

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἢν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2000 • ΤΕΥΧΟΣ 10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐσᾶς περιμένουμε	σελ.	1
Ἡ Ἱερά Σύνοδος, Ἀνακοινωθέν περὶ βλασφήμου διδλίου	σελ.	3
ΙΑ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη γιὰ τίς αἰρέσεις	σελ.	4
Ἐπισκόπου Ράσκας καὶ Πρεζρένης, Μισανθρωπία εἶναι ἡ οἰκουμενιστικὴ «Ἀγάπη»	σελ.	4
π. Σαράντη Σαράντου, Κωδικοποίηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων	σελ.	5
Κων/νου Χολέβα, Τρεῖς μῦθοι γιὰ τὴν παγκοσμιοποίηση	σελ.	8
π. Ἰωάννου Φωτοπούλου, Γενικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὰ βιβλία τῶν Θρησκευτικῶν	σελ.	10
Ἡ ἀσύδοτη παγκοσμιοποίηση κίνδυνος γιὰ τοὺς λαοὺς	σελ.	12
Ψευδῆ τὰ περὶ συγγνώμης τοῦ Γερμανοῦ Ἐπισκόπου γιὰ τίς σταυροφορίες	σελ.	13
Δηλώσεις γιὰ τήρηση ἀρχείου	σελ.	14
Ὁ Ἅγιοβασίλης στὴν ὑπηρεσία τοῦ τουρκικοῦ τουρισμοῦ καὶ τῆς «Ν. Ἐποχῆς»	σελ.	15
Οἰκουμενιστικὸς κατήφορος στὸν Καναδᾶ	σελ.	17
Τρίτο Κοινοβούλιο Θρησκευτῶν τοῦ Κόσμου	σελ.	19
Διάλογος μὲ τοὺς ἀναγνώστες	σελ.	20
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ.	26

ΑΓΙΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ, ΕΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ

Τίς τελευταῖες ἡμέρες ἡ κυβέρνηση πιεζομένη —ὅπως τό ὁμολογεῖ— ἀπό τίς Ἑνωμένες Πολιτεῖες καὶ τοὺς Εὐρωπαίους ἐταίρους μας, ἀπεφάσισε, παραμονές ἐκλογῶν, νά «βγάλει ἀπό τό ψυγεῖο» τό θέμα τῶν νέου τύπου ταυτοτήτων (βλ. ἐφημ. «Ἐλευθεροτυπία» 17.2.2000 καὶ «Ἔθνος» 19.2.2000).

Μάλιστα δηλώνεται ἐπισήμως ἀπό τοὺς ὑπουργοὺς Δημοσίας Τάξεως κ. Χρυσοχοΐδη καὶ Τύπου κ. Ρέππα ὅτι οἱ νομοθετικὲς ρυθμίσεις θά γίνουν πρὶν διαλυθεῖ ἡ Βουλὴ στίς 9 Μαρτίου γιὰ τίς ἐκλογές (δηλαδή σέ διάστημα δεκαπέντε ἡμερῶν!) καὶ ὅτι ἐντὸς τοῦ 2000

ὄλοι οἱ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες θά λάβουν νέες ταυτότητες καὶ διαβατήρια!

Συγχρόνως ὁ ὑπουργὸς κ. Χρυσοχοΐδης δέν ἀποκαλύπτει τὰ τεχνικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν νέων ταυτοτήτων. Ἄν θά ἔχουν, δηλαδή, μικροτσιπ ἢ μαγνητικὴ λωρίδα ἐγγραφῆς, ἂν θά χρησιμοποιηθεῖ σ' αὐτές Ἑνιαῖος Κωδικὸς Ἀριθμὸς Μητρώου (Ε.Κ.Α.Μ.), ἂν θά ὑπάρχει ἢ ὄχι σ' αὐτές μὲ ὅποιαδήποτε μορφή ὁ ἀριθμὸς 666 ἢ παράσταση ἢ σύμβολο πού προσβάλλει τὴ θρησκευτικὴ μας συνείδηση ὡς Ὁρθοδόξων.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ ὑπουργὸς Ἐξω-

τερικῶν κ. Γ. Παπανδρέου δηλώνει («Ἐλευθεροτυπία» 3.3.2000) ὅτι ἡ ἀποψή του εἶναι νά μὴν ἀναγράφεται τὸ θρησκευμα στίς νέες ταυτότητες, διότι «αὐτό (σημ. Συντ.: ἡ μὴ ἀναγραφή, δηλαδή) εἶναι βασικό στοιχεῖο δημοκρατίας».

Εἶναι φανερό, ὅτι μετὰ ἀπὸ τίς τελευταῖες αὐτές ἐξελίξεις, ἡ περυσινή δήλωση-δέσμευση τῆς ὑπουργοῦ Ἑσωτερικῶν κ. Βάσως Παπανδρέου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὴν Ἱερά Σύνοδο περὶ τοῦ ἀντιθέτου, εἶναι πλέον ἓνα χαρτί χωρὶς καμμία ἀξία.

Τὸ ἄμεσο καὶ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος εἶναι δεδομένο ἤδη ἀπὸ τὸ 1986 πού δρομολογήθηκε ἀπὸ πλευρᾶς κυβερνήσεως ἡ ἔκδοση νέων ταυτοτήτων μετὰ τὸν γνωστὸ «νόμο Κουτσόγιωργα» (ν. 1599/86). Ὁ Θεὸς οἰκονόμησε, ὥστε μετὰ τὸς ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ δημοκρατικοῦ λαοῦ μας, ὁ νόμος αὐτὸς νά τροποποιηθεῖ καὶ τελικὰ νά μὴν ἐφαρμοσθεῖ. Τώρα ἀνασύρεται ἀπὸ τὸ «χρονοντούλαπο». Βρισκόμαστε, ὅπως φαίνεται, μπροστὰ σὲ σημαντικὲς ἐξελίξεις.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖο περιμένει ὁ πιστὸς λαὸς μας ἀπὸ τὴν Διοικοῦσα Ἐκκλησία, ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὴν Ἱερά Σύνοδο, εἶναι νά μὴ μείνουν ἀπαθεῖς θεατὲς τῶν γεγονότων πού ἐτοιμάζονται, ἀλλὰ νά ὑψώσουν μετὰ παρρησία τὸ ἀνάστημά τους καὶ νά ἐκφράσουν καὶ σήμερα τίς σαφεῖς ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν θέσεις, ὅπως διευτυπώθησαν κυρίως στίς Συνοδικές Ἐγκυκλίους 2548/93 καὶ 2626/97.

Δηλαδή: Ὁχι στή χρήση Ε.Κ.Α.Μ. στίς νέες ταυτότητες.

Ὁχι στὸ ἠλεκτρονικὸ φακέλωμα καὶ τὴν ἀριθμοποίηση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Ὁχι στή χρήση, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφή, τοῦ δυσωνύμου ἀριθμοῦ 666 στίς νέες ταυτότητες.

Ναὶ στή ἀναγραφή τοῦ θρησκευμάτος στίς νέες ταυτότητες.

Συγχρόνως, ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καλεῖται νά ἐκφράσει τὴν ἀνησυχία τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας γενικώτερα, γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῶν δηλώσεων γιὰ τὴν

ῥοση ἀρχείου προσωπικῶν δεδομένων πού ζητεῖ ἡ λεγομένη Ἀρχὴ προστασίας προσωπικῶν δεδομένων. Εἶναι ὁ γνωστὸς νόμος 2472/97 πού σχετίζεται ἄμεσα μετὰ τὴ Συμφωνία Σένγκεν (βλ. προηγούμενο τεῦχος σελ. 22-23 καὶ 27-28 καὶ παρὸν τεῦχος σελ. 12-13). Καὶ ὁ νόμος αὐτὸς καὶ ἡ Συμφωνία Σένγκεν ἔχουν καταγγεληθεῖ ὡς ἀντισυνταγματικοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι. Οἱ Σύλλογοι τῶν δικηγόρων καὶ τῶν γιατρῶν ἀπεφάσισαν πανελλαδικῶς νά μὴν δώσουν τὰ ἀρχεῖα τους, διότι αὐτὸ ἐρχεται σὲ ἀντίθεση μετὰ τὸ καθῆκον ἐχεμύθειας τῶν δικηγόρων ἀπέναντι στοὺς πελάτες τους καὶ μετὰ τὸ ἱατρικὸ ἀπόρρητο.

Ἡ Ἐκκλησία (Ἱερὲς Μητροπόλεις, Ἱεροί Ναοί, Ἐκκλησιαστικά Ἰδρύματα) τί θά κάνει;

Θά δώσει τὰ ἀρχεῖα της, τὰ ὁποῖα μάλιστα σὲ κάποιες περιπτώσεις (ἀποφάσεις ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων κ.ἄ.) περιέχουν εὐαίσθητα δεδομένα, ἢ ὄχι;

Ἐμεῖς πιστεύουμε πὼς ὄχι.

Ὅλα αὐτὰ βέβαια (ἠλεκτρονικὲς ταυτότητες, νόμο 2472/97, Συμφωνία Σένγκεν κλπ.) δέν πρέπει νά τὰ δεῖ κανεὶς ἀπομονωμένα, ἀλλὰ ἐντεταγμένα στὸ εὐρύτερο πλαίσιο ἐπιδιώξεων τῆς «Νέας Τάξεως πραγμάτων» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» τὴν ὁποία καὶ ὑπηρετοῦν.

Στὴν ὁμιλία του στὴ «Συνάντηση τῶν Ἀθηνῶν 1999» (βλ. Παρακαταθήκη» τ. 9, σελ. 7) καὶ στὴν Χριστουγεννιάτικη εὐχετήρια κάρτα του ὁ Μακαριώτατος τὰ εἶπε «ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια» γιὰ τὴν λεγομένη Παγκοσμιοποίηση καὶ τὴν Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Τὴν ἀγωνία του τὴν συμμεριζόμαστε καὶ ἐμεῖς. Ἀποτελεῖ ἀγωνία καὶ ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ μας.

Αὐτὴ ἡ ἀγωνία θά πρέπει τώρα νά ἐξελιχθεῖ σὲ παρέμβαση, γιὰ νά ἀποτραποῦν ὅπως ἀναγράφεται καὶ στὴ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιο 2548/93 ὅσα ἀπεργάζονται κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ σκοτεινὰ κέντρα ἀποφάσεων.

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιοὶ Ἀρχιερεῖς, ὀρθῶστε τὸ ἀνάστημά Σας. Ὁ πιστὸς λαὸς εἶναι στὸ πλευρό Σας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Διά τό ἀνακύψαν θέμα τοῦ βλασφήμου βιβλίου τοῦ κ. **Μίμη Ἀνδρουλάκη** ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀναφέρει εἰς τόν πιστόν κληρον καί λαόν τά ἑξῆς:

1. Τό περιεχόμενον τοῦ βιβλίου, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τά ἀναφερόμενα εἰς τόν Ἀρχηγόν τῆς Πίστεως ἡμῶν, κινεῖται εἰς τήν σφαῖραν τῆς πλέον χυδαίας φαντασίας, εἶναι ἀντεπιστημονικόν, αἰσχρόν καί βρωμερόν. Εἰς τήν ἱστορίαν τῶν εἴκοσι αἰῶνων οὐδεῖς συγγραφεύς ἔθιξε τόσον βαναύσως τήν ἠθικήν ἀκεραιότητα τοῦ Θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου, ἀνεγνωρισμένη συνταγματική ἀρχή εἰς τήν χώραν μας, τήν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἐσεβάσθη, δέν καλύπτει προφανῶς αἰσχρές καί βλάσφημες ἐκφράσεις, οἱ ὁποῖες θίγουν τήν χριστιανικήν πίστιν τῶν ἑκατομμυρίων χριστιανῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν εἰς τήν πατρίδα μας τήν συντριπτικήν πλειοψηφίαν τοῦ λαοῦ μας.

2. Ὁ συγγραφεύς τοῦ ἀσεβοῦς βιβλίου δέν εἶναι τυχαῖον πρόσωπον. Εἶναι γνωστόν εἰς τόν Ἑλληνικόν Λαόν πολιτικόν πρόσωπον. Θά ἀνεμένετο στοιχειώδης ἔστω ἐκ μέρους αὐτοῦ ὑπευθυνότης καί σεβασμός τῆς συγγραφικῆς δεοντολογίας.

3. Αἱ ἀντιδράσεις πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας δικαιολογοῦνται λόγῳ τῆς πρωτοφανοῦς βλασφήμου αἰσχροτήτος τοῦ βιβλίου «Μ^Υ». Οἱ σπεύδοντες νά ὑποστηρίξουν τόν ἀσεβῆ συγγραφέα δέν ἔπρεπε νά μεταθέτουν τό θέμα. Τό ζήτημα δέν εἶναι, πῶς ἡ πιστεύουσα καρδιά ἀντιδρᾷ, ὁμολογοῦσα τόν Σωτῆρα Κύριον, ἀλλά τό τί γράφει καί περιγράφει ὁ

συγγραφεύς διά τό πρόσωπον τοῦ Ἀσπίλου καί Ἀμώμου Χριστοῦ. Ἡ Ἱερά Σύνοδος πιστεύει, ὅτι διάφορος θά ἦτο ἡ γνώμη ὄλων, ἐάν ἐγνώριζον τί γράφει τό βιβλίον. Εἰς μίαν περιόδον, κατά τήν ὁποίαν ἡ εὐαισθησία διά τήν προσβολήν ἀνθρωπίνων προσώπων ὠδήγησε τούς ἀρμοδίους εἰς τήν λήψιν μέτρων, ἡ Ἐκκλησία δέν πρέπει νά δεικνύει παρομοίαν εὐαισθησίαν διά τήν ὁμολογιακὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ὅποιον οἱ αἰῶνες ἐσεβάσθησαν, ἐνῶ ὁ κ. Ἀνδρουλάκης βαναύσως καί δημοσίως καθύβρισεν;

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Σχόλιο τῆς «Παρακαταθήκης»: *Φοβούμεθα ὅτι τό κλίμα τό ὁποῖο ἐντέχνως ἐδημιούργησαν οἱ φωνασκοῦντες ὑπέρ τοῦ κ. Ἀνδρουλάκη, κυρίως μετά τήν ἀπαγόρευση κυκλοφορίας τοῦ βιβλίου του στή Θεσσαλονίκη, θά χρησιμοποιηθεῖ ἀπό τούς ἰδίους προκειμένους νά προωθηθεῖ ὁ μόνιμος στόχος των τοῦ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καί κράτους καί ἄλλοι συναφεῖς.*

Ἄριστα ἔθεσε τό θέμα ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Κρήτης: Ἀνεκοίνωσεν ὅτι «ἀπαξιοῖ νά ἀσχοληθεῖ μέ τόν κύριον αὐτόν» καί συνεπλήρωσεν: «Ὡς πρός τās βλασφημίας πού γράφει, καλόν θά εἶναι νά εὔρη κάποιον πνευματικόν νά ἐξομολογηθῇ τώρα πού ἀρχίζει ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή».

Ἄς σημειωθεῖ, ὅτι —καθώς καταγγέλλεται— ἀντίτυπα τοῦ βλασφήμου βιβλίου ἔκασαν ἔξω ἀπό τό βιβλιοπωλεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ὁ κ. Ἀνδρουλάκης παρουσίαζε ἐκεῖνη τήν ὥρα τά ἀποκνήματα τῆς νοσηρᾶς του φαντασίας, ὅχι οἱ συγκεντρωθέντες καί διαμαρτυρόμενοι, ἀλλά μέλη τοῦ τηλεοπτικοῦ συνεργίου τοῦ σταθμοῦ Alpha

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Ἐπειδή πολλοί ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς μποροῦν νά δοθηθῶσιν καί οικονομικά τήν προσπάθειά μας, τούς πληροφοροῦμε ὅτι γιά τόν σκοπό αὐτόν ἀνοίξαμε τούς ἐξῆς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, ὅπου καί μποροῦν νά καταθέσουν ὅ,τι προαιρεῖται ἡ ἀγάπη τους: Ἑθνική Τράπεζα: **421/61.43.74-15** καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

Ἐπίσης, **ὅσοι θέλουν**, μποροῦν μέσω ΕΛ.ΤΑ. νά μᾶς ἐνισχύσουν οικονομικά μέ τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή, ἡ ὁποία ἔχει πολὺ χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπ' ὅτι ἡ συνηθισμένη ταχυπληρωμή.

Ἐπενθυμίζουμε ὅτι τό περιοδικό ἀποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, ὅμως, μέ εὐγνωμοσύνη δεκτές οἱ ὁποῖες προαιρετικῆς εἰσφορῆς, μιά καί τό περιοδικό δέν ἔχει ἄλλους πόρους.

ΙΑ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ

«Στά επόμενα δέκα χρόνια οι καταστροφικές σέκτες (destructive cults) θα αναλάβουν τό έργο τών εγκληματικών συνδικάτων. Ή πιό μεγάλη εγκληματική ομάδα θά είναι οι σέκτες» (σημ. Συντ.: σύγχρονες αίρέσεις).

Ή έντυπωσιακή αυτή πρόβλεψη πού έγινε στό Συνέδριο «Violencia '98» στό Καράκας τής Βενεζουέλας, συνοψίζει τό πρόβλημα πού άπασχόλησε τήν ΙΑ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ήντεταλμένων Ήορθοδόξων Ήκκλησιών και Ήερών Μητροπόλεων για θέματα αίρέσεων και παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε μέ άπόφαση τής Ήερās Συνόδου στό Ήερό Προσκύνημα του Ήοσίου Ήωάννου του Ρώσου, τής Ή.Μ. Χαλκίδος άπό 18 έως 22 Ήκτωβρίου 1999, μέ τή συμμετοχή του Μακαριωτάτου Ήρχιεπισκόπου Ήθηνών και πάσης Ήλλάδος κ. Χριστοδούλου, Μητροπολιτών τής Ήκκλησίας τής Ήλλάδος και τής Κρήτης, Ήκπροσώπων τών Ήορθοδόξων Ήκκλησιών και Ήντεταλμένων τών Ήερών Μητροπόλεων τής Ήκκλησίας τής Ήλλάδος και τής Κρήτης.

Στή Συνδιάσκεψη έπισημάνθηκε ότι οι καταστροφικές σέκτες θυμούνται τίς θρησκευτικές έλευθερίες και τά άνθρώπινα δικαιώματα,

μόνον όταν θέλουν νά έξουδετερώσουν τήν κριτική, πού άσκειται εις βάρος τους, ένώ οι ίδιες τά παραβιάζουν κατάφωρα στή ζωή τών όπαδών τους.

Μελετήθηκε επίσης, τό έργο τών νεοπροτεσταντικών και πεντηκοστιανών ομάδων καθώς και τών νεοειδωλολατρικών ομάδων, οι όποιες μέ τήν δήθεν «άρχαιολατρεία» τους άρνούνται τήν συνέχεια και συνοχή του πολιτισμού μας και δηλητηριάζουν τήν συλλογική έθνική συνείδηση.

Ήν όψει του γεγονότος τής συστάσεως Ειδικών Κοινοβουλευτικών Ήπιτροπών σε χώρες-μέλη τής Εύρωπαϊκής Ήνώσεως για τή μελέτη τής δράσης τών νεοφανών αίρέσεων και τών έξ αυτής κοινωνικών συνεπειών, διαπιστώθηκε ή άναγκαιότητα συστάσεως αναλόγων έπιτροπών και στό Ήλληνικό Κοινοβούλιο, συμφώνως και προς τίς σχετικές Συστάσεις του Συμβουλίου τής Εύρώπης (1178/1992 και 1412/1999). Τό ίδιο έπιτακτική είναι ή άνάγκη δημιουργίας έθνικού κέντρου έρευνας και πληροφορήσεως για τίς σέκτες, όπως διαλαμβάνεται στίς προαναφερθείσες Συστάσεις τής Κοινοβουλευτικής Συνελεύσεως του Συμβουλίου τής Εύρώπης.

ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ «ΑΓΑΠΗ»

*Ήπισκόπου Ράσκας και Πρεζρένης Ήρτεμίου Ραντοσάβλιεβιτς **

Πρωταρχική προσφορά ήμών τών όρθοδόξων ως μόνων φορέων του μεγαλείου τής Ήκκλησίας και τής κατά παράδοσιν άληθείας αυτής, μέσα εις ένα όλόκληρον κόσμο πλάνης, προσφορά εις τήν έπίλυσιν τών συγχρόνων προβλημάτων και διά τήν ανανέωσιν τής Ήκκλησίας, είναι τό νά ζώμεν έν τή Ήκκλησία, νά ζώμεν έν τω Χριστώ έρριζωμένοι και έποικοδομούμενοι έν αυτώ και βεβαιούμενοι έν τή πίστει καθώς έδιδάχθημεν (Κολ. β'. 7). Δι' ήμάς πρό πάντων ισχύουν οι λόγοι του άγίου Βασιλείου: «δεϊ γάρ ήμάς βαπτίζεσθαι μέν ως παρελάδομεν, πιστεύειν δέ ως βαπτιζόμεθα, δοξάζειν δέ ως πεπιστεύκαμεν».

Και συμπληρώνω: νά διδάξωμεν και τούς άλλους όπως ήμεϊς έμάθομεν. Τό νά άποσιωπά

τις τήν άλήθειαν μέ τάς συναισθηματικές προφάσεις περί του «πνεύματος τής έποχής» ή περί «πνεύματος του οικουμενισμού», τό όποϊον έπικρατεί εις τον κόσμο, ή περί του «διαλόγου τής άγάπης», ό όποϊος δήθεν θερμαίνει τάς καρδιάς τών συγχρόνων μας έναντι του μέχρι τουδε αιώνιου μίσους, ή μέ άλλας παρομοίαις υποκριτικές προφάσεις, δέν είναι τίποτε άλλο παρά προδοσία τής άληθείας, προδοσία τής Παραδόσεως τής Ήκκλησίας, προδοσία δηλαδή αυτου του Χριστου. Εις τήν Παράδοσιν άνήκει, εάν θέλετε, και ή «σκληρή γλώσσα» και τό «μίσος» έναντιόν τών αίρετικών και τών άπίστων, εάν τις άποτολμᾷ νά όνομάση ούτως τον ζήλον τών Πατέρων διά τήν άλήθειαν και νά θεωρη τον έαυτον του ως έχοντα μεγαλυτέρα

* Είναι ό γενναϊος, Σέροβος έπίσκοπος του μαρτυρικού Κοσσυφοπεδίου, έλληνομαθής και όρθοδοξότατος όπως φαίνεται και άπό τό κείμενο του αυτου.

ἀγάπην ἀπό τούς ἁγίους τοῦ Θεοῦ. «Ἐγώ λοιπόν ὀρίζω ὡς μισανθρωπίαν καί χωρισμόν ἀπό τήν θείαν ἀγάπην», λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος, «τήν προσπάθειαν νά ἐνισχύη τις τήν πλάνην ἐκείνων οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς αὐτήν, ὥστε νά γίνηται μεγαλυτέρα ἢ καταστροφή τους».

Ἄκριβῶς τοῦτο τό ὅποιον ὁ ἅγιος ὀνομάζει μισανθρωπίαν πράττουν σήμερον, καί μάλιστα εἰς τό ὄνομα τῆς ἀγάπης, πολλά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπηρεασμένα ὑπό τοῦ ψευδοοικουμενισμοῦ. Τούτους θά ἔπρεπε νά ἐρωτήση τις μέ τούς λόγους τοῦ Χομιακώβ: «ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς τούς υἱούς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ὀμιλοῦμεν εἰς τό ὄνομά της, νά μήν ὀμιλοῦμεν τήν γλῶσσαν αὐτῆς; Ἡμποροῦμεν ἡμεῖς νά ἐξαναγκάσωμεν τήν Ἐκκλησίαν νά ὀμιλῇ τήν λεπτήν, τρόπον τινα γλυκεῖαν φωνήν; Διά νά ὀμιλῇ μέ τούς ἀνθρώπους, διά νά τούς κατευθύνῃ καί διορθώῃ, ἢ ἀλήθεια δέν ἔχει ἀνάγκη νά ἐπικαλῆται ταπεινωτικά τήν συνεργασίαν τῆς πλάνης».

Εἶναι γεγονός ὅτι σήμερον ὑπάρχει μία κρίσις εἰς τόν κόσμον· ὑπάρχει καί μεταξύ ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων. Ἡ κρίσις αὕτη ὁμως δέν λύεται μέ τήν ἀλλαγὴν μερικῶν μορφῶν, ἐκφράσεων, ἔστω καί θεσμῶν, καί μέ τήν ἀντικατάστασιν των μέ ἄλλας «πιό κατανοητάς διά τόν σημερινόν ἄνθρωπον». Αἱ ρίζαι τῆς κρίσεως αὐτῆς εἶναι πολύ βαθύτεραι, καί εὐρίσκονται εἰς τήν ὀλοκληρωτικὴν στάσιν ἡμῶν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς Παραδόσεως, ἔναντι τῆς ἀληθείας, ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καί ἐν τελευταία ἀναλύσει ἔναντι τῆς σωτηρίας ἡμῶν καί τῶν περὶ ἡμᾶς.

Σήμερον ἐν εἶναι ἀναγκαῖον καί σωτήριο νά ὀμολογήσωμεν μέ εἰλικρίνειαν διά τοῦ στόματος τοῦ ἁγίου Μαξίμου: «οὐαὶ ἡμῖν τοῖς ἀθλίοις, ὅτι κατελίπομεν τήν ὁδόν τῶν ἁγίων πατέρων, καί διά τοῦτο ἔρημοι ἐσμέν παντός ἔργου πνευματικοῦ». Καί ὄχι μόνον νά ὀμολο-

γήσωμεν τοῦτο, ἀλλά καί νά διορθωθῶμεν καί νά ἐπιστρέψωμεν εἰς τήν ὁδόν τῶν ἁγίων πατέρων, εἰς ὅλους τούς τομεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί διακονίας. Τοῦτο θά εἶναι ἢ μεγαλυτέρα προσφορά ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τόν σύγχρονον κόσμον, διά τῆς ὁποίας θά λυθοῦν πολλά προβλήματα, διότι τοῦτο θά εἶναι ἢ γνησία μαρτυρία τῆς ἀληθείας, τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη καί σήμερον ὅπως καί πάντοτε.

Ἐάν πάλιν κατέχεται τις ὑπό τοῦ πνεύματος ἀνανεώσεως καί ἀλλαγῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἅς κάμνη τοῦτο, συμφώνως μέ τήν συνείδησίν του, μή λησμονῶν ὅτι ἐάν δέν διατυπώσῃ τήν πίστιν κατὰ τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ὑπόκειται εἰς τήν φοβεράν ἀπειλήν τοῦ Ἀποστόλου ἀπὸ τήν ὁποίαν δέν ἐξαιρεῖ οὔτε τόν ἑαυτόν του, οὔτε τούς ἀγγέλους: «Ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α'. 8).

Λοιπόν ἢ Ἐκκλησία ζῆ, καί ἐάν παραστῇ ἀνάγκη αὕτη δύναται, ὀδηγούμενη ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά ἐκφράσῃ τήν ζωὴν της καί μέ ἄλλας μορφάς, πάντοτε ὁμως ὀργανικῶς συνδεδεμένης μέ τήν αἰώνιον Παράδοσίν της. Τοῦτο μαρτυρεῖται ἀπὸ ὅλην τήν ἱστορίαν της. Οὐδεμία ἀλλαγὴ, τήν ὁποίαν ἢ Ἐκκλησία υἱοθέτησε ὡς ἰδικήν της, δέν ἐξεκίνησε ἀπλῶς μέ τόν σκοπόν ἀλλαγῆς, ἀλλ' ἀντιθέτως ἢ Ἐκκλησία ἀγωνιζομένη διά τήν διαφύλαξιν τῆς Παραδόσεως, ἐδημιούργησε νέους τρόπους πρὸς ἐκφρασιν καί διαφύλαξιν αὐτῆς. Ὅλαι δέ αἱ ἀλλαγαὶ εἶχον ἀποκλειστικῶς καί μόνον σωτηριολογικόν χαρακτήρα. Ἡ Ἐκκλησία δέν ὀμιλεῖ καί δέν ἀλλάζει ἀνευ μεγάλης ἀνάγκης· ὅταν χρειασθῇ ὁμως, προφέρει τόν λόγον της, ὁ ὁποῖος παραμένει εἰς κληρονομίαν τῶν ἐρχομένων αἰώνων. (Περ. «Κληρονομία», Θεσσαλονίκη, Ἰανουάριος 1972, τόμος 4, τεῦχος Α', σελ. 36-38).

ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ;

Τοῦ Πρωτοπρ. π. Σαράντη Σαράντου, Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀμαρουσίου

(Συνέχεια ἀπὸ τό τεῦχος 9 τῆς Παρακαταθήκης)

Ὁ κύριος ἐπιστημονικός ὄγκος τοῦ βιβλίου εἶναι ταξινομημένος σέ 23 ἐνότητες.

Οἱ πρῶτες 117 σελίδες εἶναι ἀφιερωμένες

στούς ΠΕ' (85) Ἀποστολικούς Κανόνες. Ἀρχαῖο κείμενο, ἐρμηνεία, συμφωνία, ἀφθονα σχόλια καί ὑπομνηματισμοὶ βοηθοῦν τόν μελετητὴ τῶν Ἀποστολικῶν κανόνων νά κατανοήσῃ τήν πάντοτε σύγχρονη σημασία τους.

Ἀπὸ τήν 118 σελίδα μέχρι 152 καταγράφο-

νται οί 20 ἱεροί Κανόνες τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 153 μέχρι 165 οἱ 7 ἱεροί Κανόνες τῆς Δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν σελίδα 166 μέχρι 179 οἱ 8 ἱεροί Κανόνες τῆς Τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 180 σελίδα μέχρι 211 οἱ 30 ἱεροί Κανόνες τῆς Τετάρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 211 σελίδα μέχρι 212 καταγράφονται, ἐρμηνεύονται καί σχολιάζονται οἱ δύο «ὡς διαλαλαί» ἱεροί Κανόνες.

Ἐπί τῆν 213 σελίδα μέχρι 313 καταγράφονται ἐρμηνεύονται καί σχολιάζονται οἱ 102 ἱεροί Κανόνες τῆς Ἑκτῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 314 σελίδα μέχρι 342 οἱ 22 ἱεροί Κανόνες τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 343 σελίδα μέχρι 361 οἱ 17 ἱεροί Κανόνες τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Ἐπί τῆν 361 σελίδα μέχρι 366 οἱ 3 ἱεροί Κανόνες τῆς «ἐν Ἁγία Σοφία» Συνόδου.

Ἐπί τῆν 366 σελίδα μέχρι 371 ὁ ἱερός κανὼν τῆς «περὶ τῆς ἐπί Κυπριανοῦ Συστάσης ἐν Καρχηδόνι Συνόδου».

Ἐπί τῆν 371 σελίδα μέχρι 385 οἱ 25 ἱεροί Κανόνες τῆς ἐν Ἀγκύρα Τοπικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 385 σελίδα μέχρι 395 οἱ 15 ἱεροί Κανόνες τῆς ἐν Νεοκαισαρεία τοπικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 395 σελίδα μέχρι 405 οἱ 25 ἱεροί Κανόνες τῆς ἐν Γάγγρα τοπικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 405 σελίδα μέχρι 419 οἱ 25 ἱεροί Κανόνες τῆς ἐν Ἀντιοχεια τοπικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 420 σελίδα μέχρι 442 οἱ 60 ἱεροί Κανόνες τῆς ἐν Λαοδικείᾳ τοπικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 443 σελίδα μέχρι 460 οἱ 20 ἱεροί Κανόνες τῆς ἐν Σαρδικῇ τοπικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 461 σελίδα μέχρι 462 οἱ 2 ἱεροί Κανόνες τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῆς δευτέρας τοπικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 462 σελίδα μέχρι 542 οἱ 136 ἱεροί Κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ τοπικῆς Συνόδου.

Ἐπί τῆν 543 σελίδα μέχρι τῆν 737 καταγράφονται ἐρμηνεύονται καί σχολιάζονται οἱ παρακάτω ἱεροί κανόνες: 4 τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀλεξανδρείας, 12 τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρείας, 15 τοῦ Ἁγίου

Πέτρου Ἀλεξανδρείας, οἱ κανονικῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Μ. Ἀθανασίου, 92 ἱεροί κανόνες τοῦ Μ. Βασιλείου, 8 τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου Ἰκονίου, 18 Ἀποκρίσεις τοῦ Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας, 14 ἱεροί κανόνες τοῦ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, 5 ἱεροί κανόνες τοῦ θείου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Ἁγίου Γενναδίου Κωνσταντινουπόλεως, 35 ἱεροί κανόνες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, τοῦ Ἁγίου Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως, 37 ἱεροί κανόνες τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου τοῦ Ὁμολογητοῦ, 7 ἱεροί κανόνες ἀπὸ Acta Graecorum, 7 ἱεροί κανόνες τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου τοῦ Ὁμολογητοῦ καί 11 ἀποκρίσεις Νικολάου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐπί τῆ σελίδα 739 μέχρι 756 ὑπάρχει «Σύντομος ὁμοῦ καί ἀκριβῆς διδασκαλία Περί Συνοικεσίων καί Συγγενείας».

Ἐπί τῆ σελίδα 757 μέχρι 762 ὑποδεικνύονται στοὺς Ἀρχιερεῖς, στοὺς ἱερεῖς καί στοὺς πιστοὺς γενικότερα διάφοροι τύποι «Γραμμάτων» καί «Ἐπιστολῶν», πού μποροῦν νά χρησιμεύσουν σέ ἐπίσημες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας. Ἀκολουθεῖ πίνακας περιεχομένων, κάποιος χρήσιμος χάρτες καί ἀπὸ τῆ σελίδα 767 μέχρι 789 καταλήγει σέ «Πίνακα τοπολογικόν τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ βιβλῶ ἀξιωματικῶν κατ' Ἀλφάβητον».

Ἐπί τῆν ἀπλῆ καί μόνο ἀνάγνωση τῶν δύο παραπάνω σελίδων ὁ ἀπροκατάληπτος ἀναγνώστης θαυμάζει τὸν τεράστιο πνευματικό πλοῦτο πού εἶναι ἀποτεθησαυρισμένος στὶς 789 σελίδες καί στὶς κδ' τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ τοῦ θαυμασίου θεολογικοῦ βιβλίου.

Ὁ πῶς ἐπαῖων μελετητῆς θά διαπιστώσει τὸν ὑπέροχο μόχθο πού κατέβαλε ὁ Ἅγιος Νικόδημος γιὰ νά ὀλοκληρώσει τὸν παρόντα συγγραφικό θεολογικό ἄθλο, ὁ ὁποῖος ἀναμφίλεκτα ἀποτελεῖ τὴν πῶς συστηματικὴ κωδικοποίηση τῶν ἱερῶν κανόνων.

Ὁ εἰδικὸς μελετητῆς διαπιστώνει τὴν καταπληκτικὴ εὐχέρεια τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου πάνω σ' ὀλόκληρο τὸ ἐπιστητὸ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης. Λεπτομερῆς γνώση τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Πατερικὴ ἐρμηνεία καί τῶν δύο Γραφῶν. Πατερικῆς

γνώμες πάνω σέ ἐξειδικευμένα θέματα. Δογματική ἀλάνθαστη καί πολυτεκμηριωμένη Ἐκκλησιαστικά καί Πατερικά. Λειτουργικές παρατηρήσεις καί εἰσηγήσεις μέ βάση ὅλα τά ἐν χρήσει τυπικά. Ἡ ἀκριβεία καί ἡ Οἰκονομία μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ποιμαντική. Ὅλα αὐτά μαζί μέ ἀπέραντη γνώση τῆς κοσμικῆς καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καί Φιλολογίας δίνουν τόν τύπο ἑνός μοναδικοῦ στή σύγχρονη διαδρομή τῶν Ἐκδόσεων Βιβλίου, πού πρέπει νά ἔχουν ὑπ' ὄψη τους ὅλοι οἱ σοβαροί σύγχρονοι ἐκδότες καί συγγραφεῖς.

Εἰλικρινά θά ἤμουν ἀφελής ἂν πίστευα, ὅτι μέ αὐτό τό πενιχρό ἄρθρο μου καταφέρνω νά παρουσιάσω στούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μου τόν πνευματικό κόπο καί μόχθο τοῦ μεγάλου Ἁγίου μας Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου. Καί ἀκόμα πιό ἀφελής θά ἤμουν ἂν πίστευα, ἔστω καί γιά λίγο, ὅτι γίνομαι ὑπερασπιστής τῆς πνευματικῆς ἐργασίας ἑνός Ἀδάμαντος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, τοῦ ὁποῖου τίς διάπυρες εὐχές ἐπικαλοῦμαι καί γιά τήν ἐλαχιστότητά μου καί γιά κάθε ἀγαπητό ἀδελφό πού ζητάει τίς ταπεινές προσευχές μου.

Καταλήγοντας ὁμως θέλω νά ἐκφράσω τή μεγάλη ἀπορία μου, τή βαθιά ἀπορία μου, τήν ἀπορία πού θγαίνει μέσα ἀπό κάθε μόριο τῆς ἀθλίας ὑπάρξεώς μου. Μέχρι πότε οἱ σύγχρονοι μεγάλοι θεολόγοι θά προσποιοῦνται, ὅτι ἀγνοοῦν τόν πρῶτο, τόν Μέγα, τόν Κολοσσό, τόν Χαλκέντερο Ἁγιορείτη Θεολόγο; Μέχρι πότε θά καμώνονται ὅτι ἀγνοοῦν τήν πιό καταξιωμένη κωδικοποίηση τῶν ἱερῶν κανόνων πού γράφτηκε μέ τούς ἀσκητικούς ἰδρωῖτες του καί τό θεανθρωποποιημένο αἷμα τῆς ἀγίας ψυχῆς του;

Τό κατανυκτικό κλάμα τῆς ἀγίας καρδιάς του, οἱ αἰσίγαστοι ἀσκητικοί του ἰδρωῖτες καί τό αἷμα τῆς χαριτόβρυτης ψυχῆς του, ἔνωμένα καί πυρακτωμένα ἀπό τά ἄχραντα Τίμια Δῶρα τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν ἔχουν καταστήσει ἰδιαίτερα νέο, παλαιστή καί προπονητή γιά νεοχριστιανικούς ἄθλους καί στίς σύγχρονες ἱερατικές συνειδήσεις.

Τέτοιο, πολύ πλούσιο θησαυροφυλάκιο ἔχει στή διάθεσή της ἡ κατ' Ἀνατολᾶς Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, τό ἱερό **Πηδάλιον** πού

περιέχει τούς ἱερούς κανόνες της. Σ' αὐτούς τούς ἀλάνθαστους ἱερούς κανόνες, πού κουβαλοῦν ὅλο τό βάρος τῆς μακρᾶς Ὁρθόδοξης παραδόσεως, δίνουν ὄρκους —καί πολύ σωστά— οἱ Ἁγιοὶ Ἀρχιερεῖς μας τήν ὥρα τῆς εἰς ἀρχιερέα χειροτονίας τους. Ἐξυπακούεται, ὅτι ἔχουν διαβάσει, ἔστω καί μιά ἀπλή ἀνάγνωση, τό πολυτίμητο ἱερό **Πηδάλιον** καί ἀποδεχόμενοι τούς θεανθρωπίνους μαργαρίτες του, ἱερούς κανόνες, ὑπόσχονται ἐνώπιον τῆς Καθολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ὅτι θά πολιτευθοῦν καί θά διοικοῦν μέ πηδάλιο, τό ἱερό **Πηδάλιον** τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γι' αὐτό καί ὁ ἱερός Φώτιος, ὁ μοναδικῆς καί σπανίας μορφώσεως Πατριάρχης καί πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας τονίζει τήν ἀξία τῆς γ' διατάξεως (β' τίτλου) τῶν Νεαρῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ πού «θέλει νά κρατοῦσιν οἱ Κανόνες τῶν Ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τά δόγματα αὐτῶν ὡς αἱ θεῖαι Γραφαί».

Κάθε ὀρθόδοξος κληρικός κατὰ τήν ἀσκηση τοῦ ποιμαντικοῦ του λειτουργήματος δέ βαδίζει στά τυφλά. Ἐχει φοβερά ἔμπειρο χειραγωγό, τόν Ἁγιο Νικόδημο τόν Ἁγιορείτη, ὁ ὁποῖος ζυμώθηκε μέ τήν ἀκτιστή Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ πού ἀπορρέει ἀπό τούς ἱερούς κανόνες. Κάθε σύγχρονος ὀρθόδοξος πνευματικός ἔχει ἄριστο πνευματικό καθοδηγό ἀνά πᾶσα στιγμή δίπλα του. Κάτω ἢ πάνω στό προσκεφάλι του μπορεῖ νά φυλάσσει ἀνοιχτό τό ἱερό **Πηδάλιον**, γιά νά μήν ἐκτροχιασθεῖ ὁ ἴδιος ἀπό τόν σύγχρονο πλεονάζοντα συγκρητιστικό οἰκουμενιστικό πυρετό τῆς ἐποχῆς καί γιά νά μή ὀδηγήσει στόν γκρεμό καί τούς ἄλλους. Δίπλα του ἔχει ἕναν ἀληθινό θεολόγο καί ἀληθινό στιβαρό ἅγιο ἀπαλλαγμένο ἀπό τήν ἐπιφανειακή θεοκουλτούρα, τήν ἐρμαφρόδιτη πνευματικότητα καί τήν κοσμική χαννότητα.

Ὁ σημερινός ὀρθόδοξος ἱερέας μπορεῖ νά γίνεται σωστός οἰκονόμος καί διερμηνέας ὀλοκλήρου τοῦ πνευματικοῦ μεγαλείου τῶν ἱερῶν Κανόνων καί τοῦ ἱεροῦ **Πηδαλίου**, γιατί ἔχει ἀσφαλῆ καί βεβαία καί βαρειά τήν ἄγκυρα τῆς πίστεως πού ἀναδύεται μέσα ἀπό κάθε σελίδα, κάθε φράση καί κάθε γραμμὴ καί κάθε γράμμα τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου.

...Ἄφησε τούς ...ἄλλους νά φλυαροῦν γιά

ΤΡΕΙΣ ΜΥΘΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ του Κωνσταντίνου Χολέβα, πολιτικού επιστήμονος

Η λέξη *παγκοσμιοποίηση* είναι πλέον πολύ διαδεδομένη. Όσοι τήν χρησιμοποιούν δεν είναι βέβαιο ότι πάντα έννοούν τό ίδιο. Πάντως σέ γενικές γραμμές μέ τόν όρο αυτό ύποδηλώνουμε τήν τάση τής εποχής μας γιά ελεύθερη ή σχεδόν ελεύθερη διακίνηση προϊόντων, ύπηρεσιών καί κεφαλαίων, τήν άνετώτερη άπ' ότι παλαιότερα μετακίνηση άνθρώπων μεταξύ χωρών καί τήν ταχύτερη διάδοση τών πληροφοριών χάρη στίς νέες τεχνολογίες (διαδίκτυο, κινητή τηλεφωνία κ.ά.). Γύρω άπό τίς εξελίξεις αυτές, οί όποίες ούσιαστικά προωθούν τόν άμερικανικό τρόπο ζωής καί ενισχύουν τόν ρόλο τής άνεπτυγμένης Δύσεως εις βάρος τών φτωχών κρατών τής Άσίας, Άφρικής καί Ν. Άμερικής, πλάθονται άρκετοί μύθοι καί άκούγονται ύπερβολές καί πομφολυγολογίες. Άς προσπαθήσουμε νά άνιχνεύσουμε άν εύσταθούν οί κυριώτεροι άπ' αυτούς τούς μύθους.

1. Μύθος πρώτος: μās λένε ότι ή πορεία τής παγκοσμιοποίησης είναι μή άναστρέψιμη. Άν διαβάσουμε τήν ιστορία, θά παρατηρήσουμε ότι καί άλλες «παγκοσμιοποιήσεις» εμφανίσθηκαν αλλά δεν προχώρησαν. Μάλιστα όσες έξ αυτών στηρίχθηκαν στόν ύλικό παράγοντα, όδήγησαν σέ αντίθετες καταστάσεις. Χαρακτηριστική είναι ή περίοδος του 1840-1914. Όπως καταδεικνύουν Έλληνες καί Ξένοι συγγραφείς (ΐδε Κ. Βεργόπουλου: Παγκοσμιοποίηση: ή μεγάλη χίμαιρα, έκδ. Λιδάνη, 1999) στήν περίοδο εκείνη υπό τήν βρετανική ήγεμονία έπετεύχθη σέ μεγάλο θαμό ή ταχεία διακίνηση έμπορευμάτων καί κεφαλαίων, ή άλληλεξάρτηση τών οικονομικών μεταξύ Ευρώπης καί Άμερικής καί ή αύξηση τών εξαγωγών τής Βρετανίας, τής Γερμανίας καί άλλων χωρών. Η μετακίνηση πληθυσμών ύπήρξε μαζική, 60 εκατομμύρια Ευρωπαίων μετανάστευσαν προς τίς Η.Π.Α., ένω τό εργατικό δυναμικό χωρών όπως ή Ίρλανδία μειώθηκε κατά 45% λόγω αυτών τών μετακινήσεων. Ο Βρετανικός πλούτος χρηματοδοτούσε επενδύσεις στήν Άμερικανική Ήπειρο καί σέ άλλα μέρη του κόσμου.

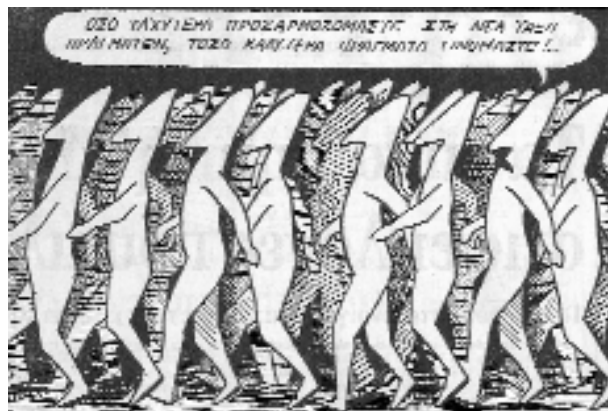
Πολλοί πίστευαν ότι ή παγκοσμιοποίηση όδηγούσε στήν αιώνια ειρήνη. Ο Βρετανός Νόρμαν Άγγελ έγραφε διβλία λέγοντας ότι τελείωσαν οί πόλεμοι. Καί όμως τό 1914 ήλθε ό Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Είχε προηγηθή μία σκληρή αντίδραση στήν ελεύθερη διακίνηση άγαθών καί προσώπων. Η Ευρώπη έκλεισε τά σύνορά της στά Ξένα άγροτικά προϊόντα, οί Η.Π.Α. επέβαλαν άυστηρά έμποδια στους μετανάστες μέ άποκορύφωμα τό 1921. Η παγκοσμιοποίηση έξελίχθηκε σέ μπουμεραγκ. Δημιούργησε θύματα καί δυσχερημένους καί όξυνε τούς έθνικούς άνταγωνισμούς. Η Ίστορία άποδεικνύει ότι τέτοιου είδους ύλιστικές παγκοσμιοποιήσεις καταρρέουν γρήγορα καί άπογοητεύουν όσους όνειρεύονται ουτοπικά όράματα.

2. Μύθος δεύτερος: «Ο οικονομικός παράγοντας έχει καταστή πλέον παντοδύναμος καί έλέγχει τήν πολιτική καί άλλες κοινωνικές έκδηλώσεις». Πάλι διαφεύδονται οί λατρεύοντες είδωλα. Κοιτάξτε τήν Άμερικανική πολιτική: προτιμά τόν πετρελαιογωγό Μπακού - Τσευχάν (μέσω Τουρκίας) γιά νά εκμηδενίσει τόν ρόλο τής Ρωσίας, ένω ή οικονομική λογική λέγει ότι είναι άκριβότερος άπό τό βόρειο άγωγό (μέσω Ρωσίας). Άς δούμε καί τά δικά μας έθνικά θέματα: Η Άλβανία έξαρτάται οικονομικά άπό τήν Ελλάδα μέσω τών άμοιβών τών εδώ εργαζομένων Άλβανών καί μέσω τών μεγάλων δανείων πού παρέχουμε· κι όμως πολιτικά κριτήρια καί κίνητρα τήν ώθούν νά καταπιέζει τούς Βορειοηπειρώτες καί νά διεκδικεί άνύπαρκτες μειονότητες εις βάρος μας. **Η οικονομία δεν καταργεί έθνικές συνειδήσεις καί ιστορικές ταυτότητες.** Μόνον λαοί πού θέλουν συνειδητά νά σθήσουν καί νά μετατραπούν σέ άμορφο χυλό θέτουν τά οικονομικά συμφέροντα καί τούς επιχειρηματικούς διαλόγους μέ έπεκτατικούς γείτονες υπεράνω τών έθνικών τους συμφερόντων καί τής ιστορικής τους συνεχείας.

3. Μύθος τρίτος: Ίσχυρίζονται οί θιασώτες τής παγκοσμιοποίησης ότι τά έθνη, τά σύνορα, οί πατρίδες καταργοούνται καί ότι τά πάντα θά ύπακούουν σέ υπερεθνικούς όργανι-

σμούς. Ίσως αυτό θά ήθελε ή άμερικανική προελεύσεως νέα τάξη πραγμάτων. Όμως υπάρχουν σοβαρές άντιστάσεις και προβάλλονται άντεπιχειρήματα. Στο Σιάτλ στην σύνοδο του Παγκοσμίου Όργανισμού Έμπορίου, οι Γάλλοι και άλλοι Ευρωπαίοι έθεσαν έμποδια στην διακίνηση άμερικανικών πολιτιστικών προϊόντων και ύπο-προϊόντων έν όνόματι της έθνικης πολιτιστικής παραγωγής και ιδιοπροσωπίας. Ο μέγας Ευρωπαίστής Ζάκ Ντελόρ σέ πρόσφατη συνέντευξή του (ίδε ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 23.1.2000) προτείνει μά Ευρώπη συνεργαζομένων έθνών-κρατών και τονίζει: «Δέν πιστεύω ότι τά έθνη είναι καταδικασμένα νά εξαφανισθούν». Και σέ τελευταία άνάλυση ποιά σύνορα πέφτουν όταν όρθώνονται νέα εις βάρος των πεινασμένων λαών της Σερβίας και του Ίράκ; Ή ποιά έθνη καταργούνται όταν οι έμπνευστές της παγκοσμιοποίησης κατασκευάζουν νέα έθνικά σύνορα ώθώντας σέ άπόσχιση τό Μαυροβούνιο και τό Κοσσυφοπέδιο και ύποστηρίζοντας τό τεχνητό έθνος των ψευδομακεδόνων (Σκόπια);

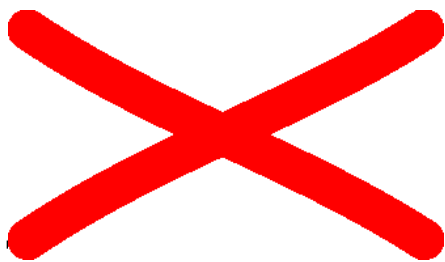
Ή παγίδα της Παγκοσμιοποίησης είναι ή άυταπάτη πού καλλιεργεί ότι είναι άναπότρεπτη και ότι τά ίσοπεδώνει όλα. Κινδυνεύουν ειδικά οι μικροί σέ πληθυσμό λαοί νά ζαλισθούν και νά άπεμπολήσουν την ταυτό-

Σκίτσο του Ήλία Μακρής στην «Καθημερινή» (περιέρογως) της 23.1.2000.

τητα τους, ένω οι ισχυρότερες χώρες θά προωθούν και πάλι **έθνικά** συμφέροντα και θά διαφυλάσσουν την **έθνική** τους ταυτότητα. Ός όρθόδοξοι Έλληνες γνωρίζουμε ότι μόνο μία παγκοσμιοποίηση έπέτυχε, ή Χριστιανική διδασκαλία, και τουτο διότι έδασίζετο στο πνεύμα και όχι στην ύλη. Έστηρίχθη επίσης και σέ μία άλλη σοβαρή προσπάθεια παγκοσμιοποίησης: Τήν διάδοση της έλληνικής γλώσσης από τόν Μέγα Άλέξανδρο. Μπροστά στις σειρήνες του ύλισμου και του διεθνισμού πού μάς άπειλούν μέ πολιτιστική άφομοίωση, άς άντιδράσουμε δικαιώνοντας και τόν ΣτΉβεν Ράνσιμαν, ό όποίος προέβλε-

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ;

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΟΥΜΕ

Γνωστοποιούμε στους άγαπητούς μας άναγνώστες, ότι τυπώσαμε σέ μεταξοτυπία (δέν φθείρεται, δηλαδή, μέ τόν καιρό) τό άνωτέρο εικονιζόμενο σέ φυσικό μέγεθος άυτοκόλλητο.

Όσοι ένδιαφέρονται, μπορούν νά μάς γράψουν νά τους

στείλουμε. Διατίθεται σέ τιμή κόστους: 25 δραχμές.

Τό θέμα των νέου τύπου ταυτοτήτων, όπως γράφουμε και άλλου, σύμφωνα μέ έπίσημες δηλώσεις, θά προχωρήσει και θά ολοκληρωθεί έντός του 2000. Για τόν λόγο αυτόν χρειάζεται όσο τό δυνατόν εύρύτερα νά περάσει τό μήνυμα:

Όχι στή χρήση Ε.Κ.Α.Μ. στις νέες ταυτότητες.

Όχι στο ήλεκτρονικό φακέλωμα και την άριθμοποίηση του άνθρωπίνου προσώπου.

Όχι στή χρήση, ύπό οιαδήποτε μορφή, του δυσωνύμου άριθμού 666 στις νέες ταυτότητες.

Ναί στην άναγραφή του θρησκευματος.

Έπίσης, διατίθεται σέ τιμή κόστους (500 δραχ.) κασέτα ήχου διαρκείας 90 λεπτών μέ όμιλία του π. Άρσενίου Βλιαγκόφτη. Θέμα: «Παγκοσμιοποίηση, Συμφωνία Σένγκεν, «Νέα Έποχή».» Ή όμιλία πραγματοποιήθηκε στην Κοζάνη την 1η Μαρτίου 2000, μετά από πρόσκληση της Ίερās Μητροπόλεως Σεργίων και Κοζάνης.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ
του π. Ἰωάννου Φωτοπούλου, Ἐφημερίου Ἱ. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀττικῆς

Επειδή εὐκαιρῶς - ἀκαιρῶς γίνονται συζητήσεις γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὡς ἱερεὺς καὶ πολύτεκνος πατέρας κατέγραψα ὀρισμένες παρατηρήσεις μου ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν παιδιῶν μου καὶ τίς καταθέτω πρὸς προβληματισμὸ στήν «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ» καὶ τοὺς καλοὺς ἀναγνώστες τῆς.

Τὰ βιβλία Θρησκευτικῶν τοῦ Δημοτικοῦ γραμμένα μὲ καλὴ διάθεση καὶ πλούσιο ἐποπτικὸ ὕλικὸ ἀποβλέπουν στὴ γνωριμία τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ χῶρο τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Θέλοντας ὁμως νὰ ἀποφύγουν τὸ σχολαστικισμὸ καὶ νὰ κάνουν εὐχάριστη τὴ διδασκαλία ἀποφεύγουν τὴ συστηματικὴ διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Διάσπαρτες διηγήσεις ἀνάμικτες μὲ παραδείγματα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ, μὲ βίους Ἁγίων κλπ. δημιουργοῦν ἐνδιαφέρον στὸ παιδί ἀλλὰ τοῦ στεροῦν τὴν συνεχόμενη αὐθεντικὴ διήγηση τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης πού εἶναι τὸ ὑπόβαθρο τῆς ὀρθῆς πίστεως. Δεδομένου δὲ τοῦ πολέμου τῶν νεοειδωλολατρικῶν κύκλων πρὸς τὴν Π. Διαθήκη, ἡ ἄγνοιά τῆς δημιουργεῖ σοβαρὸ ρῆγμα στὴν κατῆχηση τῶν παιδιῶν. Τὰ μικρὰ παιδιά ἐπίσης δὲν διδάσκονται τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ναό, τὰ λειτουργικὰ σκεύη καὶ τὰ ἄμφια τοῦ ἱερέως μέσῳ μιᾶς στοιχειώδους Λειτουργικῆς οὔτε στοιχεῖα Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Οἱ συγγραφεῖς «χορτασμένοι» ἀπὸ τὸν παλαιὸ τρόπο διδασκαλίας, φοβοῦνται μήπως γίνουν βαρετοὶ καὶ δυσάρεστοι, γι' αὐτὸ κάθε τί «δυσάρεστο» ἀποφεύγεται. Δὲν θὰ συναντήσουμε στὸ βιβλίον τοῦ Δημοτικοῦ τὸν Καῖν καὶ τὸν Ἄβελ, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα, τὴ Θυσία τοῦ Ἀβραάμ. Περιέργως ὁμως δὲν θὰ δοῦμε οὔτε τὴ διήγηση τῆς Γενέσεως γιὰ τὴ δημιουργία.

Στὸ βιβλίον τῆς Α' Γυμνασίου ἡ διδασκαλία τῆς Π.Δ. εἶναι περιληπτικὴ, ἐνῶ σημαντικὰ κομμάτια ἀπὸ τὴν αὐθεντικὴ διήγηση μπαίνουν σὲ πλαίσια στὴν ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου καὶ ἴσως δὲν δίνονται γιὰ ἐκμάθηση στὸ σπῆτι. Στὸ καθαυτὸ κείμενο τῶν συγγραφέων, χωρὶς ζωντάνια, ἐπὶ τροχάδην ἀναφέρονται

τὰ διάφορα γεγονότα. Γιὰ παράδειγμα σὲ ἓνα κεφάλαιο τριῶν σελίδων περιλαμβάνεται ἡ διήγηση ἀπὸ τὴν κλήση τοῦ Ἀβραάμ μέχρι τὴν ἐγκατάσταση τῶν Ἑβραίων στὴν Αἴγυπτο, κι ἀπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ἀφιερώνονται μόνο 20 γραμμὲς στὴ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ. Τὸ βιβλίον ἂν καὶ ἔχει 250 σελίδες ἀναλώνεται σὲ ἀφηρημένες θεολογικὲς ἀναλύσεις, συγκρίσεις καὶ πληροφορίες πολλὲς φορὲς χωρὶς ἰδιαίτερο νόημα. Π.χ. ἀφιερώνουν 5 σελίδες γιὰ τὰ χειρόγραφα τοῦ Κουμράν καὶ τοὺς Ἑσσαίους (σ. 216-220) ἐνῶ πουθενὰ δὲν γίνεται λόγος π.χ. γιὰ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα. Γιὰ τὴ θυσία τοῦ Ἀβραάμ ἀφιερώνονται 5 γραμμὲς. Γενικῶς οἱ ἀναλύσεις εἶναι δυσανάλογες πρὸς τὰ γεγονότα καὶ τίς διηγήσεις.

Στὸ βιβλίον τῆς Β' Γυμνασίου (Καινὴ Διαθήκη) δίδεται ἡ ἐντύπωση συμπορεύσεως Ἰουδαϊσμοῦ-Χριστιανισμοῦ χάρις στὸ Ἐποπτικὸ ὕλικό. Στὶς σελίδες 16, 69, 89, 151, 152, 153, 154, 159 ραβδῖνοι καὶ Ἑβραῖοι γενικώτερα εἰκονίζονται νὰ μελετοῦν τὸν Νόμο ἢ νὰ προσεύχονται. Στὴ σ. 228 ὑπάρχει φωτογραφία Ἑβραίων πού γιορτάζουν τὸ Πάσχα. Στὴ σελίδα 24-25 γίνεται λεπτομερὴς παρουσίαση τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ. Ἐνῶ στὴ σελίδα 137, Ἑβραῖος κρατᾷ παιδάκι κι ἀκολουθεῖ ἡ λεζάντα «Ἄφετε τὰ παιδιά».

Ἀλγεινὴ ἐντύπωση προκαλεῖ ἐπίσης ἡ χρῆση γελοιογραφιῶν γιὰ ἐφαρμογὴ στὴ σύγχρονη πραγματικότητα τῶν παραβολῶν τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου καὶ τοῦ ἄφρονα!! Πλούσιου (σ. 123-142).

Γενικὰ ἡ φορτωμένη καὶ ἐν πολλοῖς ἄσχετη εἰκονογράφηση εἶναι εἰς βάρος τοῦ περιεχομένου τοῦ βιβλίου τῆς Β' Γυμνασίου.

Τὸ βιβλίον τῆς Γ' Γυμνασίου πού ἀναφέρεται σὲ θέματα Θεολογίας καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, μετὰ ἰδίως τίς προκλήσεις τῶν τελευταίων ἐτῶν, φαίνεται νὰ χρειάζεται ἀναμόρφωση στὸ 6ο κεφάλαιο τοῦ πού ἀφορᾷ τοὺς διαλόγους μὲ τοὺς Ἑτεροδόξους, τὸ ρόλο τοῦ Π.Σ.Ε. κλπ. (σ. 235-256).

Στὸ βιβλίον τῆς Α' Λυκείου (θέματα λει-

τουργικῆς) ἡ διδασκαλία περὶ μυστηρίων (πλὴν τῆς Θ. Εὐχαριστίας) μοιάζει τυπική, περιληπτική, ὄχι ἱκανή νὰ μεταδώσει τίς ἀλήθειες περὶ Μυστηρίων στὰ παιδιά. (Ἐπὶ ὅτι οὔτε στὸ Δημοτικὸ ὑπάρχει κάτι σχετικὰ ὀλοκληρωμένο). Γιὰ τὴν εἰδικὴ ἱερωσύνη ὑπάρχουν 15 γραμμές, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιπες τρεῖς σελίδες τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου ἀφιερώνονται στὴν ἰσοτιμία κλήρου καὶ λαοῦ (σ. 164-167). Στὸ κεφάλαιο τὸ σχετικὸ μὲ τὴ μετανοία τίποτα δὲν ἀναφέρεται στὴν ἐξομολόγηση (σ. 168-171) ἐνῶ στὸ κεφάλαιο «Ὁ Χριστὸς μπροστὰ στὴν ἀσθένεια» δὲν γίνεται καθόλου λόγος γιὰ τὸ Εὐχέλαιο (σ. 206-210).

Στὸ καινούργιο βιβλίο τῆς Β' Λυκείου (Χριστιανισμὸς καὶ Θρησκευτάματα) παρουσιάζονται τὰ περισσότερα προβλήματα, λόγῳ καὶ τῆς ἡλικίας τῶν μαθητῶν. Σύμφωνα μὲ τὸν Πρόλογο, τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου «ἀπευθύνεται σὲ σὰς τοὺς νέους καὶ νέες, πού προσπαθεῖτε νὰ συγκροτήσετε τὴ δική σας κοσμοθεωρία καὶ διοθεωρία (σ. 7). Ἐάν καὶ τὰ 3/4 τοῦ βιβλίου ἀναφέρονται στὸν Χριστιανισμό, τὸ βιβλίο δημιουργεῖ «περιέργειες» καὶ «ἀναζητήσεις» σὲ χώρους ἄλλων θρησκευτῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ στὰ κεφάλαια περὶ χριστιανισμοῦ:

α) Παρουσιάζεται μιὰ ἀσαφὴς ἀντίληψις γιὰ τὸ ποιὰ εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ πῶς διώνεται (σ. 3-41). Κυριαρχεῖ περισσότερο μιὰ ἐνδοκοσμικὴ θεώρηση. Ἐτσι «πενθοῦντες» εἶναι «ὅσοι θλίβονται γιὰ τὸ κακό πού ὑπάρχει στὴ ζωὴ καὶ στὸν κόσμον καὶ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐξάλειψή του». «Πραεῖς» «αὐτοὶ πού ἀπεχθάνονται τὴ βία, ἡ ὁποία στὴν ἐποχὴ μας ἐκδηλώνεται ἐντονα». «Πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, αὐτοὶ πού λαχταροῦν καὶ ἐργάζονται ἐντονα γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς δικαιοσύνης, τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ» (σ. 38).

β) Ἐπίσης θολὰ εἶναι ὅσα λέγονται περὶ πλουραλιστικοῦ κόσμου, «περὶ πολυμορφίας τῆς ἀλήθειας» καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς

«πολυσυλλεκτικῆς κοινότητος στὴν ὁποία καλοῦνται νὰ συμμετάσχουν ὅλοι στὴν ἀναγκαία προσπάθεια τῆς ἀνακαίνισης τοῦ κόσμου» (σ. 122-123).

γ) Τὰ περὶ τῶν ἀντιρρησιῶν συνειδήσεως φαίνονται περίεργα. Ἀφοῦ πρῶτα οἱ συγγραφεῖς παίρνουν τὴ σωστὴ θέση περὶ στρατεύσεως ὄλων, στὴ συνέχεια γράφουν: «Παρά ταῦτα ἡ πολιτεία ὀρθὰ διέγινωσεν ὅτι ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ χρησιμοποιοῦνται οἱ ἀντιρρησίες σὲ προσφορὰ ἐργασίας, πού τώρα γίνεται ἀπὸ τὸ στρατό σὲ εἰρηνικὲς περιόδους (δασοφυλάκεια, κοινωνικὴ προσφορὰ)» (σ. 125-126).

Ὅσον ἀφορᾷ στὰ ἄλλα θρησκευτάματα, ἰδίως στὰ μυστικιστικὰ ἀνατολικοῦ τύπου, ὁ τρόπος παρουσίασης καὶ τὰ αὐθεντικά τους κείμενα εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ δημιουργήσουν στὰ παιδιά ἄσκοπους καὶ ἐπικίνδυνους προβληματισμούς. Ἐτσι ὁ Σουφισμὸς παρουσιάζεται σάν θεῖος ἔρως καὶ ἐπιδίωξις τῆς Θεᾶς τοῦ Θεοῦ. Ἀκολουθεῖ Σουφικὸ ποίημα καὶ μεταξὺ τῶν ἐργασιῶν προτείνεται: «Περιγράψτε ὡς θέμα ἐργασίας διάφορα Σουφικὰ Τάγματα» (σ. 193-195). Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς σὲ τί τρικυμία μπορεῖ νὰ πέσει ἓνας φιλότιμος καὶ ἀνήσυχος μαθητῆς, δεδομένου ὅτι ὑπάρχει Σουφισμὸς στὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὸν Ἰνδουισμό καὶ τὰ κείμενά του (σ. 200-201, 206-207), τὴν διδασκαλία τῆς Γιόγκα (θεωρητικὲς προϋποθέσεις, τεχνικὴ τῆς γιόγκα, παράχρηση τῆς γιόγκα, γιόγκα καὶ ἡσυχαστικὴ παράδοση (σ. 208-212) τὸν Βουδισμό, Ταοϊσμό, Σιντοϊσμό, Κομφουκιανισμό, Βουδισμό Ζέν καὶ τὰ σχετικά τους κείμενα (σ. 213-232). Ἀπὸ τὴν αὐστηρὰ ἐπιλεγμένη παράθεση τῶν κειμένων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὅλο πνεῦμα τοῦ βιβλίου τῆς Β' Λυκείου φαίνεται ὅτι κάτι οὐσιαστικὸ πάει νὰ ἀλλάξει στὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

(Θὰ ἀκολουθήσει κριτικὴ ἀναφορὰ στὸ βιβλίο Θρησκευτικῶν τῆς Γ' Λυκείου ὅπως καὶ στὸ χρησιμοποιούμενον στὴν Α' Λυκείου

Η ΑΣΥΔΟΤΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Κτὴν πρόσφατη συνάντηση τῆς παγκόσμιας ἑλίτ στό Davos (σημ. συντ.: στήν Ἑλβετία), τό κλίμα δέν ἦταν εὐχάριστο λόγω τῶν γεγονότων τοῦ Σιάτλ, πού εἶχαν προηγηθεῖ. Τίς ἀνησυχίες τῶν μετεχόντων καθυσάχασαν ἐλβετικά MAT, ἐπικουρούμενα ἀπό στρατιωτικές δυνάμεις, ὥστε οἱ συζητήσεις γιά τήν παγκοσμιοποίηση καί τό μέλλον τοῦ κόσμου νά μή διαταραχθοῦν ἔξωθεν.

Ἔτσι, οἱ ἀνησυχίες μετετράπησαν σέ ἐφιάλτη, ὅταν διαπρεπής προσκεκλημένος κατήγγειλε ἀπό τοῦ θήματος περισσότερο μελανά σημεῖα ἀπ' ὅσα οἱ ἐκτός συνάντησης διαδηλωτές. Πρόκειται γιά τόν Joseph Stiglitz, ἀκόμη ἓνα «τρομερό παιδί» τῆς ἀμερικανικῆς οἰκονομολογίας.

Καθηγητής Οἰκονομικῶν στό Stanford, σύμβουλος τοῦ προέδρου Κλίντον (1993-1997), ἐπικεφαλῆς τῶν οἰκονομολόγων τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας, ὁ Stiglitz παραιτήθηκε ἀπό τήν τελευταία θέση τόν Δεκέμβριο τοῦ 1999, μέ τό σκεπτικό ὅτι ἡ συμβολή του «θά εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' ἔξω ἀπό τήν Τράπεζα παρά ἀπό μέσα». «Ἄντί νά κλείνω τό στόμα μου ἢ νά μοῦ τό κλείνουν, ἐδήλωσε δημόσια ὁ ἴδιος, παραιτοῦμαι, γιά νά ξαναβρῶ τήν ἐλευθερία λόγου». Ὁ Stiglitz ἤρθε σέ ρήξη ὄχι μέ τόν προϋστάμενό του στήν Παγκόσμια Τράπεζα, James Wolfensohn, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε κατανόηση, ἀλλά μέ τόν δογματισμό τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καί τοῦ Διεθνούς Νομισματικοῦ Ταμείου (Δ.Ν.Τ.). Θέση τοῦ Ἄμερικανοῦ οἰκονομολόγου εἶναι ὅτι ἡ ἀσύδοτη «παγκοσμιοποίηση», χωρίς κανόνες, ἐλέγχους καί ρυθμίσεις ἀπό διεθνείς θεσμούς καί ἐθνικές κυβερνήσεις, ὀδηγεῖ ἀφεύκτως στήν καταστροφή τῶν μισθωτῶν καί τῶν μικρῶν ἐπιχειρήσεων στόν κόσμο καί φέρει τό παγκόσμιο σύστημα σέ ἀδιέξοδο. Μέ τήν τοποθέτηση αὐτή, ἦλθε σέ ἀντιδικία μέ τή λεγόμενη «Οὐάσιγκτόνια συναίνεση» (Washington Consensus), προωθούμενη ἀπό τόν Λευκό Οἶκο καί τό Δ.Ν.Τ.

Στό Davos, ὁ Stiglitz προέβη σέ ἐκκαθάριση λογαριασμῶν μέ τό Consensus. Ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τῆς πρόσφατης «παγκοσμιοποίησης», διευκρίνισε, δέν εἶναι παρά

«ἓνα σύνολο κυβερνητικῶν ἀποφάσεων», ἐκ τῶν ὁποίων «οὐδεμία οὐδέποτε ὑπῆρξε προϋδὸν δημοκρατικοῦ διαλόγου». Ἡ Ἄμερική διακηρύσσει συγκινητικά ὅτι προωθεῖ «παγκόσμια πολυμερῆ τάξη πραγμάτων, μέ συμμετοχή ὅλων», ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι «οἱ φτωχές χῶρες ἀποκλείονται συστηματικά ἀπό τά τραπέζια τῶν συναντήσεων καί διαπραγματεύσεων, ἀκόμη καί ὅταν πρόκειται νά ληφθοῦν μείζονες διεθνείς ἀποφάσεις πού θίγουν κατά κύριο λόγο αὐτές ἀκριβῶς τίς χῶρες».

Μέ τίς ἀπορρυθμίσεις, ἀπελευθερώσεις, ἰδιωτικοποιήσεις καί τήν «παγκοσμιοποίηση», ἐπισήμανε ὁ ἴδιος, «δημιουργήσαμε πλαίσιο πλήρους καί ἐλεύθερης διεθνούς κινητικότητας κεφαλαίων». Ὅμως αὐτό, «ἀντί νά ὀδηγήσει σέ μεγαλύτερη εἰσροή κεφαλαίων στίς χῶρες πού ἔχουν ἀνάγκη, ἐνεθάρρυνε ἀντίθετα τή διαρροή δισεκατομμυρίων δολαρίων ἀπό τίς χῶρες πρός τό ἔξωτερικό. Οἱ ἰδιωτικοποιήσεις, ἀντί νά ἀποφέρουν πλοῦτο στίς χῶρες, τίς κατέστησαν τελικά ἀσύγκριτα φτωχότερες. Ἡ Δύση μέ μοναδικό πρόγραμμα τίς ἰδιωτικοποιήσεις σέ ὅλα τά μήκη καί πλάτη τοῦ κόσμου, «ὀδηγεῖ τίς ὑπόλοιπες χῶρες κατευθείαν σέ πτώχευση». Στή Ρωσία, τό πρόγραμμα ἰδιωτικοποιήσεων κατέληξε στή «λεηλασία τοῦ πλούτου τῆς χώρας καί στή διαρροή δισεκατομμυρίων δολαρίων στό ἔξωτερικό».

Στήν Ἀσία, οἱ ἀποφάσεις τοῦ Δ.Ν.Τ. καί τῶν ἄλλων διεθνῶν ὀργανισμῶν μετέθεσαν συνειδητά τό κόστος τῆς χρηματιστηριακῆς κρίσης τοῦ 1997-98 στούς ἐργαζομένους καί στίς μικρές ἐπιχειρήσεις. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων πετάχτηκαν ἀνεργοί στούς δρόμους, χωρίς νά ἔχουν φταίξει σέ κάτι, ἐφόσον ἡ εὐθύνη γιά τήν κρίση βάρυνε τίς χρηματιστηριακές ἀγορές. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοί πληρώνουν σήμερα τίς συνέπειες μονόπλευρων ἐπιλογῶν οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς Ἄμερικής, γιά τίς ὁποῖες οὐδέποτε ζητεῖται ἡ γνώμη ὅσων θίγονται ἀπό αὐτές.

Μέσα στόν πανικό καί τήν ἀμηχανία πού προκάλεσε ἡ ὁμιλία τοῦ Stiglitz, κάποιος κομπάρσος, ὀνόματι Adolf Ogi, πρόεδρος τῆς

Ἑλβετικῆς Συνομοσπονδίας, ἔδωσε μέ ἐτοιμότητα φραστική «ἀντιφώνηση»: «ἡ συνολική πρόοδος τῆς οἰκονομίας πρέπει νά προσδιορίζεται ἀπό ὀλόκληρη τήν κοινωνία (...). Μόνον μ' αὐτό τόν τρόπο ἡ κοινή ἐμπιστοσύνη στήν πρόοδο θά εἶναι ἰσχυρότερη ἀπό τά

συναισθήματα φόβου καί ὀργῆς». Φυσικά, μετά τήν παρένθεση Stiglitz καί Ogi, ἡ ροή κοινοτοπίας καί ὑποκρισίας ἀποκαταστάθηκε στά συνήθη ἐπίπεδα, διασκεδάζοντας τήν ὀλιγωρία τῶν παρευρισκόμενων ἐλίτ.

(Δημοσιεύθηκε ἀπό τόν κ. Κώστα Βεργό-

ΨΕΥΔΗ ΤΑ ΠΕΡΙ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΕΣ

Αὐτό πού ἀναφέρουμε στόν τίτλο, δέν τό λέγει κανένας «φανατικός» Ὁρθόδοξος, ἀλλά οἱ ἴδιοι οἱ ἐν Ἑλλάδι παπικοί στήν ἐφημερίδα τους «Καθολική» τῆς 15 Φεβρουαρίου 2000.

Ἴδου πῶς παρουσιάζουν τό θέμα (σελ. 2): «Πληροφορεῖ ἢ παραπληροφορεῖ ὁ τύπος; Αὐτό τό ἐρώτημα γεννᾶται μετά τήν δημοσίευση τῆς «εἰδήσεως» ὅτι ὁ Γερμανός ἐπίσκοπος: (σημ. συντ.: Χόμεγερ) πού ἦλθε στήν Ἀθήνα (σημ. συντ.: 26-28 Ἰανουαρίου 2000) ὡς ἐντεταλμένος τῆς Ἀγίας Ἐδρας γιά νά συζητήσει μέ ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περί τῆς ἐνιαίας ἀντιμετωπίσεως κοινωνικῶν προβλημάτων πού ἐγείρονται μέσα στόν εὐρωπαϊκό χῶρο (ὅπως ναρκωτικά, ἐκτρώσεις, δυστυχία καί ἄλλα) ὑπερέβη τήν ἐντολή του καί ζήτησε συγγνώμη ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία «γιά τά γεγονότα τοῦ 1204», δηλαδή γιά τήν κατάληψη τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τοὺς σταυροφόρους. Ὑπό τήν πίεση τῶν ἀντιδράσεων (σημ. συντ.: ἀπό πλευρᾶς Βατικανοῦ) πού προκάλεσε ἡ εἶδησις αὐτή, τό γραφεῖο τύπου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναγκάσθηκε νά τή διαψεύσει. Ὅμως τό ἐρώτημα παραμένει: Πῶς «ἄκουσαν» οἱ δημοσιογράφοι λόγια πού δέν ἐλέγχθησαν; Ποιός τοὺς τά ὑπηγόρευσε; Αὐτά γράφει ἡ παπική ἐφημερίδα.

Αὐτό ἀκριβῶς ἐρωτοῦμε καί ἐμεῖς. Πῶς διοχετεύθηκε ἡ ψευδῆς εἶδησις;

Στήν ἐφημ. «Ἐλεύθερος Τύπος» (29.1.2000) ἀπό τόν κ. Γ. Παπαθανασόπουλο δίδεται ἡ ἐξήγηση, ὅτι ἡ ψευδῆς εἶδησις διοχετεύθηκε ἀπό μέσο στέλεχος τῆς Ἱ. Συνόδου γιά δικούς του λόγους. Ἡ ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος» στίς 4.2.2000 εἶχε πρωτοσέλιδο τίτλο «Παπικός θύλακος εἰς τήν Ἱ. Σύνοδον»;

Μήπως, λοιπόν, κάποιοι μέ τή διοχέτευση

αὐτῆς τῆς ψευδοῦς, ὅπως ἀποδεικνύεται, πληροφορίας περί συγγνώμης, ἐπεδίωξαν νά διαμορφώσουν ἕνα τέτοιο κλίμα, ὥστε νά ἐπανεξετασθεῖ τό θέμα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πάπα στήν Ἑλλάδα;

Πράγματι, τήν εἶδηση περί συγγνώμης τήν προέβαλε καί ἐχαιρέτησε τό σύνολο σχεδόν τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου. Μόνο, πού οἱ παπικοί «τοὺς χάλασαν τή δουλειά». Ἐξανέστησαν ἐπί τῶ ἀκούσματι ὅτι ὁ ἐπίσκοπός τους ζήτησε συγγνώμη. Μετά ἀπό αὐτό ἐξεδόθη καί ἡ διάψευση ἀπό πλευρᾶς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς εἰδήσεως περί δῆθεν συγγνώμης.

Ἐντύπωση προεκάλεσε αὐτό τό ὁποῖον ἀνεγράφη στόν τύπο (ἐφημ. «Καθημερινή» τῆς 3.2.2000) ὅτι τό αὐστριακό καθολικό πρακτορεῖο εἰδήσεων πέρα ἀπό τήν διάψευση τῶν περί συγγνώμης εἰδήσεων, ἀνέφερε καί τό ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ἦταν αὐτός πού ἐξέφρασε τήν λύπη του γιάτί δέν κατέστη δυνατόν νά ἔλθει ὁ πάπας στήν Ἑλλάδα!

Φαίνεται ὅτι κάποιοι, «σώνει καί καλά», θέλουν νά φέρουν τόν πάπα στήν Ἑλλάδα.

Ἡ περίφημη «συγγνώμη» γιά τά λάθη τοῦ παρελθόντος, τήν ὁποία - ὑποτίθεται - ὅτι θά ζητήσῃ ὁ πάπας στό μήνυμά του γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Ἰωδηλαίου, στίς 12 Μαρτίου, σίγουρα θά χρησιμοποιηθεῖ γιά τό σκοπό αὐτό.

Ἡ ἀληθινή μετάνοια, ὅμως, δέν ἐκφράζεται ἀπλῶς λεκτικά, ἀλλά συνοδεύεται ἀπό πράξεις. Ἐάν ὄντως ὁ πάπας μετενόησε γιά τά σφάλματα τοῦ παρελθόντος, ἄς τό ἀποδείξει ἐμπράκτως: Ἄς παραιτηθεῖ ἀπό τό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο καί τίς ὑπόλοιπες κακοδοξίες, καί τότε νά τόν πιστέψουμε. Ἄλλιῶς ἰσχύει ἡ σοφή λαϊκή παροιμία: «ὁ λύκος κι ἄν ἐγέρασε κι ἄν ἄσπρισε τό μαλλί του, οὐδέ τήν γνώμην ἄλλαξε οὐδέ τήν κεφα-

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΡΗΣΗ ΑΡΧΕΙΟΥ

Γιατί τόση περιφρόνηση στον πολίτη;

Παραθέτουμε προς ενημέρωση τών αναγνωστών μας δύο Δελτία Τύπου της «'Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα», τά όποια καί θά σχολιάσουμε, λόγω του (άρνητικού) ενδιαφέροντος πού παρουσιάζουν. Μέ τό θέμα τών δηλώσεων αυτών ασχοληθήκαμε καί στό προηγούμενο τεύχος μας (9ο) σελ. 22-23 υπό τόν τίτλο: «'Αρχισε τό φακέλωμα».

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ 29.12.1999

«Περιήλθε στή γνώση τής 'Αρχής ότι σέ διάφορα μέρη τής 'Ελλάδας σκόπιμα έχει δημιουργηθεί ή έντύπωση από συγκεκριμένες εταιρείες ή πρόσωπα, τά όποια, έναντι άμοιβής αναλαμβάνουν τήν έκπλήρωση τών υποχρεώσεων τών ύπευθύνων έπεξεργασίας σέ σχέση μέ τό Νόμο 2472/97, ότι ή 'Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα εκπροσωπείται από τούς παραπάνω.

Γιά άρση κάθε άμφιβολίας ανακοινώνονται τά παρακάτω:

1. 'Η 'Αρχή είναι 'Ανεξάρτητη Διοικητική 'Υπηρεσία μέ έδρα τήν 'Αθήνα ('Ομήρου 8, Τ.Κ. 105 64), χωρίς παραρτήματα, εκπροσώπους καί συνεργάτες σέ όποιοδήποτε μέρος τής επικράτειας.

2. 'Εντυπα καί πληροφοριακό ύλικό είναι διαθέσιμα στίς κατά τόπους Νομαρχίες καί 'Επιμελητήρια καθώς καί στήν ήλεκτρονική διεύθυνση στό Διαδίκτυο www.dpa.gr.

3. 'Επειδή ή γνωστοποίηση άφορᾶ μεγάλο αριθμό επαγγελματιών καί μικρών επιχειρήσεων πού τηρούν άπλά αρχεία προσωπικών δεδομένων (τιμολόγια, βιβλία έσόδων - έξόδων, αρχείο προσωπικού), ή 'Αρχή έπεξεργάστηκε καί έχει ήδη αρχίσει ή διανομή από τούς παραπάνω φορείς άπλουστευμένου έντύπου γνωστοποίησης.

4. Γιά διευκόλυνση τών υπόχρεων ή 'Αρχή ήρθε σέ έπαφή μέ όλα τά 'Επιμελητήρια τής χώρας τά όποια καί ανέλαβαν άτελώς τή συλλογή τών γνωστοποιήσεων πού θά αποσταλούν σέ αυτήν από τά 'Επιμελητήρια έντός εύλόγου χρόνου καί πέραν τής 31.12.1999».

'Ο Πρόεδρος Κων/νος Δαφέρμος

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ 14.1.2000

«'Η 'Αρχή Προστασίας Δεδομένων είσηγήθηκε τήν παράταση τής προθεσμίας ύποβολής γνωστοποιήσεων τήρησης αρχείων μέχρι 31.12.2000, ώστε νά διευκολυνθοούν οί ενδιαφερόμενοι καί νά καταστή δυνατή έν τῷ μεταξύ ή τροποποίηση όρισμένων διατάξεων του νόμου».

Σχόλια «Παρακαταθήκης». 'Η 'Αρχή Προστασίας ως Πόντιος Πιλάτος νίπτει τάς χείρας της κατόπιν έορτής, ρίχνοντας τό δάρος τής ευθύνης σέ συγκεκριμένες εταιρείες ή πρόσωπα, όπως αναφέρει στό Δελτίο τύπου τής 29.12.99 πού παραθέσαμε.

Γιατί όμως δέν έβγαλε ένωρίτερα αυτή τήν ανακοίνωση; Γιατί περίμενε νά μιλήσει στίς 29.12.99 τή στιγμή πού ήδη από τά τέλη Νοεμβρίου, στή Βόρεια 'Ελλάδα τουλάχιστον, οί εταιρείες αυτές καί οί λογιστές τούς όποιους οί εταιρείες «έβαλαν συνεταίρους» στήν έπιχείρηση τής συλλογής δηλώσεων για τήρηση αρχείου, είχαν ξεχυθεί καί προέτρεπαν άκόμη καί τά ψιλικατζίδικα νά κάνουν δήλωση για τήρηση αρχείου, τρομοκρατώντας τους ότι, άν δέν κάνουν δηλώσεις μέχρι 31.12.1999, θά έχουν νά αντιμετωπίσουν ύψηλά πρόστιμα καί φυλακίσεις άκόμη;

Καί έρωτούμε: εάν δέν ύπηρεχε τό οικονομικό κίνητρο (για κάθε δήλωση οί λογιστές έπαιρναν από 15 έως 30 χιλιάδες δραχμές), θά έπεδεικνυαν αυτόν τόν ζήλο; Πελάγωσαν τόν κόσμο μέ τά έντυπα 1.0 καί 2.0 τής «'Αρχής» (4 σελίδες τό καθένα), τά όποια άκόμη καί καλοί γνώστες του ν. 2472/97 θά δυσκολεύονταν νά συμπληρώσουν.

Βεβαίως, δέν φταίνε οί λογιστές. Τή δουλειά τους έκαναν οί άνθρωποι, πιστεύοντας μάλιστα ότι προσφέρουν ύπηρεσία στους πελάτες τους, διότι, εάν δέν υπέβαλλαν δηλώσεις για τήρηση αρχείου, θά είχαν νά αντιμετωπίσουν, όπως είπαμε, πρόστιμα κλπ.

'Η ευθύνη, επαναλαμβάνουμε, δέν είναι ούτε τών εταιρειών, ούτε τών λογιστών, αλλά τής «'Αρχής» καί τής κυβερνήσεως πού τήν διορίζει, ή όποια άνέχθηκε τήν κατάσταση - άν δέν τήν υπέθαλψε - διότι αυτό πού τήν

ένδιεφερε ήταν να συγκεντρώσει δηλώσεις. «Όταν είδε ότι ό,τι ήταν να γίνει έγινε (δέν επρόκειτο να μαζέψει άλλες δηλώσεις) —στις 31.12.99 έληγε η προθεσμία— έβγαλε την ανακοίνωση για να μην μπορέι κανείς να της πεϊ και τίποτε.

Ἡ ανακοίνωση αὐτή, σημειωτέον, πουθενά δέν δημοσιεύθηκε, οὔτε καμία ἐνημέρωση ἔγινε μέσῳ Μ.Μ.Ε., παρά μόνο μπῆκε στήν ἰστοσελίδα τῆς «Ἀρχῆς» στό Διαδίκτυο (Internet).

Ἡ «Ἀρχή» ἰσχυρίζεται στήν παράγραφο 2 τοῦ ἀνωτέρῳ δημοσιευμένου δικοῦ της Δελτίου Τύπου, ὅτι ἐντυπα καί πληροφοριακό ὑλικό εἶναι διαθέσιμα στίς Νομαρχίες. Αὐτό ἐλέγχεται ὡς ἀνακριδές. Ἐμεῖς, σέ ὅσες περιπτώσεις μπορέσαμε νά διερευνήσουμε, δέν ὑπῆρχαν ἐντυπα.

Καί ὁ ἰσχυρισμός τῆς ἐπομένης παραγράφου εἶναι ἀνακριδής· ὅτι ἔχει ἀρχίσει, δηλαδή, ἡ διανομή ἀπλουστευμένου ἐντύπου. Ἐκὼς καί τώρα, οὐδείς γνωρίζει ὑπεύθυνα ποιό εἶναι αὐτό τό ἀπλουστευμένο ἐντυπο.

Ὁ κ. Δαφέρμος, πρόεδρος τῆς «Ἀρχῆς», ἐδήλωσε προσφάτως στήν τηλεοπτική ἐκπομπή τῆς κ. Κανέλλη «Οἱ ὄμορφες εἰδήσεις ὄμορφα καίγονται», ὅτι ἡ προσωπική του ἀποψη εἶναι ὅτι οἱ ἐπιχειρήσεις πού περιγράφονται στήν παράγραφο 3 τοῦ Δελτίου Τύπου τῆς 29.12.99 δέν χρειάζεται νά κάνουν δήλωση! Τότε, γιατί ἀνέχθηκαν τήν κατάσταση πού περιγράψαμε παραπάνω καί δέν τό ἐδήλωσαν ἐνωρίτερα;

Τελικῶς ἡ συγκομιδή δηλώσεων δέν ἦταν -

παρά τήν τρομοκρατία-ἡ ἀναμενόμενη. Ἐκὼς τίς 800.000 δηλώσεις, πού περιμένε ἡ «Ἀρχή» νά μαζέψει συνολικῶς, ὑπεδλήθησαν «μόνον» 150.000.

Ἐτσι ἡ προθεσμία παρετάθη μέχρι τίς 31 Δεκεμβρίου τοῦ 2000!

Ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι δέν θά πρέπει κανείς νά διασθεῖ. Μέχρι τό Δεκέμβριο τοῦ 2000 ἔχουμε ἀκόμη πολύν καιρό. Θά δοῦμε τί ἐξελίξεις θά ἔχουμε.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἴδιος ὁ κ. Δαφέρμος στήν προαναφερθεῖσα ἐκπομπή τῆς κ. Κανέλλη ἐδήλωσε ὅτι θά γίνουν ἀλλαγές στό ν. 2472/97 προκειμένου νά βελτιωθεῖ. Ἐξαργτᾶται δέβαια πῶς ἐννοεῖ κανείς τή βελτίωση.

Ἐνας λόγος —ὁ σημαντικότερος— γιά τόν ὁποῖο ἐπίσης δέν πρέπει νά διασθεῖ κανείς νά ὑποβάλει δήλωση γιά τήρηση ἀρχείου προσωπικῶν δεδομένων, εἶναι ὅτι περιμένουμε τήν ἐπί τοῦ θέματος ἀπόφαση τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῆς ἐκδόσεως νέων ταυτοτήτων, ἡ ὁποία φρονοῦμε ταπεινῶς ὅτι θά πρέπει νά δεῖ τό θέμα συνολικά, συσχετίζοντας τό νόμο 2472/97 «γιά τήν (δήθεν) προστασία τοῦ ἀτόμου ἀπό τήν ἐπεξεργασία δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτῆρα», μέ τή Συμφωνία Σένγκεν, μέ τίς νέου τύπου ταυτότητες (πού ἐδηλώθη ἐπίσημως πλέον ὅτι θά προωθηθοῦν ἐντός τοῦ 2000) καί μέ τήν ἀναγραφή ἢ μή τοῦ θρησκευματος σ' αὐτές. Καί, δέβαια, ὅλα τά παραπάνω, σέ συσχέτισμό μέ τήν οἰκοδομούμενη «Νέα Τάξη Πραγμάτων».

Ο ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΗΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Μέ τόν παραπάνω τίτλο ἡ ἀξιόλογη ἐφημερίδα «Ἀνατολή» πού ἀγωνίζεται γιά τά δίκαια τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Πόλης καί σφυρηλατεῖ φρόνημα ἑλληνορθόδοξο, γράφει τά ἀκόλουθα:

«Στά πλαίσια τῆς τουριστικῆς προβολῆς τῆς Τουρκίας οἱ ἀρμόδιοι φορεῖς τῆς γείτονος ἀξιοποιοῦν ἀκόμη καί τήν Ἑλληνοχριστιανική κληρονομιά τῆς Ἀνατολῆς. Δέν πρόκειται δέβαια γιά καινούργια διαπίστωση. Μόνο πού τό φαινόμενο ἔχει πάρει σοβαρές διαστάσεις ἐν ὄψει τῶν ἐορτασμῶν τοῦ 2000 καί μέ προοπτική τήν ἀξιοποίηση τοῦ «θρησκευτικοῦ τουρισμοῦ».

Στήν Τουρκία ἐδῶ καί μερικά χρόνια ἔχει συσταθεῖ ἕνα «Ἰδρυμα Ἀγιοβασίλη» (Noel Baba Vakfi) πού ἀξιοποιεῖ τήν σύγχυση καί τήν ἐσφαλμένη ταύτιση πού ὑπάρχει μεταξύ Ἀγίου Νικολάου καί Santa Claus τῶν Δυτικῶν. (σημ. συντ.: τόν Ἀγιο Νικόλαο ὀνομάζουν καί «Father Christmas»!)

Ἐτσι ὁ πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος Μ. Καράμπουλουτ σέ συνέντευξη τύπου παρουσίασε τόν γύρω τοῦ κόσμου πού πρόκειται νά πραγματοποιηθεῖ μ' ἕνα μεγάλο φορτηγό τύπου TIR, καί τό ὁποῖο θά περιλαμβάνει μακέτα 24 τ.μ., τριῶν διαστάσεων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικο-

λάου πού βρίσκεται στά Μύρα τής Λυκίας (Νότια Μ. Ἀσία). Ἐπίσης ἐκτός ἀπό τήν μακέτα θά ἐκτίθενται ἀντίγραφα εἰκόνων τοῦ Ἁγίου πού βρίσκονται στό μουσεῖο τῆς Ἀττάλειας, ἐνημερωτικά βιβλία καί Η/Υ πού μέσω CD θά δίνουν τήν δυνατότητα τῆς εἰκονικῆς ξενάγησης στό ναό.

Τό «TIR Εἰρήνης Ἁγιοθασίλη» ὅπως τό ἔχουν ὀνομάσει οἱ ὀργανωτές, θά ἐπισκεφτεῖ 108 πόλεις σέ 36 χώρες σέ 5 ἡπείρους. Τό φορητό πού ξεκίνησε ἀπό τά Μύρα ὅπου ἔζησε ὁ Ἅγιος Νικόλαος, θά διανύσει ἀπόσταση 50.570 χιλιομέτρων καί θά παρευρεθεῖ στίς ἐναρκτήριες τελετές τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 2000 στό Σίδνεϋ. Στίς ἀρχές Δεκεμβρίου θά βρεθεῖ καί στήν Ἀθήνα.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος δήλωσε ὅτι τό ἐγχεῖρημα ἔχει τήν ὑποστήριξη τῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν πού ζοῦν στήν Τουρκία.

Ἀξίζει νά σημειώσουμε ὅτι ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Νικολάου στά Μύρα γιά πολύ μεγάλο διάστημα βρισκόταν στήν ἀφάνεια. Τά τελευταῖα χρόνια προσέλκυσε τό ἐνδιαφέρον τῶν τουρκικῶν μέσων ἐνημέρωσης (καί τῶν ἀρχῶν), ὅταν ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (κατόπιν σχετικῆς ἄδειας) ἄρχισαν νά τελοῦν θρησκευτικές τελετές κατὰ τήν 6η Δεκεμβρίου, πού ἐορτάζει ὁ Ἅγιος. Βλέποντας τό ἐνδιαφέρον πού ὑπάρχει ἀπό τούς Χριστιανούς, (τήν χρήση τοῦ Ναοῦ γιά τίς τελετές προσπάθησαν νά θέσουν ὑπό τόν ἔλεγχο τους καί οἱ Καθολικοί), οἱ Τουρκικές ἀρχές ἀπέβαλαν ἀπό τήν διοργάνωση τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν τούς Ὀρθόδοξους, ἀποκτώντας τόν ἀπόλυτο ἔλεγχο τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων στόν χῶρο τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐνῶ μέ τήν σύσταση τοῦ Ἰδρύματος κατοχύρωσαν! καί τό copyright (!!!) γιά κάθε εἶδος τουριστική καί ἐμπορική χρήση τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου». Αὐτά γράφει ἡ ἐφημερίδα «Ἀνατολή», Νοέμβριος 1999, σελ. 6.

Τό θέμα αὐτό ἀπασχόλησε καί ἐμᾶς. Ἐτσι ἀπό τήν ἔρευνα πού κάναμε, τό ἔντυπο ὕλικό τοῦ «Santa Claus Foundation» πού συγκεντρώσαμε καί τίς προσωπικές μαρτυρίες ἀνθρώπων, διαπιστώσαμε ὅτι τίς ἐορτές μέ τήν εὐκαιρία τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Νικολάου κάθε χρόνο στίς 6 Δεκεμβρίου στά Μύρα τῆς Λυκίας, τίς ἐκμεταλλεύεται γιά τούς δικούς του σκοπούς, ὄχι μόνον ὁ τουρκικός τουρισμός, ἀλλά καί ὁ σύγχρονος διαθρησκευτικῶς οἰκουμενι-

σμός.

Ἐτσι, μάθαμε, ὅτι μετά τούς Ὀρθόδοξους, τοῦρκοι μουσουλμάνοι «θρησκευτικοί λειτουργοί» τελοῦν τά δικά τους στόν ἴδιο χῶρο ὅπου πρό ὀλίγου ἐτελέσθη ἡ Ὀρθόδοξος Θεία Λειτουργία!!!

Μέ τό πρόσχημα τοῦ ἀγῶνος γιά τήν παγκόσμια εἰρήνη καί τό περιβάλλον, ὀργανώνονται ἀπό τίς τουρκικές ἀρχές συνέδρια καί ἄλλες ἐκδηλώσεις, στό πλαίσιο τῶν ὁποίων τό κύριο μήνυμα πού διοχετεύεται εἶναι ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι δρόμοι πού ὀδηγοῦν στόν ἴδιο σκοπό, στήν ἴδια καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου.

Στίς ἐκδηλώσεις ἀπό τό 1993 μέχρι σήμερα (1999) ἔχουν μετάσχει Ἑβραῖοι, Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, Παπικοί, Ἀρμένιοι, Ἀγγλικανοί, Μουσουλμάνοι, Βουδιστές, Μπαχάι (βλ. σελ. 59 ἐντύπου «From St. Nicolas to Santa Claus», τό ὁποῖο ἐκδίδει τό «Santa Claus Foundation» Δεκέμβριος 1999.).

Εἶναι χαρακτηριστικό τοῦ πανθρησκειακοῦ μοντέλου πού προωθείται μέσω τῶν ἐκδηλώσεων, αὐτό πού ἀναφέρεται στή σελ. 41 τοῦ προαναφερθέντος ἐντύπου

Τό παραθέτουμε σέ μετάφραση: «Ἀνάμεσα στούς παρισταμένους τῶν ἐργασιῶν τοῦ 1996 ἦταν καί ὁ Chope Paljor Tsering ἀπό τό Θιβέτ. Ὁ σκοπός τῆς παρουσίας του ἦταν νά λάβει τό Βραβεῖο Santa Claus 1996 ἐκπροσωπώντας τόν νικητή τοῦ βραβείου, τόν Δαλάι Λάμα. Ὁ Tsering διάβασε ἕνα μήνυμα τοῦ Δαλάι Λάμα, τό ὁποῖο κατέληγε ὡς ἑξῆς: “Εἶναι πολύ σημαντικό γεγονός νά δίνεται τό βραβεῖο Εἰρήνης σέ ἕναν Βουδιστή Λάμα σέ μιά δραστηριότητα πού ὀργανώνεται στή μνήμη ἑνός χριστιανοῦ ἁγίου σέ μιά χώρα ὅπου ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων εἶναι Μουσουλμάνοι”. Στήν πράξη αὐτές οἱ λέξεις συνοψίζουν τό περιεχόμενο τῶν προσπαθειῶν μας σήμερα».

Λένε, λοιπόν, ξεκάθαρα οἱ Τοῦρκοι ἀρμόδιοι, ὅτι ὁ σκοπός τῶν προσπαθειῶν τους σήμερα εἶναι ἡ προώθηση τῆς πανθρησκείας τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ὅσοι Ὀρθόδοξοι, λοιπόν, πηγαίνουν (καί πολύ καλά κάνουν) στά Μύρα τῆς Λυκίας κάθε χρόνο γιά τίς γιορτές τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἄς ἔχουν ὑπ’ ὄψιν τους καί αὐτή τή διάσταση τοῦ θέματος, μήν τυχόν καί παγιδευθοῦν ἀθελά τους καί συμπράξουν σέ καμία τελετή σάν αὐτή

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Ἐλλά και ἐλπιδοφόρες ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν.

Η Ἱερά Μητρόπολις Τορόντο τήν εἶχε διαφημίσει ὡς μία οἰκουμενική ἐκδήλωσι ὄλων τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, στά πλαίσια τῶν κοινῶν ἑορτασμῶν γιά τά 2000 χρόνια ἀπό τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἐξελίχθηκε ὅμως σέ μία δυναμική διαδήλωσι ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Τορόντο κ. Σωτηρίου Ἀθανασούλα.

Πρόκειται γιά τήν οἰκουμενιστική πορεία, πού ἔλαβε χώρα στό Τορόντο τοῦ Καναδά τήν Κυριακή, 23 Ἰανουαρίου, στήν ὁποία ἔλαβαν μέρος κληρικοί καί λαϊκοί διαφόρων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Ἐπίσημοι διοργανωταί της ἦσαν ἡ Ἑλληνική Ὁρθόδοξος, ἡ Ρωμαιοκαθολική καί ἡ Ἀγγλικανική Ἐκκλησία, συμμετεῖχον ὅμως εἰς αὐτήν καί Ἀρμένιοι, Λουθηρανοί, Βαπτιστές, ἡ United Church, ὁ Στρατός Σωτηρίας (Salvation Army) κ.ἄ.

Ἀφετηρία τῆς πορείας ἦταν ὁ Ἱερός ναός Ἀγίου Γεωργίου καί κατάληξις ὁ Ἀγγλικανικός καθεδρικός ναός St. James, ὅπου ἐτελέσθη οἰκουμενική δοξολογία καί ἐκήρυξε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, Καρδινάλιος Ambrozic. Ἡ πορεία ἐπραγματοποιήσε ἐνδιάμεσες στάσεις στούς ναούς τῶν Λουθηρανῶν, τῶν United καί τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, σέ κάθε ἕναν ἀπό τούς ὁποίους ἐτελεῖτο συμπροσευχή, ἀνάγνωσις τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς Ἰωάν. 17, 1-7 καί ἐψάλλοντο διάφοροι ὕμνοι. Αὐτό ἀκριβῶς ἔγινε καί στόν ναό τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, στόν ὁποῖο εἶχαν προσέλθει, διά νά προσευχηθοῦν δεκάδες ἑτεροδόξοι κληρικοί καί λαϊκοί, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν καί παπαδῖνες καί ἐπισκοπῖνες, καθώς καί κληρικοί, φιλελευθέρων προτεσταντικῶν παραφυάδων ἀπό αὐτές πού χειροτονοῦν καί παντρεύουν ὁμοφυλοφίλους!

Ἀπό ὀρθόδοξο πλευρᾶς ἦσαν παρόντες ὁ Μητροπολίτης Τορόντο κ. Σωτήριος, ὁ βοηθός Ἐπίσκοπος, κ. Χριστοφόρος Ρακιτζάκης, ὁ Σέρβος Ἐπίσκοπος κ. Γεώργιος, ὁ Οὐκρανός Ἐπίσκοπος κ. Γιούρι καί οἱ περισσότεροι ἱερεῖς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τορόντο.

Ἀξίζει νά σημειωθῇ ὅτι λίγες ἡμέρες πρῖν, ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἱεραποστολική Ἀδελφότης «Μέγας Ἀθανάσιος» εἶχε ἀπευθύνει ἀνοικτή

ἐπιστολή πρὸς τόν Ἱερό Κλήρο τῆς Μητροπόλεως Τορόντο, διά τῆς ὁποίας ἐξέφραζε τήν ἀγανάκτησί της διά τίς παράνομες αὐτές συμπροσευχές μετά τῶν ἑτεροδόξων, ἐξηγοῦσε μέ ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα τούς λόγους διά τούς ὁποίους δέν ἔπρεπε οἱ ἱερεῖς νά παραστοῦν σ' αὐτές καί τούς καλοῦσε νά ἀναλάβουν τίς τεράστιες εὐθύνες τῶν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ποιμνίου τῶν. Διά εὐνοήτους λόγους ἡ ἀγωνιώδης αὐτή φωνή τῆς Ἀδελφότητος δέν εἰσακούσθηκε, μέ ἀποτέλεσμα ὁ ἱερός ναός τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Τορόντο νά ὁμοιάζῃ τήν ἡμέρα ἐκείνη μέ ἡφαίστειο πού ἦταν ἔτοιμο νά ἐκραγῇ. Ὁ σκανδαλισμός τῶν ψυχῶν ἦταν μέγας ὄχι μόνο ἀπό τίς συμπροσευχές αὐτές ἀλλά καί ἀπό τίς ἀπαράδεκτες δηλώσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Σωτηρίου τίς προηγούμενες ἡμέρες, ὅτι οἱ Ἱεροί Κανόνες πού ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχές μετά τῶν αἰρετικῶν δέν ἰσχύουν σήμερα καί δέν δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν!

Ἐκατοντάδες πιστοί εἶχαν κατακλείσει τό προαύλιο τῆς ἐκκλησίας κρατώντας πανῶ μέ συνθήματα στήν ἀγγλική καί ἑλληνική γλώσσα καί διανέμοντας φυλλάδια στούς προσερχομένους ἑτεροδόξους, διά τῶν ὁποίων ἐξηγοῦσαν τούς λόγους διά τούς ὁποίους δέν δύνανται νά συμπροσευχηθοῦν μαζί τους. «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία προσεύχεται γιά ἐσᾶς· δέν ἡμπορεῖ, ὅμως, νά συμπροσευχηθῇ μέ ἐσᾶς». «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι Οἰκουμενική, δέν χρειάζεται τόν Οἰκουμενισμό», «Ἡ Ὁρθόδοξία δέν θά ἐνωθῇ μέ τήν αἵρεση», «Ἐξω ὁ Οἰκουμενισμός ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», εἶναι μερικά ἀπό τά συνθήματα, πού εἶχαν γραφῆ στά πανῶ, πού κρατοῦσαν οἱ πιστοί, τά ὁποῖα εἶχαν φθάσει μέχρι τόν γυναικωνίτη!

Ὅσο ἡ συμπροσευχή προχωροῦσε, τόσο ἡ ἀγανάκτησι τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ηὔξανε, ὥσπου σέ μία στιγμή τό ποτήρι τῆς ὑπομονῆς ἐξεχειλίσε καί ἐνῶ ὁ Μητροπολίτης κ. Σωτήριος καλοῦσε τούς προσκεκλημένους του νά συμπορευθοῦν μαζί του πρὸς τίς ἄλλες ἐκκλησίες, ὁ ἱερός ναός ἐσειέτο κυριολεκτικῶς ἀπό τά «ἀνάξιοι», «προδότες» καί «Ἰουδες», τά ὁποῖα δονοῦσαν τήν ἀτμόσφαιρα μέσα καί ἔξω ἀπό τόν ναό καί ἔθεταν τέραμα στή θεομίσητη

αυτή συμπροσευχή τῶν οἰκουμενιστῶν. Οἱ περισσότεροι ἱερεῖς ἐγκατέλειψαν τὸν ναὸ ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα, φοβούμενοι νὰ ἀντικρύσουν κατὰματα τὸ ἀγανακτισμένο πλῆθος τῶν πιστῶν, πού τοὺς περίμενε ἔξω ἀπὸ αὐτόν. Ὁ κ. Σωτήριος, ὅμως, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο κ. Χριστοφόρο, δύο-τρεῖς ἱερεῖς του, τὸν Σέρβο καὶ τὸν Οὐκρανὸ ἐπίσκοπο καὶ τοὺς ἑτεροδόξους προσκεκλημένους του, προτίμησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ θύρα τοῦ ναοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νὰ δεχθῇ βροχή ἀπὸ συνθήματα, ὅπως «ἀνάξιος», «δέν σέ θέλει ὁ λαός», «προδότῃ», «παραιτήσου», «φωνὴ λαοῦ- ὀργὴ Θεοῦ» κ.ἄ.

Ἡ ἰσχυρὴ ἀστυνομικὴ δύναμι, πού ἦταν ἐκεῖ δέν χρειάσθηκε νὰ ἐπέμβῃ, διότι ἡ διαδήλωσις ἦταν μὲν δυναμικὴ, ἀλλὰ χωρὶς ἔκτροπα καὶ ἐπεισόδια. Ἡ πορεία κατευθύνθηκε πρὸς τὴν παραπλήσια Λουθηρανικὴ ἐκκλησία, ὅπου ἐτελέσθη παρόμοια συμπροσευχή καὶ κατόπιν πρὸς τοὺς ναοὺς τῶν ἄλλων ὁμολογιῶν, διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ὑπόλοιπο «ἑορταστικὸ» πρόγραμμα. Οἱ πιστοὶ ἀκολούθησαν ἀποδοκιμάζοντας τὸν κ. Σωτήριο μέχρι καὶ τὴν United Church ἀπ' ὅπου ἀπεχώρησαν, ἀφήνοντας τὸν ποιμένα τους νὰ συμπροσεύχεται μέ τοὺς λύκους!

Συγκινητικὴ ἦταν ἡ ἐνέργεια πολλῶν πιστῶν νὰ περικυκλώνουν τοὺς ὀλιγοστούς ἱερεῖς τους, πού ἀκολουθοῦσαν τὴν πορεία καὶ νὰ τοὺς παρακαλοῦν κλαίοντες νὰ μὴ εἰσέλθουν στοὺς ναοὺς τῶν αἰρετικῶν διὰ νὰ συμπροσευχηθοῦν. Μεγάλῃ δὲ ἐντύπωσι προκάλεσε τὸ γεγονός, ὅτι ἐνῶ μέσα στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἦσαν δώδεκα ἱερεῖς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τορόντο, ἐλάχιστοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀκολούθησαν τοὺς δύο ἐπισκόπους κ. Σωτήριο καὶ κ. Χριστοφόρο στοὺς ἑτεροδόξους ναοὺς.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα στίς 26 Ἰανουαρίου ἐ.ἄ., ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Τορόντο ἐξέδωσε ἔκτακτο ἀνακοινωθέν πρὸς τὰ ἑλληνόφωνα Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως, διὰ τοῦ ὁποίου, διαστρέφοντας χωρὶα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, προσπάθησε νὰ ὑπεραμυνθῇ τῶν οἰκουμενιστικῶν θέσεων τοῦ κ. Σωτηρίου καὶ νὰ παραπλανήσῃ τὸ ποίμνιό της, ἰσχυριζομένη ὅτι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κ. Σωτήριος προσκαλεῖ τοὺς αἰρετικούς μέσα στοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς, συνορτάζει μαζί τους, εἰσέρχεται καὶ συμπροσεύχεται στοὺς ἰδικούς τους ναοὺς εἶναι «ἵνα

πάντως τινὰς σῶσῃ» (Α' Κορ. 9, 22). Κατηγορεῖ δὲ μέ βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς τίς δύο ἱεραποστολικές ἀδελφότητες τῆς πόλεως Τορόντο, «Μέγας Ἀθανάσιος» καὶ «Ἀπόστολος Παῦλος», γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν μελῶν τους στὴν διαμαρτυρία καὶ ἐπιτίθεται σφοδρῶς ἐναντίον δύο ἐκλεκτῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Πανοσιωτάτου Γέροντος Ἐφραίμ τοῦ Φιλοθεΐτου, ἰδρυτοῦ δέκα ἑξ ἑλληνορθοδόξων μοναστηριῶν σέ Ἀμερικὴ καὶ Καναδᾶ καὶ πνευματικοῦ πατρός χιλιάδων ψυχῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, καὶ τοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ διαπρεποῦς θεολόγου κ. Νικολάου Σωτηροπούλου, διότι δῆθεν αὐτοὶ οἱ δύο ὑποκινοῦν καὶ κατευθύνουν τίς δύο Ἀδελφότητες!

Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ. Οἱ δύο Ἀδελφότητες συμμετεῖχαν, βέβαια, στὴν διαμαρτυρία, ἀλλὰ δέν ἦσαν μόνες τους. Στὴν διαδήλωσις ἔλαβαν μέρος ἑκατοντάδες πιστοὶ ἀπὸ ὅλες τίς ἐνορίες τοῦ Τορόντο, ἀπὸ ἄλλες πόλεις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ὄντάριο ἀκόμη καὶ Σέρβοι Ὀρθόδοξοι, πού ἀπεδοκίμασαν τὸν ἰδικὸ τους ἐπίσκοπο γιὰ τὴν συμμετοχὴ του στίς παράνομες αὐτές συμπροσευχές.

Διάχυτη, πάντως, εἶναι ἡ βεβαιότητα ὅτι ὅσα συνέβησαν στό Τορόντο τὴν 23ῃ Ἰανουαρίου ἀποδεικνύουν ὅτι **ἀλλάζει ἡ σελίδα στὰ ἐκκλησιαστικά χρονικά τῆς τοπικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.** Τὸ Ὀρθόδοξο ποίμνιο ἀπέκτησε φωνή, καὶ ἄρχισε πλέον, μέ καθυστέρηση πολλῶν ἐτῶν, νὰ κἀνῃ χρῆσι τῶν δικαιωμάτων πού τοῦ παρέχει ἡ Ἐκκλησία, ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ νὰ ἐλέγχῃ ἀντικανονικές καὶ προδοτικὲς ἐνέργειες τῶν ποιμένων του καὶ νὰ ἀποδοκιμάζῃ αὐτές, ὅπου καὶ ἂν τίς συναντήσῃ.

Εἶναι πλέον καιρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο νὰ ἀναλάβῃ τίς εὐθύνες του καὶ μέ Πανορθόδοξη Σύνοδο νὰ θέσῃ τέρμα στὴν κατάφωρη αὐτὴ παραβίασι τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ νὰ ἀπαγορεύσῃ τίς ἀμαρτωλές αὐτές συμπροσευχές μετὰ τῶν αἰρετικῶν, οἱ ὁποῖες ὄχι μόνον, ἐμποδίζουν τοὺς αἰρετικούς νὰ ἔλθουν σέ συναίσθησι τῆς πλάνης τους καὶ νὰ μετανοήσουν, ἀλλὰ γίνονται καὶ αἰτία μεγάλου σκανδαλισμοῦ τῶν ψυχῶν τῶν Ὀρθοδόξων.

(*Τὸ παρὸν ἐγρᾶφη ἀπὸ τὸν κ. Χρῆστο Λιθανὸ καὶ ἐδημοσιεύθη στὴν ἐφημερίδα*

3ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από 1 έως 8 Δεκεμβρίου 1999 συνήλθε στο Κέμπ Τάουν της Νοτίου Ἀφρικής τὸ «3ο Κοινοβούλιο Θρησκείων τοῦ Κόσμου» στὸ ὁποῖο μετεῖχαν 6.000 ἐκπρόσωποι(!). Ὅπως διαβάσαμε, ἦταν μιά φανταχτερή γιορτή, ἡ ὁποία κινήθηκε στὰ ἴχνη τοῦ 2ου «Κοινοβουλίου» πού ἐγίνε στὸ Σικάγο τὸ 1993. Σημειώνουμε ὅτι τὸ «1ο Κοινοβούλιο τῶν Θρησκείων τοῦ Κόσμου» στὸ Σικάγο τὸ 1893, ἦταν ἡ ἀφετηρία τῆς «ἱεραποστολικῆς» ἐκστρατείας τοῦ Ἰνδουισμού-Βουδδισμού γιὰ τὴν πνευματικὴ ἄλωση τῆς Δύσεως.

Παραθέτουμε ἐκτίμηση τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἱρέσεων μέχρι τῆς κοιμήσεώς του (1996) γιὰ τὸ 2ο «Κοινοβούλιο» στὸ Σικάγο τὸ 1993. Οἱ διαπιστώσεις αὐτές ἰσχύουν ἀκόμη περισσότερο μάλιστα σήμερα, ὁπότε τὸ 3ο «Κοινοβούλιο» βρῖσκει τὸν κόσμο πιὸ ὄριμο γιὰ τὴν προώθηση τῶν στόχων τῆς πανθρησκείας.

Γράφει λοιπόν, ὁ π. Ἀντώνιος:

- Σκοπὸς τοῦ «Κοινοβουλίου» εἶναι νὰ δοθεῖ ἡ δυνατότητα σὺς διάφορες θρησκείες (καὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία;) «νὰ γιορτάσουν τὴν “διαφορετικότητά” τους σὲ πνεῦμα ἀρμονίας καὶ κατανοήσεως».

- Στὸ πρόγραμμα περιλαμβάνονται «λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις, διαλογιστικὲς ἐνορατικὲς ἐκδηλώσεις, διαλογισμός, ἀγρυπνίες, θεωρία...».

- Ὑποστηρίζεται ὅτι μέσα ἀπὸ τὴ «βία» τῆ

σημερινή θὰ γεννηθεῖ «κάτι καινούργιο» καὶ ἀποκτᾶται ἡ ἐμπειρία «τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ μᾶς νέας ἐποχῆς».

- Οἱ ἐκδηλώσεις ἀποβλέπουν στὴ «σύνδεση τῶν πίστεων, πού θὰ ὀδηγήσει τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴ γῆ μας στὴ νέα ἐποχὴ τῆς συμφιλίωσης καὶ τῆς ἐλπίδας».

- Σὲ πλαίσιο ἀναφέρεται ὅτι τὸ «Κοινοβούλιο» «καλωσορίζει ὅλους, —ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ δρόμος τους— θέλουν τὴν νέα ἐμπειρία καὶ κατανοήση τῶν πίστεων τοῦ κόσμου... Εἶναι ἓνα γεγονός γιὰ νὰ ἐμπνεύσει δράση καὶ ἀλλαγὴ σ' ὅλον τὸν κόσμο».

- Ἐπομένως, λοιπόν, τὸ «Κοινοβούλιο» κάνει δεκτοὺς ἀκόμη καὶ σατανιστές καὶ γενικά ὅλους, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ δρόμος τους.

- Τὸ «Κοινοβούλιο» «θέλει νὰ προετοιμάσει τοὺς λαοὺς νὰ κάνουν ἐπιλογές καὶ νὰ δράσουν μέσα ἀπὸ ἓνα πνευματικὸ πλαίσιο». Γι' αὐτὸ καὶ τὰ «Πρακτικά» θὰ δημοσιευθοῦν καὶ «ὡς ἐμπνέουσα μορφή ἑνὸς δρωῦντος διαλογιστικοῦ διαλογισμοῦ».

- Διαφορετικὲς θρησκείες ἀποτελοῦν διαφορετικὲς ἔννοιες τοῦ ἴδιου πράγματος.

Ὅλα αὐτὰ —καταλήγει ὁ μακαριστὸς π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος— ἀποδεικνύουν ὅτι βασικὸς στόχος τοῦ «Κοινοβουλίου» εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ἄλωση, δηλαδή ἡ διάβρωση ὅλων τῶν θρησκείων καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.»

(Περ. «Διάλογος» 1, Ἰαν. - Ἀπρ. 1994, σελ. 17).

Ὁ Γέρον Παῖσιος περὶ εἰρήνης

- Γέροντα, οἱ σύλλογοι εἰρήνης πού ἰδρύονται ἀπὸ διάφορα κράτη βοηθοῦν γιὰ τὴν εἰρήνη στὸν κόσμο;

- Ἐξαρτᾶται. Εἶναι καὶ μερικοὶ πού ξεκινοῦν μὲ καλὴ διάθεση. Ἀλλά, ὅταν μαζεῦονται τί μάγοι, τί πυρολάτρες, τί Προτεστάντες, ἓνα σωρὸ —ἄκρη δὲν βρῖσκεις—, γιὰ νὰ φέρουν τὴν εἰρήνη στὸν κόσμο, πῶς νὰ βοηθήσουν; Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρέση, αὐτὰ εἶναι κουρελοῦδες τοῦ διαβόλου. Γίνεται εἰρήνη μὲ ἀμαρτωλὸ συνεταιρισμὸ; Πῶς μπορεῖ νὰ ἔρθῃ ἡ εἰρήνη, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν συμφιλιθοῦν μὲ τὸν Θεό; Μόνον ὅταν συμφιλιωθῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν Θεό, ἔρχεται καὶ ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη καὶ ἡ ἐξωτερικὴ. Γιὰ νὰ συμφιλιωθῇ ὁμοῦ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν Θεό, πρέπει νὰ ἔρθῃ σὲ συναίσθηση, νὰ μετανοήσῃ, νὰ ζῆ σύμφωνα μὲ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, καὶ τότε ἔρχεται ἡ Χάρις καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ μέσα του, ὁπότε μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ καὶ γιὰ τὴν εἰρήνη γύρω του.

(Απὸ τὸ ψυχοφελέστατο διβλίον «Πνευματικὴ Ἀφύπνιση» σελ. 355-356. Ἀποτελεῖ τὸν δεῦτερον τόμον τῆς σειρᾶς «Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου Λόγοι» πού ἐπιμελεῖται καὶ ἐκδίδει τὸ Ἱερόν Ἡοῦχαστήριον «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης, 1999)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ *

**Περί «λειτουργικής ανανέωσης»
συνέχεια**

Ἐλάβαμε ἀπό τόν πρωτοπρεσβύτερο π. Κωνσταντῖνο Παπαγιάννη, ἀπό τή Θεσσαλονίκη, καί δημοσιεύουμε μακροσκελῆ ἐπιστολή ἐξ ἀφορμῆς τοῦ κειμένου πού ἐδημοσιεύσαμε στό προηγούμενο τεῦχος μας σχετικά μέ τή λεγομένη λειτουργική ἀνανέωση.

Ἀγαπητέ ἐν Κυρίῳ π. Ἀρσένιε.

Ἐδιάβασα στό ὑπ' ἀριθμ. 9 τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ μακροσκελεστάτη ἐπιστολή ὑπογραφομένη ἀπό 22 ἀδελφούς συλλειτουργούς —μέ τίς θέσεις τῶν ὁποίων δηλώνετε ὅτι εὐθυγραμμίζεσθε καί σεῖς— ὡς ἀπάντησι στά ἄρθρα τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 71 τεῦχους τοῦ περιοδικοῦ ΣΥΝΑΞΗ γιά τή λειτουργική ἀνανέωσι. Ἔχω διαβάσει καί τά ἄρθρα αὐτά καί, ἐπειδή συμβαίνει νά ἔχω κι ἐγώ κάποιο ἐνδιαφέρον γιά τά λειτουργικά θέματα καί κάποια ἐνασχόλησι μ' αὐτά, παρακινούμαι στή διατύπωσι μερικῶν σκέψεων καί παρατηρήσεων.

Γιά νά προλάβω τυχόν ἐσφαλμένη εἰκόνα πού εἶναι δυνατόν νά δημιουργηθῆ γιά τίς ἀντιλήψεις μου στά θέματα αὐτά, δηλώνω εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δύο πράγματα:

Πρῶτον ὅτι δέν γνωρίζω προσωπικῶς κανένα οὔτε ἀπό τούς ἀρθρογράφους τῆς ΣΥΝΑΞΗΣ οὔτε ἀπό τούς ὑπογράφοντας τήν ἐπιστολή πατέρας, καί γι' αὐτό παρακαλῶ οἱ παρατηρήσεις μου νά μή θεωρηθοῦν ὅτι ἔχουν τόν χαρακτηριστῆρα μεροληψίας, ἢ ἀντιδικίας πρὸς τούς μέν ἢ πρὸς τούς δέ.

Δεύτερον ὅτι καί γνώστης καί θιασώτης εἶμαι τοῦ τυπικοῦ καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας μουσικῆς καί δέν ἐπιθυμῶ τήν ἀνατροπή τους ἀλλά τή διόρθωσι καί τή βελτίωσί τους.

Δέν συμφωνῶ σέ ὅλα μέ τίς προτάσεις τῶν ἀρθρογράφων τῆς ΣΥΝΑΞΗΣ. Ἄς μή γελιώμαστε. Δέν πρόκειται νά ἐξυψώσουμε τή λατρεία μας καί νά τήν κάνουμε προσιότερη στό λαό μέ τήν ἐπαναφορά τοῦ ἁσματικοῦ τυπικοῦ

καί μέ τή σύνταξι νέας ἀκολουθείας τοῦ γάμου. Δέν μπορῶ ὅμως νά συμφωνήσω καί μέ τήν ἄποψι τῶν ἐπιστολογράφων ἱερέων ὅτι τά πάντα σήμερα στήν ὀρθόδοξη λαρεία ἔχουν καλῶς καί εἶναι θεόδοτα μέχρι καί τήν τελευταία λέξι καί ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτε σ' αὐτή πού νά ἔχη ἀνάγκη διορθώσεως ἢ νά ἐπιδέχεται βελτίωσι. Ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τῆς λατρείας μας πείθει ὅτι κατά τή ροή τῶν αἰώνων ἡ λατρεία ἔχει ὑποστῆ μακρά ἐξέλιξι, στά πλαίσια τῆς ὁποίας ἔχουν ἐπικρατήσει συνήθειες πού τήν ἔχουν ἀπομακρύνει ἐν πολλοῖς ἀπό τήν ἀρχαία παράδοσι. Εἶναι γνωστό π.χ. ὅτι τά προκείμενα καί τά ἀλληλουϊάρια ἐψάλλοντο ἄλλοτε μέ τούς σχετικούς στίχους, ἐνῶ σήμερα τά μέν πρῶτα ἀπαγγέλλονται, κι αὐτά κουτσουρεμένα, τά δέ δεύτερα ψάλλονται συντομώτατα χωρίς στίχους. Εἶναι ἐπίσης γνωστό ὅτι τό κοινωνικό στήν ἀρχαιότητα ἦταν ψαλμός ὀλόκληρος καί ὄχι, ὅπως σήμερα, ἡμιστίχιο ψαλλόμενο σέ ἀργό μέλος, πού μπορεῖ μέν νά εἶναι ἐντεχνο μουσικῶς, συμπνίγει ὅμως τίς λέξεις τοῦ ὕμνου. Εἶναι τέλος ἀναμφισβήτητο ὅτι κατά τήν ἐξέλιξι τῆς θ. λατρείας ὄχι μόνο λέξεις καί φράσεις ἔχουν ἀλλοιωθῆ, ἀλλά καί εὐχές ὀλόκληρες ἔχουν ἀντικατασταθῆ. Ἐπειδή λοιπόν αὐτά εἶναι γνωστά καί ἀναμφισβήτητα, δέν πρέπει νά ἀποκλείουμε καί νά ἀποκρούμε κατηγορηματικῶς ἐκ τῶν προτέρων κάθε πρότασι καί κάθε προσπάθεια διορθώσεως καί βελτιώσεως στή θεία λατρεία· ἀρκεῖ δέ βεβαίως οἱ προσπάθειες αὐτές νά κινοῦνται μέσα στά πλαίσια τῆς ὀρθῆς νοουμένης παραδόσεως καί νά ἀποβλέπουν στήν ἐπαναφορά ἀρχαίων συνηθειῶν, πού ἦταν καταφανῶς ὀρθότερες ἀπό αὐτές πού ἐπικρατοῦν σήμερα. Ἐτσι θά ἐπιτύχουμε πραγματική ἀνανέωσι τῆς θείας λατρείας, δηλ. ἐπιστροφή στήν ἀρχαία νεότητά της.

Ἀφήνοντας ἀσχολίαστες πολλές γνῶμες τῶν ἐπιστολογράφων σας, γιατί θά ἦταν μακρός ὁ λόγος, ἂν προσπαθοῦσα νά τίς συζητήσω μία πρὸς μία, θά σταθῶ σέ δύο ἀπό αὐτές: στόν τρόπο τῆς ἀναγνώσεως τῶν εὐχῶν καί στή γλῶσσα τῆς θ. λατρείας. Οἱ ἐπιστολογράφοι

* Διατηροῦμε τήν ὀρθογραφία καί τή στίξι τῶν κειμένων τῶν ἐπιστολογράφων μας.

σας είναι κατηγορηματικοί. Οί ευχές πρέπει να διαβάζονται μυστικά και ή γλώσσα της λατρείας δέν πρέπει επ' ουδενί λόγῳ νά ἀλλάξη.

Θά ἤθελα λοιπόν νά ἀπευθύνω στους ἀγαπητούς πατέρες ἕνα ἀπλό, ἀλλά ἀδυσώπητο ἐρώτημα: Ἡ Θ. Λειτουργία τελεῖται μόνο γιά τόν ἱερέα ἢ καί γιά τό λαό; Εἶμαι βέβαιος ὅτι θά συμφωνήσουν στό δεύτερο. Εἶναι ἄλλωστε γνωστό ὅτι στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία δέν ἐπιτρέπεται ἡ τέλεσις θ. Λειτουργίας χωρίς τή συμμετοχή λαοῦ. Ἀλλά τώρα προκύπτουν κάποια ἄλλα ἐρωτήματα: Δέν πρέπει ὁ λαός νά κατανοῇ τά τελούμενα; Καί πότε κατανοεῖ καί συμμετέχει καλύτερα, ὅταν διαβάζουμε τίς ευχές μυστικά καί τοῦ πετᾶμε μερικέξ ξεκάρφωτες φράσεις χωρίς ρήματα καί ὑποκείμενα, ὅπως «Τόν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα, βοῶντα, κεκραγότα καί λέγοντα», ἢ «Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας» ἢ ὅταν τίς ἀκούη νά διαβάζονται καθαρά καί κατ' ἔννοια; Ἡ ἀπάντησις εἶναι αὐτονόητη. Μέ ποιό δικαίωμα λοιπόν ἀπαγορεύουμε στό λαό νά ἀκούη τίς ευχές τῆς Θ. Λειτουργίας, στήν ὁποία τόν καλοῦμε νά μετάσχη; Μήν ἐπικαλεῖσθε, ἀγαπητοί πατέρες τήν «παράδοσι», γιατί ἡ «παράδοσις» αὐτή εἶναι πολύ μεταγενέστερη. Εἶναι γνωστό ὅτι στίς ἀρχαῖες λειτουργίες δέν ὑπάρχουν μυστικές ευχές. Ἐλλά καί στό ἀρχαιότερο χειρόγραφο πού περιέχει τίς ἐν χρήσει λειτουργίες, τόν περίφημο Βαρβερινό κώδικα, δέν ὑπάρχει πουθενά ἢ λέξις «μυστικῶξ». Μόνο στήν ευχή τοῦ Χερουδικοῦ ὕμνου, πού εἶναι προσωπική προσευχή τοῦ λειτουργοῦ, ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: «Εὐχή ἦν ποιεῖ ὁ ἱερεὺς ὑπέρ ἑαυτοῦ τῶν χερουδικῶν ἄδομένων». Οἱ ὑπέρμαχοι τῆς μυστικῆς ἀναγνώσεως ἄς μᾶς ἐξηγήσουν γιατί πρέπει οἱ ευχές νά διαβάζονται μυστικά, ὥστε νά μή τίς ἀκούη ὁ λαός. Δέν ὑπάρχει κανένα πειστικό ἐπιχείρημα ὑπέρ τῆς μυστικῆς ἀναγνώσεως, ἐνῶ ὑπάρχουν πολλά καί ἀδιάσειστα ἀγιογραφικά, ἱστορικά καί θεολογικά ὑπέρ τῆς ἐκφώνου ἀναγνώσεως, τά ὁποῖα βέβαια δέν εἶναι τοῦ παρόντος νά ἐκθέσω. Ἀρκοῦμαι μόνο νά ὑπενθυμίσω τούς λόγους τοῦ ἀπ. Παύλου: «Ἐάν εὐλογήσης τῷ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τόν τόπον τοῦ ἰδιώτου πῶξ ἐρεῖ τό ἀμήν ἐπί τῇ σῇ εὐχαριστία; ἐπειδή τί λέγεις οὐκ οἶδε. σύ

μέν γάρ καλῶξ εὐχαριστεῖς, ἀλλ' ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται» (Α' Κορ. ιδ'. 16-17). Ἡ ὑπερτεσσαρακονταετής διακονία μου στό ἅγιο θυσιαστήριο μέ ἔπεισε ὅτι ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ εἶναι θερμότερη καί ἐνεργότερη, ὅταν ἀκούη τίς ευχές, οἱ ὁποῖες ἄλλωστε εἶναι συντεταγμένες σέ α' πληθυντικό πρόσωπο, πρᾶγμα πού μαρτυρεῖ περίτρανα ὅτι εἶναι ευχές ὄχι μόνο τοῦ λειτουργοῦ, ἀλλά καί τοῦ λαοῦ.

Τό θέμα τῆς γλώσσης τῆς θ. λατρείας εἶναι βέβαια δυσκολώτερο, θά ἔλεγα ἀκανθῶδες. Ὑπάρχουν ἰσχυρά ἐπιχειρήματα καί γιά τίς δύο ἀπόψεις, τόσο δηλ. γιά τή διατήρησι τῆς παραδεδομένης ἀρχαίας γλώσσης, ὅσο καί γιά τήν ἀντικατάστασί τῆς ἀπό ἄλλη πιό προσιτή καί κατανοητή ἀπό τό λαό. Τό πρόβλημα πάντως ὑπάρχει καί δέν πρέπει νά κλείνουμε τά μάτια μας μπροστά σ' αὐτό. Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι μεταξύ τῆς γλώσσης τῆς θ. λατρείας καί ἐκείνης πού ὀμιλεῖ καί κατανοεῖ ὁ λαός ὑπάρχει σήμερα «χάσμα μέγα», πού διαρκῶξ διευρύνεται. Ἐς μήν ἀναζητοῦμε τή λύσι τοῦ προβλήματος στήν ἐξύψωσι τοῦ μορφωτικοῦ ἐπίπέδου τοῦ λαοῦ, στή διδασκαλία τῆς ἀρχαίας γλώσσης καί στήν ἐρμηνεία τῶν λειτουργικῶν κειμένων. Αὐτά οὔτε εὐκολα εἶναι οὔτε γιά τούς πολλούς, ὅταν ἔμεῖς οἱ ἴδιοι πολλές φορές δυσκολευόμαστε νά ἐννοήσουμε τά κείμενα.

Ἐπικαλοῦνται οἱ ἀγαπητοί ἐπιστολογράφοι τή φράσι τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «Εἰ τις παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα». Ἐλλά τό «ἔγγραφον» δέν συμπεριλαμβάνει ἀσφαλῶξ καί τή γλωσσική μορφή τῆς παραδόσεως· ἀπλῶξ ἀντιτίθεται πρὸς τό «ἄγραφον». Ἐπικαλοῦνται ἐπίσης τά γραφόμενα τοῦ μακαριστοῦ π. Σωφρονίου Σαχάρωφ, ὅτι «ἡ ἐπί τοσοῦτον χρόνον χρησιμοποιηθεῖσα καί καθαγιασθεῖσα γλώσσα τῆς θ. Λειτουργίας, ἥτις δύναται νά χαρακτηρισθῇ καί ὡξ κατηγορημα τῆς ὀρθόδοξου λατρείας, εἶναι ἀδύνατον νά ἀντικατασταθῇ ἀνευ οὐσιῶδους βλάβης αὐτῆς ταύτης τῆς λατρείας». Ἐλλά, διατηρώντας ἀκέραιο τό σεβασμό πρὸς τή μνήμη τοῦ π. Σωφρονίου, διερωτῶμαι: Ἐάν ἡ μορφή τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, στήν ὁποία ἔχουν γραφῆ οἱ ευχές τῆς θ. λατρείας εἶναι ἡ μόνη κατάλληλη νά ἐκφράσῃ τά ὑψηλά νοήματά τους, γιατί οἱ ευχές αὐτές ἔχουν μεταφρασθῇ στή σλαβωνική - στήν

όποια λειτουργούσε και ο π. Σωφρόνιος - στη γεωργιανική, στην αραβική και σε τόσες άλλες αρχαίες και νεώτερες γλώσσες, και κανείς δεν ἐτόλμησε νά ἰσχυρισθῆ ὅτι αὐτό ἔβλαψε τή θ. λατρεία; Γιατί και σήμερα μεταφράζονται στίς γλώσσες τῶν λαῶν, στούς ὁποίους διαδίδεται ἡ Ὁρθοδοξία, χωρίς ποτέ κανείς νά διατυπώση ἀντιρρήσεις, ἀλλά ἀντίθετα αὐτό θεωρεῖται, και πολύ σωστά, σύμφωνο μέ τήν ὀρθόδοξη παράδοση; Εἶναι μήπως ἡ σουαχίλι και ἡ κορεατική ἐκφραστικότερες ἀπό τή νεοελληνική και καταλληλότερες ἀπό αὐτήν για τή διατύπωση ὑψηλῶν νοημάτων; Κατηγορούσαμε ἄλλοτε τοὺς δυτικούς για τήν ἐπιμονή τους στη χρῆση τῆς λατινικῆς γλώσσης· ἐκεῖνοι ὁμως ἐδῶ και μερικές δεκαετίες ἐγκατέλειψαν τή λατινική και χρησιμοποιοῦν τίς τοπικές γλώσσες, μεταξύ τῶν ὁποίων και τή νεοελληνική. Ἡ Ἰορθάν λοιπόν ἐκεῖνοι στίς δικές μας ἀρχές, ἐνῶ ἐμεῖς ἐμμένουμε στίς δικές τους.

Προσωπικά νομίζω ὅτι οἱ εὐχές και τὰ ἀγιογραφικά ἀναγνώσματα μπορεῖ και πρέπει νά μεταφερθοῦν σέ μιὰ πιό προσιτή και κατανοητή γλωσσική μορφή. Οἱ ὕμνοι ἄς μείνουν - πρὸς τό παρὸν τουλάχιστο - στό πρωτότυπο, γιατί ἡ μετάφρασί τους εἶναι δυσκολώτατο ἐγχείρημα. Αὐτό ἀκριδῶς ἔχει κάνει ἡ σερδική Ἐκκλησία· ἀντικατέστησε τή σλαβωνική μέ τή σερδική στίς εὐχές και τὰ ἀναγνώσματα και τήν διατηρεῖ μόνο στοὺς ὕμνους. Και τό πείραμα ἐπέτυχε. Ἄς κάνουμε ἐπί τέλους μιὰ δοκιμή σέ μερικούς ναοὺς· και τὰ πράγματα θά δείξουν ποιό εἶναι τό ὀρθότερο και ἀποτελεσματικότερο.

Πρὶν ὁμως κλείσω τήν ἐπιστολή μου, ἄς μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ ἀγαπητοὶ πατέρες και κάποια ἄλλα ἐρωτήματα σχετικά μέ τό ὕφος τῆς ἐπιστολῆς των. Γιατί τόσο ὀξεῖα ἐπίθεσις ἐναντίον ἀνθρώπων πού ἔχουν φύγει ἤδη ἀπό αὐτόν τόν κόσμον, τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου και τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Παν. Τρεμπέλα, πού τόσα προσέφεραν στήν Ἐκκλησία και στή θεολογική ἐπισήμη; Ἄν κάπου ἔσφαλαν - και ποιός ἄραγε εἶναι ἀλάθης; - εἶναι λογικό νά πετᾶμε ὅλο τό ἔργο τους στόν

κάλαθο τῶν ἀχρήστων;

Ἄκόμη τί τό ἄτοπο και ἀντορθόδοξο βρῆκαν οἱ ἐπιστολογράφοι στό ἔργο τοῦ Τρεμπέλα «Αἱ τρεῖς Λειτουργίαι κατά τοὺς ἐν Ἀθήναις κώδικας», ἕνα ἔργο πού τό ἐξέδωσε ἡ μεγάλη πατριαρχική ἐπιστημονική ἐπιτροπή πρὸς ἀναθεώρησιν και ἔκδοσιν τῶν λειτουργικῶν βιβλίων «ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» και πού παραμένει μέχρι σήμερα κλασικό και μοναδικό παρά τὰ 65 χρόνια πού ἔχουν περάσει ἀπό τήν ἔκδοσί του;

Τέλος γιατί τόση ἀπέχθεια και μισαλλοδοξία πρὸς τοὺς ξένους λειτουργιολόγους, πού μέ ἀγάπη και ἐνδιαφέρον ἀσχολοῦνται μέ τὰ ὀρθόδοξα λειτουργικά θέματα; Διερωτῶνται οἱ ἐπιστολογράφοι σας: «Τί μποροῦν νά καταλάβουν αὐτοὶ οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, ἄγευστοι τῆς χάριτος και τῆς ἐμπειρίας τῆς θ. λατρείας;». Διερωτῶμαι κι ἐγώ: Ξέρουν ἄραγε ὅλοι οἱ δικοὶ μας θεολόγοι, κληρικοί και λαϊκοί, για τήν ὀρθόδοξη λατρεία, ὅσα ξέρουν «οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ φράγκοι»; Φοβοῦμαι ὅτι πολλοὶ δικοὶ μας εἶναι πιό «ἄγευστοι τῆς χάριτος και τῆς θ. λατρείας» ἀπό ἐκείνους. Και αὐτό εἶναι πρὸς τιμὴν ἐκείνων και πρὸς ἐντροπήν μας.

Ἄς μὴν εἶμαστε λοιπόν τόσο ἀπόλυτοι και μονολιθικοί. Ἄς εἶμαστε λιγότερο ὀξεῖς και ἐπιθετικοί, ἡπιώτεροι και πιό συγκρατημένοι στίς ἐκφράσεις μας, κι ἄς σεδῶμαστε κι ἄς συζητοῦμε ἡρεμα και ψύχραιμα τίς ἀπόψεις τῶν ἄλλων, ἔστω κι ἂν εἶναι ἀντίθετες μέ τίς δικές μας. Αὐτό δέ θά βλάψῃ. Ἀντίθετα θά κάνῃ πιό ἀποδεκτές τίς ἀπόψεις μας και θά συμβάλῃ σέ μιὰ σωστή θεολογική συζήτησι και στήν ἐξεύρεσι ὀρθῶν λύσεων στά θέματα τῆς λατρείας μας για τό καλό και τήν πνευματική καλλιέργεια και πρόοδο τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας και για τή δόξα τοῦ Θεοῦ.

Εὐχαριστῶ θερμά για τή φιλοξενία.

Μέ πολλή ἀγάπη ἐν Κυρίῳ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

Πρωτοπρεσβύτερος

Τήν ἐπιστολή τοῦ π. Κωνσταντίνου Παπαγιάννη, πού ἤδη δημοσιεύσαμε, ἐθέσαμε ὑπ' ὄψιν τῶν πατέρων πού ὑπέγραψαν τό κείμενο-ἀπάντηση στό περιοδικό «Σύναξη». Τήν ἀπάντησή τους στόν π. Κωνσταντῖνο Παπαγιάννη, δημοσιεύουμε παρακάτω.

Ἀγαπητέ μου π. Κωνσταντῖνε, εὐλογεῖτε!

Ἡ «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ» ἔθεσε ὑπ' ὄψιν μας τίς ἐνστάσεις σας ἐπί τοῦ δημοσιευθέντος κειμένου μας καί σᾶς ἀπαντοῦμε μέ τήν δυνατώτερα συντομία.

α) Χαιρόμεθα γιά τό γεγονός ὅτι δέν ταυτίζεσθε μέ τό πνεῦμα ἀνατροπῆς τῆς Λατρείας μας, πού χαρακτηρίζει τό περιοδικό «Σύναξη». Αὐτή ἡ μαγία ἀνατροπῆς ἔκαμε τό ὕφος μας ὀξύ καί ἀπότομο. Δέν ἔχουμε νά κάνουμε μέ μιά «παρωνυχίδα» ἀλλά μέ ἓνα καλά μελετημένο σχεδιασμό πλήρους ἐκθεμελιώσεως τῆς Παραδόσεως, ὅπως προκύπτει ἀπό τά κείμενα τῶν τευχῶν 71 καί 72 τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ. Καθώς φαίνεσθε γνώστης τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς διαβάστε στίς σελίδες 19 (Κ. Χιωτέλλη) σ. 40 (Π. Βασιλειάδης) σ. 81 (π. Β. Θερμός) σ. 26 (Ν. Κουραμπῆς) τοῦ τεύχους 72 γιά νά ἰδῆτε μέ τί περιφρόνηση καί προχειρότητα μιλοῦν γιά τή μουσική μας. Ὅταν τυχόν σιωποῦμε, ὅπως μέχρι τώρα, ἡ ἐκθέτουμε τίς ἀπόψεις μας μέ ἡπιο τρόπο, ὅπως ἔκαμε περί τῆς μεταγλωττίσεως ὁ κ. Σχοινᾶς στό ὡς ἄνω τεῦχος, οἱ «ἀνανεωτές» ἐκλαμβάνουν τήν τακτική μας ὡς συναίνεση ἢ ὑποχωρητικότητα καί προχωροῦν ἀκάθεκτοι. Μοῦ θυμίζουν τήν τακτική τῶν «ἐνδοκυπριακῶν συνομιλιῶν». Ἀπό τή δεκαετία τοῦ '60 οἱ Ἑλληνοκύπριοι καί Τουρκοκύπριοι «συνομιλοῦν». Τό 1974 ἡ μισή Κύπρος χάθηκε ἀλλά οἱ «συνομιλίες» συνεχίζονται ἴσως μέχρι τελικῆς ἀλώσεως. Λοιπόν ἐκθέτουμε ξεκάθαρα ὄχι τίς «ἀπόψεις μας» ἀλλά τίς θέσεις καί τήν πράξη τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, ὅπως τῆ ζή ἡ Ἐκκλησία μας ὡς τώρα καί δέν διαπραγματευόμεθα τίποτε διότι δέν τό δικαιοῦμεθα.

β) Ὁμιλεῖτε περί «προσπαθείας διορθώσεως καί βελτιώσεως στή θεία λατρεία» καί γιά «ἐπιστροφή στήν ἀρχαία νεότητά της». Ἄν πάτερ μου, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, ὁ Ἅγιος Νικό-

δημος ὁ Ἁγιορείτης καί οἱ λοιποὶ θεοφόροι Πατέρες μας δέν ἄγγιξαν τή θεία λατρεία οὔτε κατά τή γλῶσσα οὔτε κατά τήν Τάξη, ποιοί εἴμαστε ἐμεῖς πού θά «βάλουμε χέρι» στά λειτουργικά κείμενα καί τό Τυπικό; Οἱ ἀλλαγές πού ἔγιναν, τά παλαιότερα ἰδίως χρόνια, ἦσαν σταδιακές καί ἀβίαστες μέ γνώμονα τή βαθυτέρα δίωση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Ἔτσι ἡ ἀρχή ψαλμώδηση τοῦ Κοινωνικοῦ καθιερώθηκε γιατί οἱ Πατέρες μας ἐκ τῆς νηπτικῆς τους ἐμπειρίας κατενόησαν ὅτι διά τῆς «ἐντέχνου», ὅπως γράφετε, καί ἱεροπρεποῦς μουσικῆς ὁ νοῦς συνάγεται εὐκολώτερα σέ λίγα περιεκτικά λόγια καί προετοιμάζεται καλλίτερα γιά τήν μετοχή στή Θ. Εὐχαριστία παρά μέ τούς πολλούς λόγους ἐνός ὀλοκλήρου Ψαλμοῦ. Μ' αὐτό τόν τρόπο ἐργάσθηκαν οἱ Ἅγιοί μας. Κανείς τους δέν γύρισε πίσω σέ παλαιότερες Τάξεις, οἱ ὁποῖες δέν ρίζωσαν στήν Ἐκκλησία. Αὐτό θά ἀποτελοῦσε ὀπισθοδρομηση καί ὄχι «ἐπιστροφή στήν νεότητα» τῆς Ἐκκλησίας.

γ) Περί τῆς μυστικῆς ἀναγνώσεως δηλ. τοῦ «ὑποψιθυρισμοῦ» τῶν εὐχῶν, κατά τόν Ἅγιο Γερμανό Κων/πόλεως, ἔχουμε νά ποῦμε τά κάτωθι: Ὁ Μ. Βασίλειος γράφει στό «Περί Ἁγίου Πνεύματος» ἔργο του ὅτι τίς εὐχές τῆς Θ. Λειτουργίας παρέλαβε ἡ Ἐκκλησία «ἐκ τῆς ἀγράφου διδασκαλίας... ἀπό τῆς σιωπωμένης καί μυστικῆς παραδόσεως» ὅτι αὐτές καί ἄλλες παραδόσεις τίς ἐφύλαξαν οἱ Πατέρες μας «ἐν ἀπολυπραγμονήτῳ καί ἀπεριεργάστῳ σιγῇ» «καλῶς ἐκεῖνοι δεδιδαγμένοι τῶν Μυστηρίων τά σεμνά σιωπῆ διασώζεσθαι», δηλ. οἱ Πατέρες (οἱ Πατέρες τοῦ 2ου καί 3ου αἰῶνος) εἶχαν διδαχθεῖ (ἀσφαλῶς ἀπό τούς Ἅγίους Ἀποστόλους καί τούς μαθητές τους) ὅτι ἡ σεμνότης τῶν Μυστηρίων διασώζεται μέ τή σιωπή. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἐρμηνεύοντας τόν Μ. Βασίλειο παραθέτει τό ἀκόλουθο κείμενο τοῦ Ἁγίου Δουναίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου: «Τάς δέ τελεστικὰς ἐπικλήσεις οὐ θεμιτόν ἐν Γραφαῖς ἐφερμηνεύειν, οὔτε τό μυστικόν αὐτῶν, ἢ τάς ἐπ' αὐταῖς ἐνεργουμένας ἐκ Θεοῦ δυνάμεις ἐκ τοῦ κρυφίου πρὸς τό κοινόν ἐξάγειν, ἀλλ' ὡς ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά παράδοσις ἔχει, ταῖς ἀνεκμπεύτοις μνήσεσιν αὐτάς ἐκμαθόν...» δηλ. γράφει ὁ ἱερός Διονύσιος πρὸς τόν Τιμόθεο ὅτι οἱ καθαγιαστικὲς εὐχές δέν πρέπει νά ἐρμηνεύονται γραπτῶς οὔτε πρέπει ὁ μυστικὸς τους χα-

ρακτήρας και όσα αναφέρονται σ' αυτές περι-
 τής ενεργείας του Ἁγίου Πνεύματος από κρυ-
 φά νά φανερώνονται δημόσια, αλλά **όπως μᾶς
 διδάσκει ἡ Ἱερά Παράδοσις** νά τίς ἐκμάθεις
 διά τῆς ἀγράφου διδασκαλίας...». Καταλήγει
 δέ ὁ Ἅγιος Νικόδημος: «Ὅθεν καί ἡ πρᾶξις
 τῆς Ἐκκλησίας **ἀείποτε μυστικῶς καί οὐχί ἐκ-
 φώνως**, ὡς τά Κυριακά λόγια, **ἀναγινώσκουσα
 τὰς εὐχὰς ταύτας**, τήν σιωπημένην καί ἄγρα-
 φον καί μυστικήν ταύτην παράδοσιν αἰνίττε-
 ται» («Ὅλα τὰ ἀνωτέρω κείμενα παρατίθενται
 στό ΠΗΔΑΛΙΟ σελ. 642-645 καί ὑποσημειώ-
 σεις»). Ἄς κάμψουμε λοιπόν τόν αὐχένα μας
 στόν χρηστό ζυγό τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τό-
 τε θά καταλάβουμε τό νόημα καί τή σημασία
 τῆς μυστικῆς ἀναγνώσεως τῶν εὐχῶν: εἶναι ἡ
 διατήρηση τῆς αἰσθήσεως τῆς ἱερουργίας τῶν
 φρικτῶν Μυστηρίων, τῶν ὁποίων οἰκονόμοι
 εἶναι οἱ ἱερεῖς (Α΄ Κορ. 4, 1) ἡ αἴσθησις γιά
 ὅλους τοῦ ὑπέρ ἔννοιαν Μυστηρίου κλπ. Ἐξ
 ἄλλου ἴσως ἔφθασε ἡ ὥρα νά καταρριφθῇ ὁ μύ-
 θος τῶν ἀπανταχοῦ εὐσεβιστῶν περί τῆς μή
 συμμετοχῆς τοῦ λαοῦ στήν Θ. Λειτουργία. Μέ
 τίς διακονικές αἰτήσεις, τά Ἀντίφωνα, τό Τρι-
 σάγιο, τά Ἀναγνώσματα κ.λ.π. δέν συμμετέχει
 ὁ λαός; Μέ τό λειτουργικό διάλογο «Ἄνω
 σχῶμεν τὰς καρδίας» «Ἐχομεν πρός τόν Κύ-
 ριον» «Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ» «Ἄξιον
 καί δίκαιον» δέν ἐτοιμάζεται γιά τήν Εὐχαρι-
 στία; Κατά τή διάρκειαν τῶν μυστικῶν εὐχῶν
 τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς δέν συμπάλλει μετά τῶν
 ἐν φόδῳ παρισταμένων ἁγίων Ἀγγέλων τόν
 Σεραφικό ὕμνο: «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος...»;
 Δέν λέγει τό, Ἀμήν ἀπαντώντας εὐχαριστιακά
 στήν κλήση τοῦ Κυρίου «Λάβετε φάγετε» καί
 «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες»; Δέν συμμετέχει στήν
 Προσφορά, «Τά σά ἐκ τῶν σῶν σοί προσφέρο-
 μεν»; Δέν εὐχαριστεῖ μέ τό «Σέ ὑμνοῦμεν.... σοί
 εὐχαριστοῦμεν»; Πρέπει δηλ. νά συμμετέχει
 καί στίς μυστικές εὐχές, τίς ὁποῖες λέγει ὁ ἱε-
 ρεύς «οὐ διά τὰς δικαιοσύνας» αὐτοῦ, ἀλλά ὡς
 μέτοχος τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ; Πρέπει
 νά ἀπογυμνωθεῖ ὁ ἱερεύς ἀπό τήν εἰδική δια-
 κονία του, ἀπό τό προνόμοιο πού τοῦ ἔδωσε ὁ
 Θεός νά Τοῦ μιλάει ὡς φίλος πρός φίλον; Δια-
 βάζουμε στό λόγο «Περί ἱερωσύνης ἀωνύμου
 τινός καί εὐλογημένου: «... ὁ ἄξιος ἱερεύς συ-
 ντυχάινει μέ αὐτόν τόν Χριστόν στόμα μέ στό-
 μα, ὡσάν νά συντυχαίνη ἕνας ἄδολος καί πολ-

λά ἡγαπημένος φίλος μέ κανένα του φίλον.
 Καί καθὼς ὅταν ἔχη θάρρος καί ἄκραν φιλίαν
 μέ κάποιον μέγα ἄνθρωπον πηγαίνει κοντά
 του καί τοῦ συντυχάινει τόν λόγον μυστικά,
 τοιουτοτρόπως καί ὁ ἱερεύς, ἔχοντας θάρρος
 εἰς τόν Χριστόν διά τήν χάριν καί τήν ἀξίαν
 τῆς ἱερωσύνης, σιμώνει εἰς αὐτόν καί τοῦ συ-
 ντυχάινει ὅλα του τά μυστικά μέ μυστικήν ὁμι-
 λίαν, ἤγουν μέ πολλά προσεκτικήν, ἤσυχον καί
 μετρίαν τήν φωνήν. Διότι τοιουτοτρόπως λέ-
 γει ὁ ἱερεύς τὰς εὐχὰς, τό ὁποῖον φανερώνει
 δύο πράγματα. Ἐνα μὲν τήν ἄκραν μεγαλειό-
 τητα ἐκείνου τοῦ προσώπου πρός τό ὁποῖον
 συντυχάινει, ἄλλο δέ τήν καθαρὰν ἀγάπην καί
 τό πολύ θάρρος καί τήν παρησίαν τήν ὁποῖαν
 ἔχει πρός αὐτόν ὁ συντυχάινων καί ὁ λαλῶν
 μετ' αὐτοῦ». Διαβάστε ἐπίσης, σεβαστέ μου
 Πάτερ, ὅσα γράφει περί τῆς Λειτουργικῆς
 ἀνανεώσεως εἰς τό ἐξαίρετο ἀπό πάσης ἀπό-
 ψεως Θεσσαλονικιώτικο περιοδικό «ΘΕΟ-
 ΔΡΟΜΙΑ» τευχ. 3 σελ. 58-65 ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ.
 Νικόδημος Μπαρούσης.

δ) Ὀλίγα, τέλος περί τῆς μεταγλωττίσεως
 τῶν ἱερῶν κειμένων. Δέν πρέπει νομίζουμε, νά
 συγχέουμε τήν μετάφρασή τους σέ ξένες γλῶσ-
 σες μέ τή μεταγλώττιση τοῦ αὐθεντικοῦ πρω-
 τοτύπου τῶν ὑπό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί
 τῶν Ἁγίων Πατέρων συγγραφέντων κειμένων
 στήν καθημερινή γλῶσσα καί τήν ἐπιβολή της
 στή Λατρεία. Πῆτε μου, Πάτερ μου, δέν εἶναι
 καταφρονητική τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἡ μετά-
 φραση τῆς φράσης «Κλίνον, Κύριε τό οὖς σου»
 στή φράση «Γύρισε, Κύριε τ' αὐτί σου»; Δέν
 εἶναι ἀστεία ἡ μετάφραση τοῦ «λαμπαδοφεγ-
 γεῖ πᾶσα ἡ κτίσις ἄνωθεν» σέ «ὁ ἄνω κόσμος
 πανηγυρίζει, σκιρτάει ἀπό χαρά, κρατάει κε-
 ριά» καί ἡ ἐπιβολή τέτοιων ἐξαμβλωμάτων στή
 Λατρεία; Κι ὅλα αὐτά γιατί παρακαλῶ; Ἐπει-
 δὴ κάποιοι ἀναλίσκονται καθημερινά γιά νά
 κατανοοῦν τή γλῶσσα καί τή «φιλοσοφία» τοῦ
 ποδοσφαίρου καί τοῦ Χρηματιστηρίου ἀλλά
 εἶναι ἀπρόθυμοι νά δώσουν τό νοῦ τους καί
 τήν καρδιά τους στό Χριστό. Ἐξ ἄλλου δέν θά
 εἶναι καταστροφική, ὅπως ἐλέχθη ἐπιτυχῶς, ἡ
 ἐξαφάνιση ἀπό τή λειτουργική πράξη τῆς χρή-
 σεως τοῦ πρωτοτύπου κειμένου; Σέ ποιό κείμε-
 νο θά ἔχουν τήν ἀναφορά τους οἱ ξένες μετα-
 φράσεις; Ποιό εἶναι τό ὄνειρο τῶν μεταγλωττι-
 στῶν; Τά ζωντανά μας λειτουργικά κείμενα ν'

ἀραχινιάζουν σάν τά βιβλία τοῦ Πλάτωνα στά ντουλάπια τῶν ἐρευνητῶν;

Ἐνθυμοῦμαι, πάτερ Κωνσταντίνε, αὐτό τό ὁποῖο μοῦ εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βερατίου κ. Ἰγνάτιος. Ἐλεγε λοιπόν ὅτι οἱ εὐχές τῆς Λατρείας μας «ἐχρυσώθησαν» ἀπό τά χεῖλη τῶν ἁγίων Πατέρων, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου κλπ. Παρομοίασε τή γλῶσσα τῶν εὐχῶν μέ τήν κοίτη ἑνός ποταμοῦ καί τό περιεχόμενο τους μέ τό νερό πού τρέχει μέσα. Ἐχρυσώθη ἡ κοίτη διότι «πάλιν καί πολλάκις» αὐτά τά ἴδια λόγια ἐπανέλαβαν οἱ Ἅγιοι μας καί μεῖς δέν μποροῦμε παρά νά τιμοῦμε καί νά χρησιμοποιοῦμε μέ χαρά καί εὐλάβεια αὐτές τίς ἴδιες εὐχές.

Τώρα, Γέροντά μου, ζητῶ τήν προσοχή σας. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ὄντως χρειάζονται ἀλλαγές, ὅτι εἶναι ἐπιτρεπτές στή Λατρεία. Κρίνετε ὅτι εἶναι ὁ κατάλληλος καιρός γιά κάτι τέτοιο; Δέν βλέπετε ὅτι ἡ Νέα Ἐποχή καλπάζουσα ἰσοπεδώνει ἔθνη, γλῶσσες, παραδόσεις, ἰδεολογίες, θρησκείες, ὅτι ἀποβλέπει στή μαζοποίηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τή λεγομένη παγκοσμιοποίηση; Διαβάστε τό ἄρθρο τοῦ καθηγητοῦ Πέτρου Βασιλειάδη στό τεῦχος 72 τῆς ΣΥΝΑΞΗΣ σελ. 34-41, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ περὶ «μαζικῆς ἐμπειρίας σέ Δεῖπνο τοῦ Κυρίου» καί περὶ «μαζικοῦ ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῆς ταυτότητας τῆς Ἐκκλησίας». Καί ἀπό πού ξεκινάει ὁ κ. καθηγητής; Ἀπό τήν ἐκφωνη ἀνάγνωση τῶν

εὐχῶν! Παραθέτουμε ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ ἄρθρου του: «Ἡ συνειδητή... συμμετοχή τοῦ λαοῦ στήν Εὐχαριστία μέ τήν ἐνεργοποίηση (καί φυσικά τήν εἰς ἐπήκοον τοῦ συλλειτουργοῦντος πληρώματος τῆς ἐκκλησίας ἐκφορά τῆς εὐχῆς) τῆς ἀναφορᾶς, θά ἔχει ὡς ἐπακόλουθο τόσο τήν ὑπέρβαση τῶν ἐθνικιστικῶν, φυλετικῶν ἐκδηλώσεων, τήν προώθηση τῆς ἐνότητας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά καί τήν ἀναζήτηση τῆς ὁρατῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καί τόν ἀγῶνα γιά τήν ἐνότητα τῆς ἀνθρωπότητας, ἀφοῦ σταδιακά θά γίνει συνείδηση ὅλου τοῦ λαοῦ ὅτι ἡ «λειτουργία του» προσφέρεται «ὑπέρ τῆς οἰκουμένης». (σ. 41) Ὅποιος διαβάσει «ἀνάμεσα ἀπό τίς γραμμές» εὐκολα θά κατανοήσει τή διολίσθηση τῆς σκέψης τοῦ κ. Βασιλειάδη πρὸς μία οἰκουμενικότητα ἀμφιβόλου ὀρθοδοξίας.

Γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου Πάτερ, κρίνουμε ἀπαραίτητη, εἰδικά σήμερα, τήν ἐμμονή στήν παραδεδομένη λατρεία. Φρονοῦμε ὅτι μαζί μέ τήν τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων θά εἶναι τά πνευματικά μας ὄπλα κατά τῆς ἰσοπεδώσεως τῶν ἐκσυγχρονιστῶν τῆς Νέας Ἐποχῆς καί ἡ χειροπιαστή παρηγοριά μας στά ἐπερχόμενα δεινά.

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
Πρωτοπρεσβ. Ἰωάννης Φωτόπουλος
Ἐφημέριος Ἱ.Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς

Περί «Ἐνδορθόδοξου διαλόγου» συνέχεια

Ἀπό τόν κ. Πάνο Νικολόπουλο, δικηγόρο Ἀθηνῶν, ἐλάβαμε ἐπιστολή στήν ὁποία ἀφοῦ δηλώνει ὅτι «δέχθηκε εὐχαρίστως τό σχολιασμό μας», (βλ. «Παρακαταθήκη» τ. 9, σελ 21-22. Σχόλιο ὑπό τόν τίτλο: «Ἐνδορθόδοξος διάλογος»), ἐπαναλαμβάνει τίς βασικές θέσεις τοῦ ἄρθρου του, διευκρινίζοντας ὅτι «τό μόνο κίνητρο τοῦ ἄρθρου μου ἦταν νά δοθεῖ ἡ δυνατότητα στό μέσο πιστό νά ἀποκτήσει συνειδητή

γνώση τοῦ τί εἶναι οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι καί ποιά ἡ ὀρθόδοξη ἀντιμετώπισή τους».

Ὁ ἐπιστολογράφος μας κλείνει τήν ἐπιστολή του ἐκφράζοντας τήν εὐχή νά διαλεγόμεθα πάντοτε μέ ἐκκλησιαστικό ὕφος καί ἦθος.

Πιστεύουμε ὅτι τά κείμενα τῆς «Παρακαταθήκης» ἀποδεικνύουν ὅτι —μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ— αὐτό εἶναι καί τό δικό μας μέλημα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Γαία Έκπαιδευτικό Κέντρο

Τό άνωτέρω Κέντρο έχει ίδρυθει και λειτουργεί με τίς εύλογίες του Έπουργείου Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων. Σέ έγγραφο του Κέντρου μέ ήμερομηνία Σεπτέμβριος 1999 πού άπευθύνεται «Πρός τά Σχολεία Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Έκπαίδευσης», προσκαλεί, όπως λέγει, εκ μέρους του Συμβουλίου της Εύρώπης/Κέντρο Βορρά-Νότου, κάθε ενδιαφερόμενο εκπαιδευτικό ή Σχολείο νά συμμετάσχει σέ πρόγραμμα του Συμβουλίου της Εύρώπης πού «περιλαμβάνει μία Έβδομάδα Σχολικών Δραστηριοτήτων του σέ Σχολεία της Εύρώπης... Η σχολική αυτή εβδομάδα σκοπό έχει νά προβάλλει τή σπουδαιότητα της παγκόσμιας διάστασης στά σχολικά προγράμματα και νά ευαισθητοποιήσει τίς σχολικές κοινωνίες της Εύρώπης (εκπαιδευτικούς, παιδιά και γονείς) πάνω στα ποικίλα θέματα και προβλήματα παγκοσμίου ενδιαφέροντος πού άπασχολούν τό σύγχρονο άνθρωπο σέ τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο».

Τί σημαίνει όμως «Γαία»; Όπως διαδάζουμε σέ άρθρο του π. Κυριακού Τσουρού στό περιοδικό «Διάλογος» του «Διορθοδόξου Συνδέσμου Πρωτοβουλιών Γονέων» τ. 18, σελ. 9:

Γιά τούς νεοειδωλόατρεις «Η Γαία είναι ένα ζωντανό όν. Είναι ή θεά πού επιστρέφει μετά από χιλιάδες χρόνια και διεκδικεί τόν άρχικό της θρόνο στόν κόσμο και στίς ψυχές τών ανθρώπων. Οί τελετουργίες μας είναι μία επίκληση στό πνεύμα της γής και μία ώθηση για πνευματική άφύπνιση» (Δήλωση στό περιοδικό Θησαυρός 5.11.91 σελ. 35). Γι αυτό για νά «σωθει» ή Φύση σήμερα από τήν οικολογική καταστροφή είναι «άμεση άνάγκη» νά στραφοϋμε στή «λατρεία της Φύσης»... «...διότι μία Οίκουμένη πού μαστίζεται από τά γιγάντια οικολογικά προβλήματα έχει άμεση άνάγκη από τή λατρεία της Φύσης και όχι από ξεπερασμένες δοξασίες - άνυπόστατες φιλοσοφικά αλλά πανίσχυρες οικονομικά-πού διδάσκουν τό μίσος έναντι στή Φύση, στήν κάθε της όψη, μορφή και εκδήλωση. Η Μάνα-Γη, ή Γη-Μήτηρ, ή Δήμητρα θά σωθει μονάχα

άπό εκείνους πού θά τήν άγαπήσουν σάν μητέρα και θά τήν λατρέψουν ως θεά». (Τρίτο Μάτι, Μάριου Βερέττα, ένθετο σελίς 3, Όκτ. 1997).

Έάν, λοιπόν, ό τίτλος «Γαία» χρησιμοποιήθηκε σκόπιμα (πραγμα πολύ πιθανόν), σημαίνει ότι έχουμε μπροστά μας άλλο ένα σημάδι διαβρώσεως του χώρου της Έκπαίδευσης από τήν «Νέα Έποχή». Έάν πάλι οί άρμόδιοι άγνοούσαν τήν έννοια του όρου «Γαία», τώρα πού τήν πληροφοροϋνται, κάτι θά πρέπει - τουλάχιστον - νά κάνουν. Για νά δοϋμε, θά ιδρώσει τό αυτί κανενός;

«Όρθόδοξοι μέ βούλα»

«Είμαστε όρθόδοξοι και θέλουμε νά είμαστε και μέ τή βούλα» είπε ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Άμβρόσιος άπαντώντας στίς δηλώσεις του ύπουργού Έξωτερικών Γιώργου Παπανδρέου, περί μή άναγραφής του θρησκευματος στίς νέες άστυνομικές ταυτότητες. Και συμπλήρωσε «Ό καθείς νά καθήσει ήσυχά στόν τόπο του. Αυτοί πού γεννήθηκαν στήν Ελλάδα και οί άλλοι πού μάς ήρθαν ξενόφερτοι» (Έφημ. «Τά Νέα», 8.3.2000 σελ. 19).

Και βέβαια οί δηλώσεις, όπως και ή παρηγοσία γνώμης του Σεβασμιωτάτου, δέν άρresαν στους «ξενόφερτους». Άρresαν, όμως, στους Όρθοδόξους Έλληνες.

«Ημερομηνία έναρξης σχέσης»

Μέ έκπληξη είδαν οί φορολογούμενοι Έλληνες πολίτες στίς «βεβαιώσεις μεταβολής άτομικών στοιχείων» πού χορηγοϋν οί Έφορείες (Δ.Ο.Υ.) σέ όσους παίρνουν Άριθμό Φορολογικού Μητρώου (Α.Φ.Μ.), ότι ή ένδειξη «ήμερομηνία γάμου» έχει μετατραπεί στα νεότερα έντυπα σέ «ήμερομηνία έναρξης σχέσης»! Τό νέο έντυπο, μετά τό όνοματεπώνυμο, έχει προς συμπλήρωση: «Είδος σχέσης» και άμέσως μετά: «ήμερομηνία έναρξης σχέσης». Π.χ.:

Είδος σχέσης: σύζυγος.

Ημερομηνία έναρξης σχέσης: (=ήμερομηνία γάμου): τάδε.

Μήπως, (πολύ τό φοβούμεθα) δέν είναι και

τόσα άθώα ή άλλαγή, άλλά προαιωνίζεται τήν νομιμοποίηση σχέσεων και έκτός του γάμου και μάλιστα τή νομιμοποίηση σχέσεων μεταξύ άτόμων του ίδιου φύλου; "Οπως έδήλωσε πρό όλίγων μηνών και ό πρώην ύπουργός Έσωτερικών κ. Άλέκος Παπαδόπουλος (καρτομηθείς λόγω Ότσαλάν), μετά τήν είσοδό μας στην Ο.Ν.Ε. θά έπακολουθήσει βίαιος «έκσυγχρονισμός» (κατά πώς λέμε: βίαιος έξιςλαμισμός). Φαίνεται ότι ό βίαιος αυτός «έκσυγχρονισμός» δέν θά περιορίζεται μόνον σέ θέματα οικονομίας, άλλά θά έπιχειρηθούν τομές (ήδη έχουν γίνει άρκετές) στά θεμέλια τής κοινωνικής μας όργανώσεως, τής νομοθεσίας, τής έκπαιδεύσεως, του πολιτισμού κλπ. Παρ' ότι κατά τήν έπικειμένη άναθεώρηση του Συντάγματος, τό άρθρο 3 και τά συναφή που άναφέρονται στίς σχέσεις Έκκλησίας και Κράτους, έχει δηλωθεί έπισήμως ότι δέν θά θιγούν, φαίνεται όμως ότι οί πραγματικές προθέσεις και οί όδηγίες από τό Διευθυντήριο των Βρυξελλών είναι διαφορετικές.

Συνέδριο του περιοδικού God and Religion

άπό κοινοϋ μέ τήν Έ.Μ. Θηβών και Λεβαδείας

Τήν τελευταία στιγμή άπεφεύχθη (δέν γνωρίζουμε όμως έάν τελικά και για πόσο) ή σύγκληση συνεδρίου άπό τους άνωτέρω άναφερομένους δύο φορείς μέ θέμα: «Έκκλησία και Μ.Μ.Ε.», τό όποιο, όπως έλεγε ή έπιστολή που έστάλη τέλη Φεβρουαρίου προς όλους τους Μητροπολίτες, θά τελοϋσε «ύπό τήν προσωπική μέριμνα και ευγενική φροντίδα του Σεβασμιωτάτου κ. Έρωτύμου».

Στό συνέδριο, όπως έγράφετο, θά συμμετείχαν προσκεκλημένοι άπό τήν Ευρωπαϊκή Ένωσή, τή Νέα Έόρκη, προσωπικότητες άπό τά Μ.Μ.Ε., πανεπιστημιακοί κ.λπ., ενώ άνεφέρετο και τό όνομα του κληρικού που είχε όρίσει ως εκπρόσωπό της ή Έ.Μ. Θηβών και Λεβαδείας.

Έ άποστολή τής προσκλήσεως έκίνησε δικαιολογημένες αντιδράσεις, μία άπό τίς όποιες ήταν και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαρωνας και Κομοτηνής κ. Δαμασκηνού προς τήν Έρεά Σύνοδο μέ κοινοποίηση σέ όλους τους Μητροπολίτες.

Ό Σεβ. Μαρωνας άναφέρει μεταξύ άλλων

στο έγγραφο του: «Η πληροφορία συνετάραξε και κατάθλιψε ημάς, διότι γνωρίζομεν καλώς ότι άμφοτέρα τά άνωτέρω έντυπα (σημ. συντ.: περιοδικό «God and Religion» και έφημερίδα «Όρθοδοξία 21ος αιώνας: Πορεία στην τρίτη χιλιετία») διέπονται άπό πνεϋμα άκριτου οικουμενισμού, άλλά και διαθρησκειακού συγκρητισμού, έπιδιώκοντα διά τής άρθογραφίας αυτών τήν διάδοσιν των άρχών αυτών και θεωρούμεν ότι ή μετ' αυτών συνεργασία τυγχάνει εκκλησιαστικώς έντελώς άπαράδεκτος και έξαιρετικώς επικίνδυνος». Στή συνέχεια, ό Σεβ. Μαρωνας ζητεί τήν παρέμβαση τής Έ. Συνόδου για να άποτραπεί ή συνεργασία αυτή, «ώστε να άποφευχθή ή ύπ' αυτών έπιχειρουμένη σύγχυσις του λαού του Θεού και προώθησις άντορθόδοξων θέσεων».

Κατόπιν αυτής, άλλά και άλλων παρεμβάσεων που, όπως φαίνεται, ύπήρξαν, ό Σεβ. Θηβών μέ έπιστολή του προς τό περιοδικό, ζητεί «τήν άναβολήν του κατά πάντα άξιολόγου και ένδιαφέροντος αυτού συνεδρίου, έως ότου - μέ δική σας (σημ. συντ.: του περιοδικού «God and Religion») πρωτοβουλία - διευκρινισθούν οί άπορίες, τά έρωτηματικά και οί άμφιβολίες για τήν προέλευση και τόν σκοπό του περιοδικού σας».

Γιατί, όμως, άναβολή και όχι άκύρωση του συνεδρίου;

Και τό έγγραφο καταλήγει: «Πιστεύουμε ότι αυτό είναι μία καλή ευκαιρία για σās, ώστε μέ τίς σωστές διευκρινίσεις και τήν έννημέρωση για τό περιοδικό σας να παύσουν να δίδονται άφορμές μέ τίς όποιες «ό άδελφός σου προσκόπτει ή σκανδαλίζεται ή άσθενεί» (Ρωμ. 14, 21).

Φρονούμε ταπεινώς ότι ή μνεία του χωρίου αυτού (Ρωμ. 14, 21), του όποιου άλλη είναι ή έννοια, κινδυνεύει να θέσει τό θέμα σέ έσφαλμένη βάση. Πιστεύουμε ότι δέν δικαιούνται οί σκανδαλίζοντες τους όρθοδόξους πιστούς, μέ τίς παρεκλίσεις των σέ θέματα πίστεως (άναφερόμεθα στο περιοδικό) να τους ζητούν κατά τό δή λεγόμενον και τά ρέστα! Μή νομίζουν, δηλαδή, ότι αυτό που κάνουν αυτοί (οί δήθεν ίσχυροί τή πίστει) δέν έχει τίποτε τό μεμπτόν, άλλά άφού οί άλλοι είναι άσθενείς και σκανδαλίζονται (ένψ δέν θά έπρεπε), συγκαταβαίνουν οί ίσχυροί στην άσθένεια των αδυνάτων και στεροϋνται κάτι για να μή σκανδαλίσουν τους άσθενείς άδελφούς.

(«Οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω» Α΄ Κορ. 8, 13).

Ἄλλη, λοιπόν, ἡ περίπτωση, στήν ὁποία ἀναφέρονται τὰ ἀνωτέρω χωρία τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περὶ ἀποφυγῆς σκανδαλισμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἄλλη ἡ περίπτωση γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλοῦμε ἐδῶ.

Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι ἀντίστροφα: Οἱ «σκανδαλιζόμενοι» καλῶς σκανδαλίζονται, γιατί θίγεται ἡ πίστη καὶ ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτοὶ πού τούς σκανδαλίζουν θά ἔπρεπε νά ἀπολογηθοῦν καὶ νά μετανοήσουν.

Τελικά, ἐδῶ, ὀνομάζονται ἀσθενεῖς καὶ σκανδαλιζόμενοι ἐκεῖνοι ἀκριβῶς οἱ ὁποῖοι εἶναι ἰσχυροὶ καὶ ὑγιεῖς, ἀκριβῶς ἐπειδὴ σ' αὐτούς λειτουργεῖ ἡ εὐαισθησία γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως, τὴν ὁποία δυστυχῶς ἔχασαν οἱ αὐτονομαζόμενοι ἰσχυροί.

«God and Religion» καὶ στὰ Ρωσικά;

Διαβάζουμε στὸν «Ὁρθ. Τύπο» (29.2.2000) ὑπὸ τὸν τίτλο «Διαθρησκειακαὶ ἐνέργειαι»:

«ΔΕΝ ΕΧΕΙ πολὺν καιρὸν, πού ἤρχισεν εἰς τὸν τόπον μας νά ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν «Θεὸς καὶ Θρησκεία», τὸ ὁποῖον ἔχει πανθρησκειακὸν περιεχόμενον. Δέν τὸ ἀντιμετώπισεν εὐμενῶς ἡ ὀρθόδοξος κριτικὴ καὶ ἐπεσήμανε τὰς συνεπείας, πού ἤμπορεῖ νά ἔχη διὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως τοῦ λαοῦ μας.

Παρά ταῦτα, οἱ ἐμπορικοὶ του σκοποὶ φαίνεται ὅτι ἐπιβάλλουν τὴν συνέχισιν τῆς ἐκδόσεώς του εἰς τὴν ἀρχικὴν του γραμμὴν. Ἐγράφη δέ εἰς τὸν τύπον ὅτι τοῦτο πρόκειται νά κυκλοφορῇ καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος, εἰς ἄλλας ὀρθοδόξους χώρας, ὅπως εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ τὰς χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Μάλιστα, γράφεται ὅτι ὑπεγράφη σχετικὴ συμφωνία μὲ τὸ Πρακτορεῖον Εἰδησεων τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν ταῦτα εἶναι ἀληθῆ, δέν βλέπομεν τί θά προσφέρῃ τοῦτο εἰς λαοὺς καθημαγμένους, πού ἐδῶ καὶ ὀλίγα χρόνια ἤρχισαν νά ἐξέρχονται ἀπὸ τούς διωγμούς καὶ τὴν δυστυχίαν. Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐκεῖ, ἔχουν πρωτίστως ἀνάγκην ἀπὸ τὴν προφύλαξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας των καὶ ὄχι ἀπὸ διαθρησκειακὰ κηρύγματα, πού θά συμβάλουν εἰς τὸν ἀποπροσανατολισμὸν των ἀπὸ τὰς ὀρθοδόξους παραδόσεις των.

Δέν βλέπομεν τί χρήσιμον εὔρεν ἡ Ὀρθόδο-

ξος Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ὥστε νά συμφωνήσῃ εἰς τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ ἐντύπου πνευματικὴν τροφοδοσίαν τοῦ ποιμνίου της».

Πανερωπαϊκὴ διαχριστιανικὴ συνάντησις στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 2001

Γράφει ὁ κ. Γ. Ν. Παπαθανασόπουλος στὴν ἔφημ. «Ἐλεύθερος Τύπος», (11.2.2000).

Ἡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ θά γίνῃ τὸ 2001 γιὰ λίγες ἡμέρες τὸ κέντρο τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης, μὲ τὴν πανευρωπαϊκὴ διαχριστιανικὴ συνάντησις πού θά ὀργανωθεῖ σ' αὐτὴν ἀπὸ τίς 18 ἕως τίς 24 Ἀπριλίου τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού γίνεται μιά τόσο σημαντικὴ διαχριστιανικὴ συνδιάσκεψις στὴ χώρα μας καὶ εἶναι ἡ δευτέρη στὴ σύγχρονη εὐρωπαϊκὴ ἱστορία. Ἡ πρώτη ἔγινε τὸ 1991 στὸν Ἅγιον Ἰάκωβο (Σαντιάγο στὰ ἰσπανικά) τῆς Κομποστέλα, ἱερῆ πόλη γιὰ τούς καθολικούς, πού βρισκεται στὸ βορειοδυτικὸ ἄκρο τῆς Ἰσπανίας.

Τὴ σημαντικὴ αὐτὴ ἐκδήλωσις ἀποφάσισαν νά ὀργανώσουν στὴ συμπρωτεύουσα τὰ μέλη τῶν προεδρείων τῆς Συνδιάσκεψης τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης (ΚΕΚ, στὴν ὁποία συμμετέχουν οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, καθὼς ἐπίσης οἱ ἀγγλικανοί, οἱ παλαιοκαθολικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες τῆς Εὐρώπης) καὶ τοῦ Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Τοπικῶν Ἐπισκοπικῶν Συνδιασκέψεων (CCEE, στὸ ὁποῖο μετέχουν οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ τῆς «γῆραιᾶς ἡπείρου»). Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ὕστερα ἀπὸ σύσκεψιν πού εἶχαν τὰ συγκεκριμένα προεδρεῖα φέτος, ἀπὸ τίς 3 ἕως τίς 6 Φεβρουαρίου, στὴν Πράγα, καὶ στὴν ὁποία προήδρευσαν ἀπὸ τὸ ΚΕΚ ὁ σεβ. μητροπολίτης Γαλλίας, κ. Ἱερεμίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀπὸ τὸ CCEE ὁ Τσέχος καρδινάλιος, Μίλοσλαβ Βλκ. Θέμα τῆς διαχριστιανικῆς συνάντησις στὴ Θεσσαλονίκη θά εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματ. κη', 20).

Μετά τὴν ἀπόφασις γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς διαχριστιανικῆς συνάντησις στὴ Θεσσαλονίκη, ἐξεδόθη ἀνακοινωθέν, τὸ ὁποῖο ὑπογράφουν οἱ δύο πρόεδροι καὶ στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται ὅτι «τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ περάσματος στὴ νέα χιλιετία ἡ συνάντησις στὴ Θεσσαλονίκη ἀποτελεῖ ἓνα καινούργιο στάδιο συνεννοήσεως μεταξύ τῶν Ἐκ-

κλησιῶν, μέ ὄρατό σκοπό τήν ἐνότητα».

Ἡ ὁργάνωση τῆς διαχριστιανικῆς συνάντησης ἀνατέθηκε στόν Οὐνίτη Ρουμάνο ἐπίσκοπο Βίργκιλ Μπερτσέα καί στή Γερμανίδα Λουθηρανή πάστορα Ρούθ Ρόχραντ. Ἐνα ἄλλο γεγονός πού ἐπισημάνθηκε στήν συνδιάσκεψη τῆς Πράγας εἶναι τό ὅτι **τό 2001 συμπύπτει ὅλοι οἱ χριστιανοί νά ἐορτάσουν τήν ἴδια ἡμέρα τό Πάσχα καί τό γεγονός αὐτό θά ἐορταστεῖ στή Θεσσαλονίκη**, μιά ἀποστολική πόλη, ὅπου ἐδίδαξε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Τό γεγονός τῆς συγκεντρώσεως χριστιανῶν ἀπό ὅλα τά μέρη τῆς Εὐρώπης θεωρεῖται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο μιά πρόκληση καί πρόσκληση γιά τήν Ὁρθοδοξία νά προβάλλει τίς ἀρχές καί τήν Παράδοση Της σέ ὅλους τούς κατόικους τῆς ἡπείρου μας».

Στό ἴδιο θέμα ἀναφέρθηκε μέ δημοσίευσμά της καί ἡ ἐφημ. «Ἐπενδυτής» (19-20.2.2000, σελ. 26) μέ τόν ἐντυπωσιακό μάλιστα τίτλο: «Βαρθολομαῖος - Πάπας στή Θεσσαλονίκη!»

Ὁ «Ἐπενδυτής» γράφει ὅτι ἡ συνάντηση αὐτή —ὅπου θά ὑπογραφεῖ «Οἰκουμενική Χάρτα γιά τήν συνεργασία τῶν Ἐκκλησιῶν στό πλαίσιο τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης»— «θεωρεῖται ἀπό κάποιους κύκλους **μιά καλή ἀφορμή γιά ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα**, ἐνῶ πολύ πιθανή θεωρεῖται καί ἡ παρουσία τόσο τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου ὅσο καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου».

Συμπόσιο καί στίς Βρυξέλλες

Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπό Μακεδονικό Πρακτορεῖο Εἰδήσεων μεταδίδεται ὅτι:

«Τό 2001 θά πραγματοποιηθεῖ συμπόσιο Ὁρθοδόξων καί Καθολικῶν Ἐπισκόπων, πιθανότατα στίς Βρυξέλλες, μέ ἀντικείμενο εὐρωπαϊκά θέματα. Ἐπίσης, θά γίνει συνέδριο μέ θέμα: «Τά ἠθικά προβλήματα πού δημιουργεῖ ἡ παγκοσμιοποίηση», μέ κεντρικό ὁμιλητή τόν Πρόεδρο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ρομάνο Πρόντι. Ἐνα ἀπό τά θέματα τοῦ συνεδρίου θά εἶναι ἡ ἐξεύρεση τρόπων μέ τούς ὁποίους οἱ Ἐκκλησίες θά μπορούν νά ἐπηρεάσουν τίς Εὐρωπαϊκές Κυβερνήσεις. Ἦδη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει συγκροτήσει ἐπιτροπή γιά τή μελέτη τῶν Εὐρωπαϊκῶν θεμάτων ὑπό τόν Μητρο-

πολίτη Καβάλας κ. Προκόπιο».

Καί συνέδριο γιά τόν Μέγα Φῶτιο

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τήν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς 7ης Φεβρουαρίου, ἀπεφάσισε, βάσει τῶν πορισμάτων ἐκ τῆς ἡμερίδος διά τόν Μέγα Φῶτιο, πού ἐγένεν εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Πεντέλης καί τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ. Ἀθανασίου Καραθανάση, νά διεξαχθῆ εἰς τήν Ἑλλάδα Διεθνές Διαχριστιανικόν Συνέδριον, εἰς τό ὅποιον θά κληθούν νά συμμετάσχουν Παπικοί καί Προτεστάνται θεολόγοι ἐπιστήμονες ἀπ' ὅλον τόν κόσμον.

Σκοπός τοῦ Συνεδρίου, συμφώνως πρός ὅσα ἐδήλωσεν ὁ ἐκπρόσωπος Τύπου τῆς Ἱεράς Συνόδου, Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, θά εἶναι ἡ ἀντικειμενική ἐκτίμησις τοῦ ποιμαντικοῦ καί θεολογικοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου Ἱεράρχου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Φωτίου, καθώς καί ἡ μελέτη τῆς μεγάλης προσωπικότητός του. Εἰς τό συνέδριον θά κληθούν νά μετέσχουν καί Παπικοί θεολόγοι, «οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐντελῶς ἐσφαλμένην ἀποψιν διά τόν Μέγα Φῶτιο», ἐπειδή ἀντετάχθη εἰς τόν Πάπαν τῆς Ρώμης.

(«Ὁρθ. Τύπος» 11.2.2000)

Σχόλιο: Δέν ξέρουμε μόνο τί γνώμη θά εἶχε ὁ Μέγας Φῶτιος, ἂν τόν ρωτούσαμε γιά τήν παρουσία τῶν παπικῶν καί προτεσταντῶν στό πρός τιμὴν του Συνέδριο.

Οἰκουμενιστική συμπροσευχή στή Θεσσαλονίκη

Διαβάζουμε στήν ἐφημ. «Καθολική» (29.2.2000).

«Γιά πολλοστή φορά διώθηκε στήν ἐνορία τῶν Καθολικῶν τῆς Θεσσαλονίκης, καί συγκεκριμένα στόν καθεδρικό Ναό Ἀμιάντου Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου, ἡ ἑβδομάδα παγκόσμιας προσευχῆς γιά τή χριστιανική ἐνότητα ἀπό Καθολικούς, Ὁρθοδόξους, Ἀρμένιους, Ἀγγλικανούς καί Εὐαγγελικούς στίς 22 Ἰανουαρίου, Σάββατο. Τό θέμα, ἐπεξεργασμένο ἀπό ὁμάδα χριστιανῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς,

του τόπου όπου γεννήθηκε πριν από 2000 χρόνια ο Χριστός, ήταν «Εύλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογία πνευματικῇ... εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ» (Ἐφ. α' 3-14).

Κατά κοινή ἐκτίμηση ἐφέτος παρευρέθησαν περισσότεροι πιστοί, ἀφοῦ ἡ ἀκολουθία διεξήχθη στὸν εὐρύχωρο κυρίως Ναό. Ἐπίσης ὑπῆρξε συμμετοχὴ καθενὸς ἀπὸ τὰ δισταμένα μέρη τόσο στὰ ἀναγνώσματα ὅσο καὶ στὴν ὅλη προσευχή, μὲ τὴν παρουσία Καθολικῶν καὶ Ὁρθόδοξων ἱερέων, τοῦ Ἀρμενίου ἀρχιεπισκόπου π. Khoren Doghradjian, τοῦ ἀγγλικανοῦ Ἱερέα π. David Hewitt, τῶν παστόρων Δημοσθένη Κατσάρκα καὶ κυρίας Δωροθέας Βακάλη, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν γερμανοφώνων Εὐαγγελικῶν τῆς πόλεως. Τὰ ἀναγνώσματα διαβάσθηκαν ὄχι μόνο στὴν ἐλληνικὴ ἀλλὰ καὶ στὴν ἀγγλικὴ καὶ τὴν ἀρμενικὴ γλῶσσα. Τὸ Εὐαγγέλιο θὰ διαδραζόταν καὶ στὴν τουρκικὴ, ὅμως ξαφνικὰ ἀρρώστησε ὁ ἀναγνώστης. Διάβασαν ἐπίσης δύο πανεπιστημιακοί, σημαίνοντα μέλη τῆς Ἑταιρείας Οἰκουμενικῶν Μελετῶν καὶ Διορθόδοξης Πληροφόρησης, οἱ κ.κ. Πέτρος Βασιλειάδης καὶ Μιλτιάδης Κωνσταντίνου. Παρέστησαν καὶ οἱ Ἀδελφοὶ τῶν Χριστιανικῶν σχολῶν, πού διευθύνουν τὸ κολλέγιο Δελασάλ. Στὴν ὅλη τελετὴ συνέβαλε οὐσιαστικὰ ἡ διευθύντρια τοῦ κολλεγίου Σταυρούλα Κανελλοπούλου, Ὁρθόδοξη, μὲ τὴ βαθυστόχαστη ὁμιλία της, ὡς καὶ ἡ χορωδία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ κ. Στεφάνου Κατσάρκα. **Τὴ συμπροσευχὴ** (σημ. συντ.: ἡ ὑπογράμμιση δική μας) τὴν ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσία του καὶ ὁ κ. Fabio Pignatelli, γενικός πρόξενος τῆς Ἰταλίας στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὴ σύζυγό του Luise Maria della Leonessa».

Σχόλιο: Τὸ ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές ἀποτελοῦν συμπροσευχὴ τὸ ὁμολογοῦν, λοιπόν, καὶ οἱ διοργανωτές των (βλ. ἀνωτέρω) ὅπως καὶ ἡ κοινὴ λογικὴ. Μόνο κάποιοι δικοὶ μας Ὁρθόδοξοι, παίζοντας μὲ τίς λέξεις, ἐπιμένουν νὰ ἀρνοῦνται τὴν πραγματικότητά.

Οἰκουμενιστικὴ συμπροσευχὴ καὶ στὴ Ρόδο

Ὅπως διαβάζουμε στὴν ἐφημ. «Ροδιακὴ»,

τὴν Τρίτη 25 Ἰανουαρίου στίς 7.30 τὸ βράδυ στὸν Ἱ. Ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου «συμπροσευχήθηκαν Ὁρθόδοξοι, παπικοί καὶ προτεστάντες πολλῶν ἐθνικοτήτων».

Σημειωτέον ὅτι στὸν Ἱερό Ναό ὅπου ἔλαβε χώρα ἡ συμπροσευχὴ ἐφημερεύει ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητρ. Ρόδου π. Παῖσιος Ἀραβαντινός, προσφάτως τιμηθεὶς ἀπὸ τὸ «Σῶμα Ἑλληνίδων Ὁδηγῶν» σὲ ἐκδήλωση μάλιστα πού ὁργανώθηκε στὴν Ἱερά Μονὴ Φιλερήμου!

Σχόλιο: Ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν ἐν Ρόδῳ συμπροσευχὴ εἶναι βαρύτερη, διότι στὴ Ρόδο συμμετεῖχε προεβλημένο στέλεχος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ διετέθη Ὁρθόδοξος ναὸς γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, πράγμα πού δὲν συμβαίνει στίς συμπροσευχές τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἔχουμε τὴ γνώμη ὅτι Ὁρθόδοξος κληρὸς καὶ λαὸς θὰ πρέπει ἐγκαίρως «νὰ κόψουμε τὴν ὄρεξη» σὲ ὅσους τυχόν θὰ ἤθελαν νὰ μεταφέρουν καὶ στὴν Ἑλλάδα νοσηρὰ φαινόμενα συμπροσευχῶν καὶ ἄλλων οἰκουμενιστικῶν ἐκδηλώσεων πού ἀφθονοῦν, δυστυχῶς, στοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Ο.Ν.Ε.

(Οἰκονομικὴ καὶ Νομισματικὴ Ἐνωση) ὑπέρβαση τοῦ σχίσματος Ἀνατολῆς - Δύσης...

«...Κατὰ μία ἔννοια ἡ εἴσοδος τῆς Ἑλλάδος στὴν Ο.Ν.Ε., (καὶ προηγουμένως ἡ εἴσοδος μας στὸ ΝΑΤΟ καὶ στὴν Ε.Ο.Κ.) εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἀνασυγκρότηση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου καὶ τὴν ὑπέρβαση τοῦ σχίσματος Ἀνατολῆς - Δύσης μετὰ τὸν χωρισμὸ τῆς Δυτικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας» (ἐφημ. «Τὸ Βῆμα» 2.1.2000, σελ. 4, μὲ τίτλο «100 χρόνια πού ἄλλαξαν τὴν Ἑλλάδα· τὸ τέλος τῆς ἐθνικῆς μοναξιάς», ἀπὸ τὸν Ἱ. Πρετεντέρη).

Τὸ AIDS θερίζει τοὺς παπικούς ἱερεῖς...

Ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸ Πρακτορεῖο Εἰδήσεων μεταδίδονται ἐκ Κάνσας τὰ ἀκόλουθα:

«Τὸ AIDS ἔχει προκαλέσει τὸ θάνατο ἑκατοντάδων ἱερέων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας στίς Η.Π.Α., παρ' ὅλο ὅτι στὰ πιστοποιητικὰ θανάτου ὀρισμένων ἀπὸ αὐτοὺς μορεῖ νὰ ἀναγράφονται ἄλλες αἰτίες θανάτου, γράφει σήμερα ἐφημερίδα τῆς πόλης τοῦ Κάνσας. Ἡ

«Kansas City Star» σέ πρωτοσέλιδο δημοσίευμά της αναφέρει ότι «ύστερα από εξέταση πιστοποιητικών θανάτου και συζητήσεις με εμπειρογνώμονες προέκυψε ότι πολλές εκατοντάδες ιερέων έχουν πεθάνει από ασθένειες, πού συνδέονται μέ τό AIDS από τά μέσα τής δεκαετίας του 1980 και ότι εκατοντάδες ακόμα ζούν έχοντας μολυνθεί από τόν ΙΟ Η I V. **Τό ποσοστό θανάτων των καθολικών ιερέων από AIDS είναι τουλάχιστον τετραπλάσιο σέ σχέση μέ τούς θανάτους από τή νόσο αυτή του γενικού πληθυσμού**», γράφει ή έφημερίδα.

Έκκλησιαστικοί ήγέτες στίς ΗΠΑ και τό Βατικανό άρνούνται νά σχολιάσουν τό θέμα, παραπέμποντας σέ τοπικούς επισκόπους. 'Ο επίσκοπος Ρέιμοντ Μπόλαντ, τής επισκοπής του 'Αγίου 'Ιωσήφ στήν πόλη του Κάνσας, δήλωσε ότι οί θάνατοι από AIDS τών ιερέων, δείχνουν ότι «είναι και αυτοί άνθρωποι σάν όλους τούς άλλους». 'Η έφημερίδα έστειλε έμπιστευτικά έρωτηματολόγια τό Φθινόπωρο σέ 3.000 ιερείς στίς ΗΠΑ, ρωτώντας σχετικά μέ τό AIDS και μέ άλλες ασθένειες και έλαβε άπαντήσεις από 801 ιερείς. "Εξι ανά κάθε 10 ιερείς, πού άπάντησαν είπαν ότι γνωρίζουν τουλάχιστον έναν ιερέα, πού έχει πεθάνει από ασθένεια, πού συνδέεται μέ τό AIDS και τό ένα τρίτο γνώριζε τουλάχιστον έναν ιερέα, έν ζωή, μέ AIDS. Τά τρία τέταρτα είπαν ότι ή Έκκλησία πρέπει νά οργανώσει σεμινάρια για σεξουαλικά θέματα.

Σέ έρώτηση σχετικά μέ τίς σεξουαλικές προτιμήσεις τους, τό 75% τών έρωτηθέντων δήλωσαν έτεροφυλόφιλοι, τό 15% όμοφυλόφιλοι και ένα 5% άμφιφυλόφιλοι. (σημ. συντ.: ύποτίθεται ότι στήν παπική «Έκκλησία» ισχύει ή άγαμία του κλήρου). Σύμφωνα μέ τήν έφημερίδα, δέν είναι γνωστός ό ακριβής άριθμός θανάτων από AIDS μεταξύ τών ιερέων, ούτε ό άριθμός τών ασθενών ιερέων μέ AIDS. Κι αυτό γιατί οί άρρωστοι ιερείς ζούν άπομονωμένοι, ή, όταν ένημερώνουν τούς άνωτέρους τους, τό θέμα καλύπτεται. 'Η έφημερίδα επικαλείται τήν περίπτωση του επισκόπου 'Εμερσον Μούρ, ό όποιος έγκατέλειψε τήν άρχιεπισκοπή τής Νέας 'Υόρκης τό 1995 και πήγε στή Μιννεσότα, όπου πέθανε σέ ίδρυμα για άτομα μέ ασθένειες, πού συνδέονται μέ τό AIDS. Στο πιστοποιητικό θανάτου του γράφτηκε ότι ό θάνατός του όφείλεται σέ «άγνωστα

φυσικά αίτια» και ότι ό Μούρ ήταν εργάτης σέ εργοστάσιο. "Όταν έγινε καταγγελία από μέλος όργάνωσης για τό AIDS, άξιωματούχοι άλλαξαν τήν αιτία του θανάτου, γράφοντας στο πιστοποιητικό ότι ό θάνατος όφείλεται σέ «ασθένεια, πού συνδέεται μέ τόν Η I V», αλλά τό έπάγγελμα δέν τό άλλαξαν.

'Ο έπιδημιολόγος Φάρλεϊ Κλέγκορν στή Βαλτιμόρη δήλωσε ότι είχε τουλάχιστον 20 άσθενείς μέ AIDS, οί όποιοι ήταν ιερείς και μέλη άδελφοτήτων, πού κρατούσαν κρυφό τό πρόβλημά τους. "Η Έκκλησία και οί άδελφότητες πρέπει νά γνωρίζουν ότι οί ιερείς έχουν σεξουαλική ζωή και ότι αντιμετώπιζουν κίνδυνο νά προσβληθούν από όλα τά σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα, συμπεριλαμβανομένου του AIDS", τόνισε ό Κλέγκορν».

(«'Ορθ. Τύπος» 11.2.2000)

Άγγλικανοί και άλλοι ιερείς άμφισβητούν τήν Άγία Γραφή

Τό Άθηνάϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων μετέδωσε από τό Λονδίνο (14.1.2000).

«Τήν πλήρη δυσπιστία τους στήν παράδοση τής Βίβλου, για τήν δημιουργία του Κόσμου από τόν Θεό μέσα σέ έξι ήμέρες, έξέφρασαν έκατό άρχιερείς από τήν Άγγλικανική, τήν Καθολική και τήν Έκκλησία τών Μεθοδιστών στήν Βρεταννία, σέ σχετική έρευνα, πού διεξήγαγε τό Ραδιόφωνο του BBC. Μόνον τρεις από τούς 103 επισκόπους τής Άγγλικανικής και Καθολικής Έκκλησίας και τών Μεθοδιστών παστόρων, πού ρωτήθηκαν από τό βρετανικό δίκτυο, έξέφρασαν τήν άποψη πώς τά περιεχόμενα τών Γραφών είναι άληθινά. Μάλιστα, όγδόντα από αυτούς άμφιβάλλουν πλήρως εάν πράγματι ύπήρξαν ό 'Αδάμ και ή Εύα. 'Επίσης τό ένα τέταρτο τών έρωτηθέντων δέν πιστεύει ούτε ότι ό Χριστός γεννήθηκε από μία παρθένο.

'Αντιθέτως, τό μεγαλύτερο μέρος τους πιστεύει πώς ό Θεάνθρωπος άναστήθηκε και πώς οί Δέκα 'Εντολές έξακολουθούν νά ισχύουν και στήν έποχή μας, όπως προκύπτει από τήν ίδια έρευνα».

Έκκλησία Βουλγαρίας

'Η 'Ορθόδοξος Έκκλησία τής Βουλγαρίας τήν

28η Δεκεμβρίου 1999 απέφασε να παύσει να είναι Μέλος της Συνελεύσεως των Ευρωπαϊκών Ἐκκλησιῶν (ΚΕΚ = Konferenz Europäischer Kirchen). Ἡ ἀποχώρησις αὐτῆ ἤδη εἶχε προαναγγελθῆ τὸν Σεπτέμβριο στὴν πόλι Nyborg σὲ συνεδρία τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κ.Ε.Κ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας δὲν ἀνεκοίνωσε τοὺς λόγους τῆς ἀποχωρήσεώς της, ὅμως αὐτῆ ἦταν ἀναμενομένη, δοθέντος ὅτι ἤδη τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1999 ἡ Ἐκκλησία αὐτῆ στὴ Γενικὴ Συνέλευσι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν στὸ Harare εἶχε γνωστοποιήσει τὴ διακοπὴ τῶν σχέσεών της πρὸς τὸ Συμβούλιο αὐτό.

(Περιοδ. «Ἐκκλησία» Ἰανουάριος 2000, σελ. 83).

Κρατικὴ Τηλεόραση καὶ «Νέα Ἐποχὴ»

Ἡ κρατικὴ τηλεόραση (ὅπως καὶ τὸ ραδιόφωνο) γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει αὐτοὺς πού τὴν κατηγοροῦν ὅτι ἔχει ἐξελιχθεῖ στὸ κατ' ἐξοχὴν «κανάλι» διοχετεύσεως τῶν μηνυμάτων τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἐτύπωσε καὶ ἀπέστειλε τὴν ἐξῆς ἐορταστικὴν κάρτα (Πρωτοχρονιά 2000):

*Σέ ἕναν πλανήτη
ὑπὲρ-πληροφόρησης,
ὅπου ἀκόμα καὶ ἡ στρατόσφαιρα
εἶναι γεμάτη μηνύματα,
ἡ ΕΡΤ ἀπαντᾷ στὴν ὁμοιομορφία
μέ τὴ δική μας αὔρα*

*πού εἶναι γεμάτη θετικὴ ἐνέργεια.
Οἱ εὐχές μας διαδίδονται μέ οὐρὸ
ἄνεμο σὲ ὀλόκληρο τὸν πλανήτη.
Ἀφήστε τίς αἰσθήσεις ἐλεύθερες,
σέ ἕνα συναρπαστικὸ ταξίδι
ἐπικοινωνίας γιὰ ἕναν κόσμον μέ
περισσότερη αὐτογνωσία.*

Ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου: Ἔσπασε ὁ ν. 2472/97

Καθὼς πληροφοροῦμεθα, μέ τροπολογία σὲ ἄσχετο νομοσχέδιο (γιὰ τὸ Ὀλυμπιακὸ χωριό), πού ψηφίσθηκε στίς 7 Μαρτίου 2000, ἐπέρχεται ἀλλαγὴ στὸ ν. 2472/97 «γιὰ τὴν (δῆθεν) προστασία τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὴν ἐπεξεργασία δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτήρα». Ὅρίζεται ὅτι **οἱ δικηγόροι, συμβολαιογράφοι καὶ γιατροὶ δὲν ἔχουν ὑποχρέωση νὰ δηλώνουν τὰ ἀρχεῖα πού διατηροῦν στὴν «Ἀρχὴ προστασίας δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτήρα».**

Αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικὸ καὶ πολὺ εὐχάριστο. Μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐπικαλεσθεῖ ἡ Ἐκκλησία ὡς προηγούμενο, προκειμένου νὰ ζητήσῃ καὶ ἡ ἴδια τὴν ἐξαίρεση τῶν δικῶν της ὀργανισμῶν καὶ ἰδρυμάτων. Ἀλλὰ καὶ κάθε πολίτης καὶ κατηγορία πολιτῶν μπορεῖ νὰ ἐπικαλεσθεῖ τὸ προηγούμενο τῶν δικηγόρων, συμβολαιογράφων καὶ γιατρῶν καὶ νὰ ἀρνηθεῖ νὰ δηλώσῃ τὰ ὅποια ἀρχεῖα κατέχει.

Ἡ εἶδηση αὐτῆ εἶναι ἕνα καλὸ δίδαγμα γιὰ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοσις τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμον: Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀθανάσιος Καγιᾶς (Ἐκδόσεις «Μυγδονία»)

Δαβάκη 18, Καλοχῶρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254

Συνδρομὲς προαιρετικῆς.

Ἐπιστολές - Συνδρομὲς: Μοναχόν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην

Τ.Θ. 18407

540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευσσις,

ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θὰ ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγὴ προελεύσεως.